Kıyamet melekleri yeryüzüne inip tüm dünyayı yakıp yıktığından bu yana altı hafta geçti. Gündüzleri sokak çeteleri hüküm sürüyor, geceleri korkunun ta kendisi.

Bir gün savaşçı melekler küçük bir kızı kaçırdılar, tekerlekli sandalyeye mahkum, aç bilaç halde, ufacık bir kızı. Kızın ablası, Penryn, kardeşini kurtarmak için elinden geleni ardına koymayacak. Buna, aslında düşmanı olan bir melekle bir anlaşma yapmak dahil olsa bile.

Raffe, kanatları kesilmiş, gücünü yitirmiş bir melek. Binlerce yıl savaştıktan sonra şimdi hayatı, gencecik bir kızın ellerinde. Penryn ve Raffe, korkunun ve tuhaf yaratıkların hüküm sürdüğü bir dünyada bir başlarınalar, hayatta kalmak için de birbirlerine ihtiyaçları var.

Her şeye rağmen sağ kalıp düşman meleklerin inine gitmeliler. Penryn burada kardeşini bulmayı umut ediyor. Raffe ise binlerce yıllık düşmanlarına karşı tek başına savaşıp kanatlarını ve eski gücünü yeniden kazanmayı.

BC222 ARZ

ISBN 978-605-09-0872-5

www.dexkitap.com

18.00 TL

9 786050 908725

twilightturk/aristanae

Meleğin Düşüşü

Susan Ee

Kanatsız bir melek ne işe yarar?

twilightturk/aristanue

Meleğin Düşüşü Susan Ee

BİRİNCİ BÖLÜM

Ne ironiktir ki, saldırılardan bu yana günbatımları nefes kesiciydi. Evimizin penceresinin dışında gökyüzü, çürük bir mango gibi capcanlı turuncu, kırmızı ve mor renklerle yanıyordu adeta. Bulutlar da günbatımının renkleriyle alev almıştı sanki; o kadar ki, bir an yeryüzündeki insanların da yanıp tutuşacağından korktum.

Yüzümdeki sıcaklık sönerken, ellerimin titremesini önlemekten başka hiçbir şey düşünmeden sırt çantamın fermuarını çektim.

En sevdiğim botlarımı giydim. Çok seviyordum onları çünkü bir seferinde Misty Johnson botların yanından aşağı inen deri şeritlere bakıp iltifat etmişti. Misty bir amigo kız -idi- ve zevkli giyinmesiyle nam salmıştı; o yüzden, doğa yürüyüşü ayakkabıları üreten bir firmanın zor koşullara dayanıklı bir ürünü olsalar da bu botları kendi moda anlayışımın bir simgesi olarak görmeye başlamıştım. Şimdi botları bu kadar sevmemin sebebiyse kenarlarındaki deri şeritlerin bıçak sıkıştırmak için biçilmiş kaftan olmasıydı.

Paige'in tekerlekli sandalyesinin cebine de bilenmiş bir bif-

turkiyeturk/aristanae

tek bıçağı koydum. Annemin salonda duran alışveriş arabasına da bir bıçak koymadan önce tereddüt ettim, sonra ne olur ne olmaz deyip koydum. Bıçağı, bir İncil yığınıyla boş içecek şişesi yığınının arasına sıkıştırdım. Annemin arkası dönükken bıçağın üstüne bir örtü attım. Bıçağın orada olduğunu öğrenmek durumunda kalmaz diye umuyordum.

Karanlık iyice bastırmadan Paige'i apartmanın holünden merdivene kadar ittim. Neyse ki elektrikli değil de sıradan bir tekerlekli sandalye tercih etmişti de, kendi kendine gidebiliyordu. Ama sandalyeyi ben ittiğim zaman kendini daha güvende hissettiğini biliyordum. Asansör elbette artık bir işe yaramıyordu. Tabii elektrik kesildiğinde içeride kalma riskini göze alırsanız orası başka.

Paige'in sandalyesinden inmesine yardımcı oldum, annem sandalyeyi üç basamak aşağı indirirken ben de kız kardeşimi sırtımda taşıdım. Bir deri bir kemik kalması hiç hoşuma gitmiyordu. Yedi yaşında bir çocuk için gereğinden fazla hafifti ve bu, beni diğer her şeyden çok endişelendiriyordu.

Lobiye vardığımızda Paige'i tekrar sandalyesine oturttum. Gözünün önüne düşen koyu renk saçlarını geriye attım. Çıkık elmacık kemikleri ve gece yarısı kadar kara gözleriyle ikizim gibiydi. Onun yüzü daha çocuksuydu, ama on yıl sonra, hık demiş burnumdan düşmüş gibi bana benzeyecekti. Yine de ikimiz de on yedi yaşında olsaydık bile insanlar bizi hayatta karıştırmazlardı -sıcakla soğuğun, sert ile yumuşağın karıştırılmadığı gibi. Şimdi bile, korkmasına rağmen dudaklarının kenarı belli belirsiz bir tebessümle yukarı kıvrılmıştı. Kendinden çok benim için kaygılanıyordu. Ben de gülümseyerek karşılık verdim, ona güven aşılamaya çalıştım.

Merdivenden yukarı koşup annemin alışveriş arabasını indirmesine yardım ettim. O biçimsiz şeyi basamaklardan aşağı

turkcealiceler

tangır tungur indirdik. Binada gürültüyü duyacak hiç kimsenin kalmadığına ilk defa seviniyordum. Araba ağzına kadar boş şişeler, Paige'in bebeklik battaniyeleri, dergiler, İnciller, babamın evden taşınırken dolapta bıraktığı gömlekler ve elbette annemin o paha biçilmez çürük yumurtalarıyla doluydu. Annem hırkasının ve ceketinin de bütün ceplerine bozuk yumurta doldurmuştu.

Alışveriş arabasını bırakıp gitmeyi düşündüm, ancak annemle didişmektense ona yardımcı olmak daha az gürültülü çıkarır, daha kısa sürerdi. Tek endişem, biz alışveriş arabasını merdivenden aşağı indirene kadar Paige'e bir şey olup olmayacağıydı. Neden ilk önce alışveriş arabasını aşağı indirmedik de Paige'i lobide bizi bekletmek yerine, daha güvenli olan yukarıda tutmadık diye hayıflandım.

Apartmanın sokak kapısına vardığımızda daha şimdiden kan ter içinde kalmıştım ve tüylerim diken dikendi.

"Unutmayın," dedim. "Ne olursa olsun, Page Mill'e varana kadar El Camino boyunca koşun. Sonra da tepelere doğru gidin. Eğer birbirimizden ayrılırsak tepelerin üstünde buluşuruz, tamam mı?"

Eğer birbirimizden ayrılırsak tekrar buluşma şansımız falan yoktu, ama umutluymuş gibi yapmaya mecburdum çünkü belki de elimizdeki tek şey buydu.

Kulağımı apartmanın kapısına dayadım. Hiçbir şey duymuyordum. Ne rüzgar, ne kuş, ne araba ne de bir insan sesi. Kalın kapıyı azıcık aralayıp dışarı baktım.

Her bir şeride park edilmiş arabalar dışında sokaklarda incin top oynuyordu. Akşamın solan ışıkları, betonu ve çeliği griye çalan renklere boyamıştı.

Gündüzler sığınmacılara ve yağmacı çetelere aitti. Ancak geceleri hepsi teker teker ortalıktan elini eteğini çekiyor, böy-

twilightturkiyearistanae

lece alacakaranlık bastırdığında sokaklar bomboş kalıyordu. Artık herkesin içinde kuvvetli bir doğaüstü korkusu vardı. Ölümlü avcılar da, avlar da en büyük korkularına teslim oluyor, şafak sökene kadar saklanıyordu. Yeni sokak çetelerinin en beterleri bile, bu yeni dünyanın karanlığında kol gezen yaratıklar her neyse, geceleri onlara terk etmişlerdi.

En azından şimdiye kadar böyle olmuştu. İşler öyle bir raddeye gelecekti ki, çaresiz kalanlar riskleri göze alıp gecenin karanlığından faydalanmaya başlayacaklardı. Umarım bunu bizden önce yapan olmamıştır diye düşündüm, çünkü Paige'in başı belaya girmiş birilerine yardım etmesine zorla engel olmayı hiç istemiyordum.

Annem gözünü geceye dikip kolumu sımsıkı kavradı. Gözlerinden korku akıyordu. Babam geçen yıl gittiğinden beri gözleri her daim şişti. Geceden oldum olası korkardı ama bu konuda elimden bir şey gelmezdi. Ona her şeyin yolunda gideceğini söylemeye yeltendiysem de yalanım ağzıma yapışıp kalmıştı. Onu ikna etmek boşunaydı.

Derin bir nefes aldım ve asılıp kapıyı açtım.

turkcealtyazi.org/aristanne

İKİNCİ BÖLÜM

Kendimi bir anda savunmasız hissettim. Sanki her an bir kurşun isabet etmesini beklermişçesine kasılmıştı adalelerim.

Paige'in sandalyesini iterek binadan çıktım. Önce gökyüzünü, sonra etrafımızı, yırtıcılardan kaçan küçük, tatlı bir tavşan gibi kolaçan ettim.

Gölgeler, terk edilmiş binaların, arabaların ve bir buçuk aydır sulanmadıkları için kurumuş çiçeklerin üzerinde kararıyordu. Bir sokak sanatçısı sprey boyayla yolun karşısındaki apartmanın duvarına muazzam kanatları ve elinde kılıcı olan öfkeli bir melek resmi yapmıştı. Duvardaki koca çatlak zikzak çizerek meleğin suratından geçiyor, onun aklını kaçırmış gibi görünmesine yol açıyordu. Resmin altına bir şair müsveddesi şu sözcükleri karalamıştı: "Koruyuculardan bizi kim koruyacak?"

Annem alışveriş arabasını eşikten kaldırıma iterken çıkan gürültüyü duyunca yüzümü buruşturdum. Kırık camların üstünde yürüyorduk, bu da beni evimizde gereğinden fazla saklanıp kaldığımıza inandırıyordu. Birinci katın pencereleri kırılmıştı.

Birisi de kapıya bir tüy çivilemişti.

turkcaristan

Bir an olsun bunun gerçek bir melek tüyü olduğuna inanmadım ama tüyle verilmek istenen mesaj apaçık ortadaydı. Yeni çetelerde bunu yapacak ne güç vardı ne de zenginlik. En azından şimdilik.

Tüy, kırmızı boyaya batırılmış, boya da kapıdan aşağı süzülmüştü. En azından boya olduğunu umuyordum bunun. Yağmacıların gözünü korkutmayı amaçlayan bu çete sembolünü son birkaç haftadır süpermarketlerde ve eczanelerde sık sık görmüştüm. Çete üyeleri çok geçmeden üst katlarda ne var ne yok sahipleneceklerdi. Ama şanslarına küssünler, onlar geldiğinde burada olmayacaktık. Şimdilik rakip çetelerden önce şehri parsellemekle meşguldüler.

Eğilip siper alarak en yakındaki arabaya koştuk.

Dönüp de annem arkamda mı diye bakmama gerek yoktu çünkü market arabasının tangırtısından annemin hareket ettiğini anlayabiliyordum. Önce şöyle bir yukarıya, sonra da sağa sola baktım. Gölgeler kıpırtısızdı.

Planımızı yaptığımızdan beridir ilk kez umutlanmıştım. Belki de bu gece, sokaklarda hiçbir şeyin olmadığı o gecelerden biri olacaktı. Ne çeteler, ne sabahları bulunan yarısı çiğnenmiş hayvan kalıntıları ne de gece boyunca yankılanan haykırışlar.

Beklediğimden daha da hızlı şekilde, bir arabadan diğerine gittiğimiz sırada güvenim yerine gelmeye başlamıştı.

Silikon Vadisi'nin ana arterlerinden olan El Camino Real'e saptık. İspanyolca hocama göre 'Kraliyet Yolu' demekti bu. Yerel kraliyetimizin, yani Google, Apple, Yahoo ve Facebook gibi şirketlerin kurucularının da herkes gibi burada mahsur kaldığını düşünürsek bu aslında çok uygun bir isimdi.

Tüm kavşaklar terk edilmiş arabalarla dolmuş, kilitlenmişti. Altı hafta öncesine kadar vadide trafiğin durma noktasına geldiğini hiç görmemiştim. Burada sürücüler daima kibardı-

turkcealistanac

lar. Ancak beni kıyametin koptuğuna gerçekten ikna eden bir şey varsa, o da ayağımın altında çatırdayan akıllı telefonlardı. Dünyanın sonundan başka hiçbir şey, çevreci teknoloji tutkunlarının son model zamazingolarını yollara fırlatıp kaçmasına neden olamazdı. Teknolojik aletler artık hiçbir işe yaramasa da, bu, düpedüz teknolojiye saygısızlık gibi geliyordu bana.

Ara sokaklardan gitmeyi düşünmüştüm fakat çeteler büyük olasılıkla fark edilmelerinin daha az olası olduğu yerlerde gizleniyorlardı. Gece vakti olsa da, sokaklarına girip onları kışkırtırsak, bir araba dolusu ganimet uğruna ortaya çıkabilirlerdi. Bu mesafeden, market arabasında boş şişelerden ve bezlerden başka bir şey olmadığını anlamaları pek mümkün değildi.

Bir arazi aracının arkasından fırlayıp bir sonraki hedefe gidecektim ki, Paige arabanın açık kapısından koltuktaki bir şeye uzandı.

Bir enerji gofretiydi bu. Açılmamışından.

Bir sürü kâğıdın arasındaydı, bir alışveriş torbasından düşmüşe benziyordu. Yapılacak en akıllıca şey onu alıp kaçmak, sonra da güvenli bir yerde yemekti. Ancak geçtiğimiz haftalarda şunu öğrenmiştim ki, mideniz beyninizi bir anda devre dışı bırakabiliyordu.

Paige ambalajı yırtıp gofreti üçe böldü. Işıl ışıl bir gülümsemeyle parçaları bize uzattı. Elleri açlıktan ve heyecandan titriyordu. Buna rağmen büyük parçaları bize verdi, küçüğü kendine ayırdı.

Payıma düşen gofreti ikiye böldüm, yarısını Paige'e verdim. Annem de aynısını yaptı. Paige hediyelerini reddettiğimiz için biraz içerlemiş gibiydi ama parmağımı dudaklarıma götürüp ona ters ters baktım. Gönülsüzce de olsa, gofret parçalarını aldı.

Paige onu hayvanat bahçesine götürdüğümüz üç yaşından beri vejetaryendi. Daha bebek sayılacak yaşta olmasına rağ-

turkcealistanac

men, kendisine kahkahalar attıran hindi ile sandviçin içindeki hindi arasındaki bağlantıyı kurabilmişti. Ona bizim küçük Dalay Lama adını takmıştık ama birkaç hafta önce, sokaklardan ne bulduysam yemesi için ısrar etmiştim. Bugünlerde enerji gofreti ona verebileceğimiz en iyi şeydi.

Kıtır gofreti ısırınca yüzlerimizde ferahlama ifadesi belirdi. Şeker ve çikolata! Kalori ve vitamin.

Bir kağıt parçası yolcu koltuğundan aşağı yuvarlandı. Üzerindeki yazıya takıldı gözüm.

"Müjde! Mesih Geliyor! Yeni Şafağa Katılın ve Cennete İlk Giden Siz Olun."

Saldırıların ardından mantar gibi türeyen kıyamet kültlerinden birinin broşüründe yazıyordu bunlar. Üstünde Kudüs'ün, Mekke'nin ve Vatikan'ın alevler içinde yok oluşunun bulanık fotoğrafları vardı. Sanki birisi bu kareleri haber videolarından almış, sonra dandik bir renkli yazıcıyla basmış gibiydi. Evde yalapşap yapılmış gibi duruyordu.

Gofretlerimizi mideye indirdik, ama o leziz tadın keyfine varamayacak kadar gergindim. Bizi nispeten meskûn olmayan mahallelerden geçirip tepelere ulaştıracak olan Page Mill Yolu'na yaklaşmış sayılırdık. Tepelere bir vardık mı, hayatta kalma şansımızın hatırı sayılır miktarda artacağını düşünüyordum. Artık basbayağı gece olmuştu. Yarım ay, terk edilmiş arabaları tekinsiz bir ışıkla aydınlatıyordu.

Sessizlik sinirlerime dokunuyordu. Sanki başka ses de olmalıydı. Belki bir farenin sıçraması, kuşlar, cırcır böcekleri, ne olursa. Rüzgâr bile korkudan kılını kıpırdatamıyor gibiydi.

Annemin market arabası bu sessizlikte kulakları sağır ediyordu. Keşke durup da ona bir çift laf edecek zamanım olsaydı. Fırtına öncesinde toplanan bulutlara yanıt verircesine, içimde bir telaş birikiyordu. Page Mill'e bir an önce varmaya mecburduk.

turkcealtin.com/aristana

Arabadan arabaya zikzaklar çizerek, Paige'in sandalyesini daha hızlı ittim. Arkamda annemin daha da soluk soluğa kaldığını işitebiliyordum. Paige ise o kadar sessizdi ki, nefesini tuttuğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Derken beyaz bir şey hafifçe aşağı süzülüp Paige'in üstüne kondu. Paige beyaz şeyi aldı, dönüp bana gösterdi. Bir anda yüzü kâğıt gibi bembeyaz kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Yumuşacık, kabarık bir tüydü bu. Kar beyazı bir tüy. Hani kaz tüyü yorgandan kaçan tüyler olur ya, tıpkı onlar gibiydi, belki biraz daha büyüktü.

Benim de betim benzim attı.

Şansa bak?

Daha çok büyük şehirleri hedef alırlardı onlar. Silikon Vadisi ise San Francisco ile San Jose arasında az katlı ofis binalarıyla banliyölerden oluşan ince bir şeritten ibaretti. San Francisco zaten vurulmuştu, o yüzden bu civarda bir yerlere saldıracaklarsa bu yer San Jose olurdu, vadi değil. Altı üstü uçup geçen bir kuş olmalıydı. Hepsi buydu.

Fakat daha şimdiden panikten nefes nefeseydim.

Kendimi zorlayıp yukarı baktım. Görebildiğim tek şey sonsuz, karanlık gökyüzüydü.

Ama sonra bir şey çarptı gözüme. Başıma doğru tembelce süzülen, bu sefer daha büyük bir tüy.

Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Ardıma bile bakmadan koşmaya başladım.

Annem çaresizce beni takip etmeye çalışırken market arabası deli gibi zangırdıyordu. Koşması için onu teşvik etmem ya da açıklama yapmam gereksizdi. İçimizden birinin takılıp düşeceğinden ya da Paige'in sandalyesinin devrileceğinden korkuyordum ama duramazdım. Saklanacak bir yer bulmalıydık. Hemen, hemen, hemen.

turkcealistanac

Ulaşmaya çalıştığım hibrid araba ansızın, üstüne düşen bir şeyin ağırlığı altında ezildi. Öyle bir gürültü çıkmıştı ki resmen ödüm patlamıştı. Şansımıza, gürültü annemin çığlığını bastırmıştı.

Bir anlığına esmer uzuvlar, kar beyaz kanatlar gördüm.

Bir melek.

Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

Daha önce hiç melek görmemiştim, en azından kendi gözlerimle. Yoksa Tanrı'nın Habercisi, altın kanatlı Gabriel'in Kudüs'ün yıkıntılarından açılan ateşle nasıl vurulduğunu televizyonlarda görmeyen kalmamıştı. Fakat TV izlerken, günler boyunca her haber programında defalarca gösterilse bile, gördüğünüzün gerçek olmadığına kendinizi inandırabiliyordunuz.

Oysa bunun gerçek olmadığını inkâr etmek mümkün değildi. Kanatlı adamlar. Mahşer Günü'nün Melekleri. Modern dünyayı yerle bir eden ve milyonlarca, belki de milyarlarca insanın canını alan doğaüstü varlıklar.

Ve işte, o dehşet şeylerden birisi tam önümde duruyordu.

turkcebooks.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dönüp farklı bir yöne gitme telaşıyla az daha Paige'in sandalyesini deviriyordum. Park halindeki bir nakliye kamyonunun arkasında zınk diye durduk. Başımı uzatıp baktım, gözlerimi alamıyordum.

Kar beyazı kanatlı meleğin üstüne, gökten beş melek daha indi. Saldırgan duruşlarına bakılırsa, bire beş dövüşüyorlardı. Hava, yere konan melekleri ayrıntılı göremeyeceğim kadar karanlıktı, ancak içlerinden birinin kanatlarının biçimi diğerlerininkinden farklı gelmişti gözüme. İndiklerinde kanatlarını öyle hızlı topladılar ki iyice bakamadım ve gerçekten o melekte bir fark görüp görmediğimden emin olamadım. Ancak dev gibiydi, diğerlerinin tepesinden bakıyordu.

Topuklarımızın üstüne çöktük. Kaslarım donup kalmıştı, kamyonun tekerleğinin ardındaki nispeten güvenli noktadan kıpırdamama izin vermiyordu. Şimdiye kadar farkımıza varmamış gibiydiler.

Birden titreşen bir ışık belirdi ve yamyassı olmuş arabayı aydınlattı. Elektrikler geri gelmişti, bu sokak lambası da henüz kırılmamış birkaç lambadan biriydi. Dökülen ışık aşırı parlak

trilogykitaplari.com

ve ürperticiydi, ortalığı aydınlatmaktan çok kontrastları daha da keskin hale getiriyordu. Sokak boyunca kimi boş pencereler de aydınlandı ve bu sayede melekleri daha iyi görebildim.

Kanatları farklı renklerdeydi. Arabayı ezenin kanatları kar beyazıydı. Dev meleğin kanatlarıysa gece rengindeydi. Diğerlerinin kanatlarıysa mavi, yeşil, koyu turuncu ve kaplan çizgisi desenliydi.

Hepsinin de üstü çıplaktı. Vücutlarının her hareketinde adaleleri şişiyordu. Kanatları gibi, ten renkleri de farklıydı. Arabayı çökerten kar kanatlı meleğin teni açık karamel rengiydi. Gece rengi kanatları olanın teni ise peynir gibi beyazdı. Diğerlerinin tenleri ise altın rengiyle koyu kahverengi arasında değişiyordu. Melekleri görseniz, baştan aşağı savaş yaralarıyla kaplı olmalarını beklerdiniz. Halbuki tenleri o kadar kusursuzdu ki, böylesi bir cilt uğruna nice mezuniyet balosu kraliçesi nice balo kralının canını seve seve alırdı.

Kar kanatlı melek mahvolmuş arabanın üstünden acı içinde yuvarlandı. Yaralıydı yaralı olmasına fakat saldırmaya hazır bir vaziyette diz çökmüştü. Atletik duruşu, televizyonda gördüğüm bir pumanınkini çağrıştırıyordu.

Kendisi yaralı, hasımları ise sayıca kalabalık olduğu halde, kar beyazı kanatlı melek dişli bir rakipti herhalde, çünkü ona ihtiyatla yaklaşıyorlardı. Diğerleri daha iri yarıydılar, bununla birlikte, onun yanında daha vahşi ve hantal kalıyorlardı. Ak melek bir Olimpiyat yüzücüsünün gergin ve adaleli vücuduna sahipti. Düşmanlarının birçoğu kılıç kuşandığı halde, onlarla çıplak elle dövüşmeye hazır görünüyordu.

Düştüğü sırada elinden fırlayan kılıcı birkaç metre ötedeydi. Tıpkı diğer melek kılıçları gibi, gırtlak kesmeye hazır, iki tarafı keskin, altmış santimetrelik kısa bir kılıçtı bu.

Beyaz Kanat kılıcını görüp üstüne atıldı. Fakat Turuncu

twilightturkiye

Melek kılıcı bir tekmede uzaklaştırdı. Kılıç asfaltın üstünde tembelce dönerek sahibinden uzaklaştı ama hiç beklenmedik derecede yakına düşmüştü. Kurşun kadar ağırdı herhalde. Yine de Beyaz Kanat'ın hayatta ulaşamayacağı kadar uzaktı.

Bir meleğin idamını seyretmeye hazırlandım. Sonuç şüphe götürmezdi. Yine de Beyaz Kanat, elinden geleni esirgemedi. Kaplan çizgili olanı tekmeledi, diğer ikisinin karşısında da gerilemedi. Ancak beşinin karşısında hiçbir şansı yoktu.

İçlerinden dördü nihayet onu yere yatırdılar. Bunun için resmen üstüne oturmaları gerekmişti. Ardından Gece Devi yanına yürüdü. Ölüm Meleği gibi duruyordu; kim bilir, belki de öyleydi zaten. Edindiğim izlenim, bunun aralarında uzun süredir devam eden bir mücadelenin sonucu olduğuydu. Birbirlerine bakışlarından, Gece'nin Beyaz'ın kanadını asılıp açışından, ikisinin bir geçmişi olduğunu sezinliyordum. Gece, başıyla Çizgili'ye işaret verdi, o da kılıcını Beyaz'ın üstünde kaldırdı.

Nihai darbeyi görmemek için gözlerimi yummak istedim ama yapamıyordum. Göz kapaklarım zamkla yapıştırılıp açılmış gibiydi; ne kadar yakın olduğumuzu unutmuştum.

"Fırsatın varken davetimizi kabul edecektin," dedi Gece, Beyaz'ın kanadını açık tutmak için çabalayarak. "Gerçi ben bile akıbetinin böyle olacağını tahmin edemezdim."

Çizgili'ye başıyla tekrar işaret etti. Kılıç ıslık çalarak indi, kanadı kesip kopardı.

Beyaz, acı içinde feryat etti. Öfke ve ıstırap dolu çığlıkları sokakları inletti.

Kan fıskiye gibi fışkırıyor, diğer melekleri adeta yıkıyordu. Meleğin kan yüzünden kayganlaşan bedenini kıpırtısız tutmakta güçlük çekiyorlardı. Beyaz döndü, zorbalardan ikisine şimşekten farksız tekmeler indirdi. Düşman melekler asfaltın üstünde yuvarlandılar. Geri kalan iki melek onu yere bastır-

mitolojikkarakterler

maya çabalarken, bir an için ellerinden kurtulacağını sandım.

Ancak Gece, çizmesini Beyaz'ın sırtına, tam kanlı yaranın üstüne dayadı.

Beyaz, dişlerinin arasından acıyla nefes aldıysa da bağırmadı. Diğerleri de bunu fırsat bilip eski yerlerine geçtiler.

Gece, elindeki kopuk kanadı yere attı. Kanat, ölü hayvanlara özgü bir gürültüyle asfalta düştü.

Beyaz'ın yüzündeki ifade kin doluydu. Hala direniyordu, ancak kanıyla birlikte mücadele gücü de damarlarından boşanıp gidiyordu. Kan tenini kaplamış, saçlarını yapış yapış etmişti.

Gece, geriye kalan kanadı tuttu, sertçe çekip açtı.

"Bana kalsa seni bırakırdım," dedi Gece. Sesinde öyle bir hayranlık ifadesi vardı ki, sözünde ciddi olduğunu düşündüm. "Ama hepimiz emir kuluyuz." Hayranlığa rağmen, pişmanlıktan eser yoktu.

Çizgili'nin, Beyaz'ın kanat ekleminin hemen üstünde duran kılıcı, ayın ışığıyla parladı.

Kendimi kanlı bir darbeye daha hazırlayıp dişlerimi sıktım. Arkamdan, Paige'den, varla yok arası, acı dolu bir ses çıktı.

Gece'nin arkasında duran Turuncu ansızın başını çevirdi. Dosdoğru bize baktı.

Hala nakliye kamyonunun arkasında çömelmiş halde, öylece kalakaldım. Kalbim bir an atmayı bıraktı, sonra eksiğini telafi etmek için üç kat hızlı çarpmaya başladı.

Turuncu ayağa kalktı, vahşetten uzaklaştı.

Doğruca üzerimize geldi.

trilyabtunCaristanae

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beynim korkudan felç olmuştu. Aklıma gelen tek şey, annem Paige'i itip güvenli bir yere götürürken meleğin dikkatini dağıtmaktı.

"Koş!"

Annemin yüzü dehşetle donmuştu. O panikle döndü, Paige'i bırakıp tabanları yağladı. Herhalde tekerlekli sandalyeyi benim iteceğimi sanmıştı. Paige, periyi andıran yüzünün büyük kısmını kaplayan, korku dolu gözlerle baktı bana.

Sonra sandalyesini döndürdü, var gücüyle tekerlekleri çevirerek annemin peşine düştü. Kız kardeşim kendi sandalyesini itebiliyordu, ama bu, birisinin itmesiyle kıyaslanamayacak kadar yavaştı.

Şayet dikkatleri dağıtmazsam içimizden sağ kurtulan olmayacaktı. Artıları eksileri tartmadan, anlık bir karar aldım.

Açığa çıktım, dosdoğru Turuncu'nun üzerine koştum.

Bir yerlerden acı ve öfke dolu bir çığlık yükseldiğini belli belirsiz fark edebildim. İkinci kanat da kesilmişti. Muhtemelen iş işten geçmişti artık. Ne var ki Beyaz'ın kılıcının durduğu yere gelmiştim ve yeni bir plan yapmaya zamanım yoktu.

tribyebunkaristanac

Kılıcı neredeyse Turuncu'nun ayağının altından çekip aldım. Çok ağır olmasını beklediğimden iki elimle yapışmıştım kabzaya. Ne var ki kılıç adeta havalandı; tüy kadar hafifti. Kılıcı, Beyaz'a doğru fırlattım.

Avazım çıktığınca "Hey!" diye bağırdım.

Turuncu eğildi. Tepesinden uçan kılıcı gördüğüne en az benim kadar şaşırmış gibiydi. Çaresizlikten, düşüncesizce yapmıştım bunu, çünkü melek muhtemelen kan kaybından ölmek üzereydi zaten. Fakat kılıç hiç beklemediğim kadar isabetli bir şekilde uçtu, sanki oraya nişanlanmış gibi, kabzası tam Beyaz'ın uzattığı eline oturdu.

Kanatsız melek bir an olsun duraksamadan kılıcını Gece'ye savurdu. Yaralarının ağırlığına rağmen hızlı ve öfkeliydi. Diğerlerinin onu köşeye sıkıştırmak için neden bu kadar kalabalık hareket etmek zorunda kaldıklarını şimdi anlıyordum.

Kılıç, Gece'nin karnını yardı. Fışkıran kan, yoldaki koyu kırmızı kan birikintisine karıştı. Çizgili fırladı, patronunu yere devrilmeden önce yakaladı.

Kanatları olmadan dengesini sağlamakta güçlük çeken Beyaz'ın sırtından nehir gibi, oluk oluk kan boşanıyordu. Yine de kılıcını tekrar indirmeyi başardı, Gece'yi kucağına almış, koşmakta olan Çizgili'nin bacaklarına isabet ettirdi. Ama bu onları durdurmaya yetmemişti.

İşler sarpa sarınca hemen gerilemiş olan iki melek, öne atılıp Gece ile Çizgili'yi tuttular. Güçlü kanatlarını hızla çırparak yaralılarla birlikte koşmaya başladılar, havalanıp gecenin içine uçtuklarında arkalarında kan damlalarından oluşan bir iz kaldı.

Dikkatleri dağıtma planım şaşırtıcı bir başarıya ulaşmıştı. İçimde, belki ailem saklanacak yeni bir yer bulmuştur diye bir umut filizlendi.

Ancak Turuncu'nun elinin tersiyle vurduğu şamar dünya-

turkcell.com.tr/aristana

mı acıya boğdu.

Arkaya uçup asfalta çakıldım. Ciğerlerim öyle bir kasılmıştı ki, nefes almak şöyle dursun, nefes alma fikrini bile aklımdan geçiremiyordum. Tek yapabildiğim dertop olmak, bedenime bir nefes hava çekmeye çalışmaktı.

Turuncu, artık kar beyazı demek için bin bir şahit gereken Beyaz'a döndü. Yaralı meleğe galip gelme ihtimalini düşünüyormuş gibi, tüm kasları ip gibi gergin bir halde duraksadı. Kanatsız ve baştan aşağı kana bulanmış olan Beyaz, yalpalıyor, ayaklarının üstünde güç bela duruyordu. Fakat kılıcı hiç sallanmıyordu ve Turuncu'ya dönüktü. Beyaz'ın gözleri hiddetle, azimle yanıyordu. Muhtemelen sırf bunlar onu ayakta tutuyordu.

Kan içindeki melek feci nam salmış olmalıydı, çünkü o perişan haline rağmen, karşısındaki mükemmel ölçüde sağlıklı ve iri yarı olan Turuncu, kılıcını kınına geri soktu. Bana tiksinti dolu bir bakış savurup arkasını döndü. Sokakta koşmaya başladı, beş altı adım sonra kanatları onu havalandırdı.

Düşmanı arkasını döndüğü anda, yaralı melek kendi kopuk kanatlarının arasında dizlerinin üstüne düştü. Görünüşe bakılırsa büyük hızla kan kaybediyordu ve birkaç dakika içinde yolda ezilmiş hayvan leşlerinden bir farkı kalmayacağından emindim.

Nihayet doğru düzgün bir nefes alabildim. Ciğerlerim yandı ama kaslarım tekrar oksijen almak üzere gevşemişti. O rahatlama dolu anın tadını çıkardım. Kollarımı, bacaklarımı açıp döndüm, caddeye baktım.

Gördüğüm şey beni yıldırım gibi çarptı.

Paige bin bir zahmetle sandalyesini caddede ilerletmeye çalışıyordu. Turuncu kanatlı melek ise yükselmeyi bırakmış, akbaba gibi daireler çizmiş ve ona doğru dalışa geçmişti.

Ayağa fırladım, mermi gibi atıldım.

turkcealmanca

Ciğerlerim hava almak için haykırıyordu ama duymazdan geldim.

Turuncu, kibirli bir edayla baktı bana. Kanatlarının rüzgârı, koşarken saçlarımı uçuruyordu.

Çok yakındım, hem de çok. Biraz daha hızlı olabilseydim keşke. Hepsi benim suçumdu. Meleği öyle kızdırmıştım ki, hıncını Paige'den çıkartacaktı. Suçluluk duygusu yüzünden onu kurtarmak için daha da çılgına dönmüştüm.

Turuncu, "Koş, maymun! Koş!" diye bağırdı.

Aşağı uzanıp Paige'i kavradı.

"Hayır!" diye bağırdım, kız kardeşime uzanırken.

İsmimi haykırarak göğe yükseldi. "Penryn!"

Pantolonunun paçasını yakaladım, annemin onu kötülükten korumak üzere üstüne sarı bir yıldız işlediği pamuklu kumaşa sıkı sıkıya yapıştı.

Bir anlığına, kendimi onu geri çekebileceğime inandırdım. Bir anlığına, göğsümdeki sıkışma yerini bir ferahlık beklentisine bıraktı.

Ardından kumaş, elimden kayıp kurtuldu.

"Yoo!" Ayaklarını tutmak için sıçradım. Parmak uçlarım ayakkabılarının tabanına süründü. "Getir onu! Ne işine yarar! O daha küçücük bir kız!" Sesim çatlamıştı.

Melek göz açıp kapayana dek, beni duyamayacağı kadar yükselmişti. Yine de ona bağırdım, Paige'in haykırışları duyulmaz hale geldikten sonra da uzunca süre arkalarından koştum. Meleğin onu o yükseklikten atabileceğini düşününce, kalbim duracak gibi oldu.

Nefes nefese caddenin ortasında durdum, gökteki zerrenin küçülerek kaybolmasını dakikalar boyu izledim.

twilightturkiyearistanesi

BEŞİNCİ BÖLÜM

Paige'in bulutlarda yitip gitmesinden nice zaman sonra döndüm, annemi aramaya koyuldum. Onu önemsemediğimden falan değil. Sadece, bizim ilişkimiz alışıldık anne kız ilişkilerinden biraz farklıydı. Ona karşı hissetmem gereken gül pembesi duygulara kapkara lekeler ve grinin tonları karışmıştı.

Annemden eser yoktu. Alışveriş arabası ve içindeki çer çöp, arkasına gizlendiğimiz kamyonun yanına devrilmişti. Bir an tereddüt ettim, ardından bağırdım.

"Anne?" Sese gelebilecek herkes ya da her şey çoktan buraya gelmiş, gölgelerden bakıyor olmalıydı.

"Anne!"

Issız sokakta hiçbir şey kıpırdamıyordu. Eğer sokağın iki yanındaki karanlık pencerelerin ardında onun nereye gittiğini gören, sessiz izleyiciler vardıysa bile, bana bir şey söylemeye niyetli değillerdi. Onu başka bir melek kapmış olabilir mi diye anımsamaya çalıştım, ama tek hatırlayabildiğim tekerlekli sandalyeden sökülen Paige'in cansız bacaklarıydı. O sırada kıyamet kopsa kız kardeşimden başkasını gözüm görmezdi.

Kanunların, bankaların ve süpermarketlerin olduğu uy-

turkcealmanca

gar bir dünyada paranoyak şizofren olmak ciddi bir sorundu. Ancak bankaların ve süpermarketlerin çeteler tarafından yerel işkence istasyonu olarak kullanıldığı bir dünyada azıcık paranoyak olmanın faydası bile vardı. Bununla birlikte şizofreni kısmı hala sorun çıkarıyordu. Gerçekle fanteziyi karıştırmanın hoş bir yanı yoktu.

Bununla birlikte, annemin ortalık iyice karışmadan önce oradan tüymüş olma ihtimali de vardı. Muhtemelen bir yerlere saklanmıştı ve kendini, çıkabilecek kadar güvende hissedinceye kadar hareketlerimi gözetleyecekti.

Ortalığı tekrar kolaçan ettim. Pencereleri kapkara binalardan, ölü arabalardan başka bir şey yoktu. Ben de o karanlık pencerelerin birinden dışarı kaçamak bakışlar atarak haftalar geçirmiş olmasaydım, dünya üzerindeki son insan olduğumu düşünebilirdim. Ama biliyorum ki, betonun ve çeliğin ardında gizlenen, sokağa koşup meleğin kanatlarını çalma ya da başka kesilebilecek yerlerini kesip götürme riskini tartan hiç değilse birkaç çift göz vardı.

Geçen haftaya kadar komşumuz olan Justin'e kalırsa, birileri melek parçalarının başına ödül koymuştu. Melekleri paramparça etmek üstüne kurulu yepyeni bir ekonomi oluşuyordu. En çok parayı kanatlar getiriyordu, ancak meleklerin elleri, ayakları, kafa derileri ve daha hassas kısımları da, elbette bunların bir meleğe ait olduğunu kanıtlamanız şartıyla, iyi para getiriyordu.

Alçak sesli bir inleme düşüncelerimi böldü. Bir dövüşe daha hazırlanan kaslarım anında gerildi. Yoksa çeteler mi gelmişti?

Bir inleme daha. Ses, binalardan değil de tam önümden geliyordu. Önümdeki tek şey ise yüzükoyun yatmış, kan kaybından ölmek üzere olan melekti.

twilightturkiye

Hala sağ olabilir miydi?

Duyduğum tüm öyküler, kanatları kesilen bir meleğin öleceğini söylüyordu. Ancak belki de bu öykülerdeki doğruluk, kolu kesilen bir adamın öleceği kadardı. Tedavi edilmeyen herkes kan kaybından ölürdü.

İnsanın eline her gün bir melek parçası bulma şansı geçmezdi. Sokağa yağmacıların üşüşmesi an meselesiydi. En makul olanı, hala fırsatım varken oradan sıvışmaktı.

Ama eğer hayattaysa, Paige'i nereye götürdüklerini bilebilirdi. Kalbim umutla çarparak yanına koştum.

Sırtından süzülen kan, asfaltın üstünde birikintiler oluşturmuştu. Ona dokunmaktan hiç çekinmeden, nezaketsizce sırtüstü çeviriverdim. O panikle bile uhrevi güzelliğini, pürüzsüzce yükselen göğsünü fark edebildim. Yer yer çürüklerle, yara bereyle dolu olmasa klasik, meleksi bir yüze sahip olacaktı.

Onu sarstım. Tepki vermedi; çağrıştırdığı Yunan tanrı heykelleri gibi kıpırtısızdı.

Suratına tokadı indirdim. Gözleri kırpıştı ve bir an için beni fark etti. Panik içinde kaçıp gitmemek için kendimi zor tuttum.

"Nereye gidiyorlar?"

İnledi, gözleri kapandı. Olanca gücümle suratına bir şamar daha vurdum.

"Nereye gittiklerini söyle bana. Nereye götürdüler kardeşimi?"

Bir yanım, dönüştüğüm bu yeni Penryn'den, ölmek üzere olan bir varlığı tokatlayan o kızdan tiksiniyordu. Fakat o yanımı, Paige tehlikeden kurtulunca beni didiklesin diye derinlerde bir yere tıkıştırdım.

Yine inledi ve kanamasını durdurmadan, çetelerin onu küçük parçalara ayıramayacağı bir yere götürmeden ağzından

twilightturkiye.com

laf alamayacağımı anladım. Titriyordu, muhtemelen derin bir şoka girmek üzereydi. Onu yüzüstü çevirdim ve ne kadar hafif olduğuna şaşıp kaldım.

Annemin devrilmiş market arabasına koştum. İçindeki eşya yığınında meleği sarmak için bez aradım. Arabanın en altına bir ilkyardım çantası gizlenmişti. Alsam mı, almasam mı bir an bilemedim. Paha biçilmez ilkyardım malzemelerini önünde sonunda zaten ölecek bir melek uğruna heba etmek zerre kadar hoşuma gitmiyordu, ama kanatsız haliyle insana öyle çok benziyordu ki, dayanamayıp sırtındaki kesikler için bir iki steril bez kullandım.

Sırtında o kadar çok kan ve pislik vardı ki yaralarının ne kadar ciddi olduğunu göremiyordum. Paige'i nereye götürdüklerini söyleyecek kadar yaşadığı sürece fark etmeyeceğine karar verdim. Yaraların üstüne mümkün olduğunca çok basınç uygulamaya çabalayıp gövdesine bezleri sımsıkı sardım. Sargıları aşırı sıkı bağlayarak birini öldürmek mümkün müydü, bilmiyorum, ama kan kaybından ölümün diğer tüm ölüm şekillerinden daha hızlı olduğundan adım gibi emindim.

İşimi hallederken neredeyse sırtımda o görünmeyen gözlerin baskısını hissedebiliyordum. Çeteler melekten hatıra parçalar kestiğimi düşüneceklerdi. Herhalde parçaları elimden zorla alırlarken diğer meleklere yakalanır mıyız diye kara kara düşünmekteydiler. Onlar cesaretlerini toplamadan önce meleği paketleyip tüymeliydim. O aceleyle meleği bez bebek gibi düğümlemiştim.

Koşup Paige'in tekerlekli sandalyesini getirdim. Melek, cüssesine göre şaşırtıcı derecede hafifti ve onu sandalyeye oturtmak umduğumdan da zahmetsiz oldu. Aslında düşününce mantıklı geliyor. İki yüz elli değil de yirmi beş kiloysan uçmak daha kolaydır. Ama onun insanlardan hem daha hafif hem de

twilightturkiye

daha güçlü olduğunu bilmek yüreğimi yumuşatmıyordu.

Onu kaldırıp sandalyeye oturturken inleyip sendeledim, sanki melek çok ağırmış gibi numara yaptım. Seyircilerin meleği göründüğü kadar ağır sanmalarını istiyordum çünkü o zaman bu çelimsiz, bir elli beşlik kalıbıma göre çok daha kuvvetli ve dişli olduğumu düşünebilirlerdi.

Yoksa keyifli bir gülümseme miydi meleğin yüzünde beliren?

Her ne idiyse, onu güm diye sandalyeye oturtunca acı dolu bir ifadeye dönüştü. Sandalyeye doğru dürüst sığmayacak kadar iri yarıydı ama idare ederdi işte.

İpekten farksız kanatları kaptığım gibi, annemin arabasından aldığım güve yeniği battaniyeye sardım. Kar rengi kanatlar özellikle de kaba dokulu battaniyeye kıyasla akıl almayacak kadar yumuşaktı. Olanca telaşıma rağmen kendimi tutamayıp tüyleri okşamak geldi içimden. Tüylerini teker teker yolup para yerine kullansam, tek bir kanadı bile üçümüzün bir yıl boyunca karnını tok, sırtını pek tutmaya yeterdi. Tabii üçümüzü tekrar bir araya getirebileceğimi varsayarsak.

Tüylerin kırılmasına aldırış etmeden iki kanadı birden sarmaladım. Kanatlardan birini sokakta bırakıp çetelerin dikkatini dağıtmayı, böylece peşime düşmek yerine birbirlerini yemelerini sağlamak aklıma gelmişti. Fakat meleği bana bilgi vermeye ikna edeceksem kanatlara muhtacım demekti. Aynı kanatlar gibi, şaşırtıcı hafiflikte olan kılıcı da kaptım, hiç de nazik olmayan bir hareketle tekerlekli sandalyenin arka cebine tıkıştırdım.

Sonra onu sokakta var gücümle iterek gecenin karanlığına doğru koştum.

trilyabitap.com

ALTINCI BÖLÜM

Melek ölüyordu.

Gövdesinin üst kısmında sargılarla kanepenin üstünde yatarken tıpatıp insana benziyordu. Kaşlarının üstünde boncuk boncuk ter birikmişti. Sanki bedeni aşırı mesai yapıyormuşçasına, dokununca insanın elini yakıyordu.

Bir ofisteydik, Silikon Vadisi'nde teknoloji şirketlerine ev sahipliği yapan sayısız binadan biriydi burası. Seçtiğim bu bina, birbirinden ayırt edilmesi güç bloklarla dolu bir işyeri bölgesindeydi. Eğer birisi bugün ofis yağmalamaya karar verirse, pekala bir yandakini de seçebilir diye düşünmüştüm.

Başkalarının farklı bir yer seçmesini sağlamak için, lobisinde ceset olan binayı seçmiştim. Geldiğimizde ceset oradaydı. Soğumuş ama daha çürümeye yüz tutmamıştı. Bina hala kağıt, toner, ahşap ve vernik kokuyordu; ceset kokusu henüz içeri sinmemişti. İçimden ilk gelen çıkıp başka bir yer aramak olmuştu. Hatta ne yalan söyleyeyim, tam kapının yolunu tutmuştum ki, herkesin ilk olarak bunu yapacağı kafama dank etti.

Ön kapı camdandı ve ceset, dışarıdan seçiliyordu. Cam kapıyı geçip iki adım attınız mı, bacakları çaprazlanmış, ağzı

twitter.com/arsivanne

ardına kadar açık, sırtüstü yatan cesede denk geliyordunuz. O yüzden de bu binayı şimdilik tatlı yuvamız yapmayı kafaya koymuştum. Hava, cesedin fazlaca kokuşmasını önleyecek kadar soğuktu ama muhtemelen yakında buradan gitmek zorunda kalacaktık.

Melek, bir CEO'nun köşe ofisi olabilecek bir odada, deri bir kanepede yatıyordu. Duvarlara Yosemite'nin çerçeveli siyah beyaz fotoğrafları asılmış, masanın ve rafların üstüneyse birbirinin aynı kıyafetler giymiş iki bebeğin fotoğrafları konmuştu.

Göze çok batmayacak, gösterişsiz, tek katlı bir bina seçmiştim. Üstünde "Zygotronics" levhası bulunan sade bir binaydı burası. Lobideki koltuklar ve kanepeler aşırı büyük ve neşeliydi. Tüylü morlar, cırtlak sarılar vardı. Bölmelerin yanında ise boyu iki metreden uzun, şişme bir dinozor duruyordu. Tam nostaljik Silikon Vadisi işte. Okuldan mezun olabilseydim böyle bir yerde çalışmak hoşuma giderdi herhalde.

Küçük bir de mutfak vardı. Kilerin ağzına kadar abur cuburla dolu olduğunu görünce neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Enerji veren gofretler, kuruyemişler, koca koca çikolatalar, hatta kendi kasesiyle bir kutu hazır erişte.

Buzdolabına bakmaya zahmet bile etmedim, içinde yemeye değer bir şey olmayacağını biliyordum çünkü. Hala elektriğimiz vardı ama sürekli gidip geliyor, bir gitti mi bazen günler boyu gelmek bilmiyordu. Derin dondurucuda hala donmuş gıdalar olmalıydı çünkü oradan gelen koku annemin bozuk yumurtalarını andırıyordu. Ofisin kendi duşu bile vardı. Herhalde kilo vermeye çalışıp öğle saatlerinde spor yapan şişman yöneticiler içindi. Sebebi ne olursa olsun, üstümdeki kanı yıkarken çok işe yaradı.

Burası bir yuvanın tüm konforuna sahipti, ama tabii ki burayı bir yuvaya çevirecek olan ailem ortada yoktu.

twilightturkiye.com

Üstümde onca baskı ve sorumluluk varken, ailem olmasa daha mutlu olacağımı düşünmediğim tek bir gün bile geçmemişti. Fakat belli ki yanılmıştım. Belki de ancak onlar için bu kadar kaygılanmasaydım mutlu olabilirdim. Burayı hep beraber bulsaydık Paige ile annem kim bilir nasıl mutlu olurdu diye düşünmeden edemiyordum. Bir haftalığına kapağı buraya atabilir, her şey güllük gülistanlıkmış gibi kendimizi kandırabilirdik.

Kendimi kopmuş, dışlanmış hissediyordum. Kaybolmuştum, önemsizdim. Yeni öksüz ve yetimleri sokak çetelerine girmeye neyin ittiğini nihayet anlamaya başlamıştım.

Geleli iki gün olmuştu. Bu iki günde melek ne ölmüş ne de iyileşme emareleri göstermişti. Sadece sicim gibi ter dökerek öylece yatıyordu. Tek ayağının çukurda olduğuna kalıbımı basabilirdim. Ölecek olmasa şimdiye kadar ayağa kalkmaz mıydı hem?

Lavabonun altında bir ilkyardım çantası buldum ama yara bantları ve diğer malzemelerle en fazla kâğıt kesiklerine müdahale edilebilirdi. Kutunun altını üstüne getirdim, küçük paketlerin etiketlerini okudum. Bir şişe aspirin vardı. Aspirin baş ağrısını keserken bir yandan da ateş düşürmez miydi? Etiketi okuyunca şüphelerim doğrulandı.

Aspirinin melek üstünde işe yarayıp yaramayacağından da emin değildim, ateşinin yaralarıyla ilgisi olduğundan da. Pekâlâ normal vücut sıcaklığı bu olabilirdi. İnsana benziyor diye insan olacak hali yoktu ya.

Köşedeki ofise elimde aspirin ve bir bardak suyla geri döndüm. Melek siyah kanepede yüzüstü yatıyordu. İlk gece üstüne battaniye örtmeye çalışmıştım ama tekmeleyip üstünü açıyordu. O yüzden şimdi kanepede üstünde sadece pantolonu, çizmeleri ve sargılarıyla yatmaktaydı. Onu duşa sokup üstündeki

turkcealintilar

başındaki kanı yıkarken pantolonunu, çizmesini de çıkarmayı düşündüm, sonra ise amacımın onu rahat ettirmek olmadığına karar verdim.

Siyah saçları alnına yapışmıştı. Hapları yutturup üstüne biraz su içirmeye niyetlendim ama uyanmadığı için yapamıyordum. Orada tümüyle tepkisiz, yanan bir taş parçası gibi yatıyordu.

"Şu suyu içmezsen seni burada ölüme terk ederim."

Sargılı sırtı son iki gündür olduğu gibi dinginçe aşağı yukarı oynadı.

Dört kez annemi aramaya çıkmış ama çok uzaklaşamamıştım çünkü ben yokken meleğin uyanmasından ve ben Paige'i bulamadan ölmesinden korkuyordum. Deli kadınlar sokaklarda kimi zaman kendilerini koruyabilirler ama tekerlekli sandalyeye mahkûm küçük kızlar bunu yapamaz. O yüzden ne zaman annemi aramaktan geriye bin bir telaş içinde dönsem, meleğin hala şuursuz yattığını görüp hem seviniyor hem de kötü oluyordum.

İki gündür tek yaptığım oturup hazır erişte yemekti. Oysa kız kardeşim...

Şu anda başına gelenleri düşünmeye dayanamıyordum. Bunun sebebi de meleklerin bir insan çocukla ne işi olacağına bir türlü kafamın basmamasıydı. Herhalde köle yapmak için değildi. Çünkü kardeşim yürüyemezdi. Bu düşünceleri zihnimden kovdum. Neler olabileceğini ya da olduğunu bir daha düşünmeyecektim. Onu bulmaya odaklanmalıydım.

Bir anda öfkenin, çaresizliğin pençesine düştüm. Tek istediğim iki yaşında bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirmekti. İçimden elimdeki su dolu bardağı duvara fırlatmak, kitaplıkları indirmek, avazım çıktığınca haykırmak geliyordu. Bu arzu öylesine güçlüydü ki ellerim titremeye, bardaktaki su da çalka-

turkcealmanak

lanmaya başladı; dökülmesine ramak kalmıştı.

Bardağı duvara fırlatmak yerine, içindeki suyu meleğin üstüne attım. Arkasından bardağı da fırlatacaktım ama kendimi zor tuttum.

"Kalksana, Allahın belası. Kalk! Ne yapıyorlar kız kardeşime? Ne istiyorlar ondan? Nereye götürdüler onu?" diye avaz avaz bağırdım. Sokak çetelerini tepemize topluyor da olabilirdim ama hiç umurumda değildi.

Hıncımı almak için kanepeye bir tekme indirdim.

Gözlerini uykulu bir şekilde açınca ödüm patladı. Lacivert gözleriyle ters ters süzdü beni. "Şu sesini azıcık kısar mısın? Uyumaya çalışıyorum burada." Sesi boğuk ve ıstırap doluydu. Ama her nasılsa ses tonuna bir derece aşağılama katmayı başarabilmişti.

Dizlerimin üstüne çöküp gözünün içine baktım. "Nereye gitti o diğer melekler? Nereye götürdüler kız kardeşimi?"

Kasıtlı bir şekilde gözlerini kapadı.

Tüm gücümle sırtına, tam da bandajların kanlandığı noktaya vurdum.

Gözlerini açıverdi, dişlerini sıktı. Dişlerinin arasından tısladı ama acıyla bağırmadı. Nasıl öfkeli görünüyordu anlatamam. Bir adım gerilememek için kendimi zor tuttum.

"Senden korkmuyorum," dedim en soğuk sesimle. Korkuma söz geçirmeye çabalıyordum. "Ayakta duramayacak kadar zayıfsın. Resmen damarlarında akacak kan kalmadı. Ben olmasam öbür tarafı çoktan boylamıştın. Onu nereye götürdüklerini söyle bana."

"O öldü," dedi noktayı koyarcasına. Sonra uyumaya devam edecekmiş gibi gözlerini yumdu.

Yemin ediyorum, kalbim resmen bir dakika boyunca çarpmadı. Parmaklarımın donmaya başladığını hissediyordum.

trilyatanKaristanas

Derken tekrar ve acıyla nefes alabildim.

"Yalan söylüyorsun. Yalan."

Yanıt vermedi. Masanın üstüne koyduğum eski battaniyeyi kaptım.

"Bak bana!" Battaniyeyi çektiğim gibi içindekileri yere döktüm. Kopuk kanatlar paldır küldür yere yuvarlandı. Katlandıkları için ufacık görünüyorlardı. Tüyleri sanki kaybolmuştu. Battaniyeden aşağı düşerken kısmen açıldılar ve ince tüyleri sanki uzun bir uykunun ardından gerinirmişçesine yukarı kalktı.

Gözlerindeki dehşetin, kendi kopmuş bacaklarının güve yeniği bir battaniyenin içinden dökûldüğünü gören bir insanınkinden farksız olduğunu düşündüm. Affedilmeyecek kadar merhametsizce davrandığımın farkındaydım, ama Paige'i tekrar görmek istiyorsam nazik olma lüksüm yok demekti.

"Tanıdın mı bunları?" diye sorarken kendi sesimi güçlükle tanıyabildim. Buz gibiydi, sertti sesim. Bir işkencecinin sesiydi.

Kanatlar ışıltısını yitirmişti. Kar beyazı tüyler arasında hala belli belirsiz altın parıltılar olsa da tüylerin bazıları kırılmış, garip açılar yaparak kanattan dışarı sarkmıştı. Dahası kanatlar baştan aşağı kana bulanmış, pıhtılaşan kan da tüyleri yapış yapış edip büzüşmelerine yol açmıştı.

"Kız kardeşimi bulmama yardım edersen kanatlarını geri alabilirsin. Senin için sakladım onları."

Kanatları süzerek "Aman ne güzel," dedi kart bir sesle. "Duvarıma asınca harika dururlar." Sesinde acı bir tını olduğu su götürmezdi, ama başka bir şey daha vardı. Bir nebze umut belki de.

"Sen ve kankaların dünyamızı yıkmadan önce, kesilen elleri ya da parmakları yerine dikebilen doktorlarımız vardı." Tabii vücut parçalarının koptuktan sonra dondurulmasının ve birkaç saat içinde yerine dikilmesinin gerektiğinden hiç bahsetmedim.

troybooks.com

Zaten ölmeye mahkûmdu, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Yüz ifadesi buz gibiydi, çenesini sımsıkı kapamıştı ama gözleri azıcık yumuşamıştı; sanki elinde olmadan bu ihtimali tartıyor gibiydi.

"Kanatlarını ben koparmadım," dedim ona. "Ama onlara kavuşmana yardım edebilirim. Sen de kız kardeşimi bulmama yardım edersen."

Yanıt olarak gözlerini kapayıp uykuya daldı.

Derin uykudaki biri gibi derin ve ağır ağır nefes alıyordu. Fakat iyileşmesi normal bir insanınki gibi değildi. Onu sürükleyerek buraya getirdiğimde yüzü gözü mosmordu, her yanı şişmişti. Şimdi, hemen hemen iki gün uyuduktan sonra suratı normale dönmüştü. Kaburgalarının kırıldığı yerdeki çöküntü kaybolmuştu. Yanaklarının, gözünün çevresindeki morlukların yerinde yeller esiyordu. Ellerinde, omuzlarında ve göğsündeki sayısız yara bere tümüyle iyileşmişti.

İyileşmeyen tek bir şey vardı, o da bir zamanlar kanatlarının olduğu yerdeki yaralar. Sargıların altından yaraların daha iyi olup olmadığını anlayamıyordum fakat kanamaları kesilmediğine göre muhtemelen iki gün öncekinden daha iyi değillerdi.

Bir an durakladım, seçeneklerimi gözden geçirdim. Onu tatlı dille kandıramazsam istediğim bilgiyi işkenceyle alacaktım. Ailemin hayatta kalması için elimden geleni ardıma koymamaya kararlıydım ama işi o raddeye getirip getiremeyeceğimden de emin değildim.

Fakat meleğin bunu bilmesi gerekmiyordu.

Artık kendine geldiğine göre, onu denetimim altında tutmak için bir şeyler yapsam iyi olurdu. Bu amaçla bir şeyler bulabilir miyim diye dışarının yolunu tuttum.

twilightturkiye

YEDİNCİ BÖLÜM

Ofisten adımımı atar atmaz, fuayedeki cesetle birinin oynadığını fark etmiştim. Onu geçen görüşümden bu yana bütün ciddiyetini kaybetmişti.

Birisi, ölü adamın bir elini kalçasına, diğer elini saçına koymuştu. Uzun, dağınık saçları sanki elektrik çarpmışçasına diken diken olmuş, dudağı da sarhoş kafayla ruj sürmüş gibi gelişigüzel boyanmıştı. Gözleri ardına kadar açıktı, siyah kalemle gözlerinden güneşin huzmeleri gibi yayılan çizgiler çizilmişti. Daha bir saat önce orada olmayan bir mutfak bıçağı göğsünün tam orta yerine bayrak direği gibi saplanmıştı. Ancak bir deli, kendine özgü sebeplerden ötürü bir cesedi bıçaklardı.

Annem bulmuştu beni.

Annemin durumu insanların sandığı kadar tutarlı değildi. Deliliğinin derecesi, önceden kestirilemeyen zamanlarda ve tetikleyici bir unsur olmadan da bir artıp bir azalıyordu. Elbette ilaçlarını bırakmış olmasının da bir faydası yoktu. İyi günündeyse insanlar onda bir tuhaflık olduğunun farkına varmazlardı bile. İşte öyle günlerde ona karşı duyduğum öfke ve hüsran beni yiyip bitiriyordu. Kötü günündeyse, bugünkü gibi, odamın

twitter.com/kitapkurdu

kapısını açtığımda yerde oyuncağa çevrilmiş bir ceset bulabiliyordum.

Hakkını yemeyeyim; daha önce hiç cesetlerle oynamamıştı. Oynadıysa da ben görmemiştim en azından. Dünya yıkılmadan önce de annem hep uçurumun kenarında, bazen de birkaç adım gerisindeydi. Fakat önce babamın evi terk edişi, ardından da saldırılar her şeyin üstüne tuz biber ekmişti. Onu karanlığa dalıvermekten alıkoyan azıcık mantığı da eriyip gitmişti.

Cesedi gömmeyi düşündüm ama zihnimin gaddar kısmı, bunun birilerini caydırmak için hala en iyi yöntem olduğunu söyledi bana. Cam kapılardan içeri bakan aklı başında bir şahıs, ardına bile bakmadan kaçar giderdi oradan. Artık sürekli "senden daha deliyim, daha korkuncum" oyunu oynuyorduk. Annem ise bu oyundaki gizli kozumuzdu.

Duşun sesini işitip ihtiyatlı bir şekilde banyoya yöneldim. Annem, kendi kendine uydurduğunu düşündüğüm, insanın diline dolanan türden bir ezgi mırıldanıyordu. Kafasının yarı yarıya yerinde olduğu günlerde bize hep mırıldanırdı bu melodiyi. Belki de bir zamanlar şarkının sözleri vardı, çünkü ne zaman duysam gözlerimin önünde okyanusun üstünde batan güneş, tarihi bir şato ve kendini şatonun surlarından aşağı, kayaları döven dalgalara fırlatan bir prenses canlanırdı.

Banyonun kapısının önünde dikilip annemin duşta şarkı mırıldanışını dinledim. Bu şarkı onun zırdeliliğin zirvesinden döndüğünün işaretiydi. Aklı başına geldikten sonra, delilik nöbeti sırasında oluşan yara berelerini sararken mırıldanırdı bize bu şarkıyı.

Öyle zamanlarda hep şefkatli ve gerçekten pişman olurdu. Bunun bir nevi kendini affettirme çabası olduğunu düşünürdüm. Yeterli olmadığı apaçık ortadaydı, yine de kendince tekrar ışığa uzanıyor, bize de karanlıktan çıkıp yine o gri bölgeye

turkishkitaplar.com

döndüğünü bildiriyordu.

Paige'in geçirdiği "kaza"dan bu yana annem hiç durmadan mırıldanır olmuştu bu şarkıyı. Kazanın nasıl olduğunu asla öğrenememiştik. Tek bildiğim, o sırada evde sadece annemle Paige'in olduğu ve gerçek hikâyeyi bir tek onların bildiği. O olayın ardından annemin gözünün yaşı aylar boyu dinmek bilmemişti; o kendini suçluyordu, ben de onu. Nasıl suçlamayayım ki?

"Anne?" diye seslendim kapalı banyo kapısına doğru.

"Penryn!" diye yanıtladı şırıldayan suyun arasından.

"İyi misin?"

"İyiyim. Ya sen? Paige'i gördün mü? Hiçbir yerde bulamadım onu."

"Onu bulacağız, tamam mı? Esas sen beni nasıl buldun?"

"Buluverdim işte." Annemin yalan dolanla pek işi olmazdı, ama laf kıvırmak gibi bir huyu vardı.

"Beni nasıl buldun, anne?"

O cevap verene kadar su öylece aktı. "Bir iblis söyledi." Sesi isteksizdi, utanç doluydu. Dünyanın içine düştüğü durumu dikkate alınca, ona inanmak geliyordu içimden. Ne var ki annemin kişisel iblislerini ondan başka ne gören vardı ne de duyan.

"Eksik olmasın," dedim. Genelde annem yaptığı ne kadar çılgınca, kötü şey varsa faturasını iblislere keserdi. İblislerin bir gün de iyi bir şey yapıp övüldüğünü işitmemiştim.

"Karşılığında ona bir şey yapma sözü verdim." Dürüst bir yanıttı bu. Aynı zamanda da bir uyarı.

Annem göründüğünden daha güçlüdür. Sürpriz avantajını da lehine kullandı mı, karşısındakine feci zarar verebilir. Tüm ömrünü kendini savunmayı düşünerek geçirmişti: Saldırgana kendimi fark ettirmeden nasıl arkadan sokulurum, Beni İzleyen O Şey'den nasıl saklanırım, çocuklarımın ruhunu çalma-

turkcealmanca

dan önce canavarı nasıl cehenneme geri gönderirim...

Banyonun kapısına yaslanıp olasılıkları gözden geçirdim. İblisine ne vaat ettiyse, hayırlı bir şey olmadığı kesindi. Muhtemelen çok da can yakıcı bir şeydi. Tek merak konusu, *kimin* canının yanacağıydı.

"Bir iki parça eşyamı toplayıp köşedeki ofise yerleşeceğim," dedim. "Birkaç gün orada kalabilirim, beni merak etme, tamam mı?"

"Tamam, etmem."

"Ofise gelmeni istemiyorum. Ama binadan da ayrılma, olur mu? Mutfakta su ve yiyecek var." Dikkatli olması için tembihlemek istiyordum ama elbette saçmalığın daniskası olurdu bu. Annem zaten onlarca yıldır insanlara ve kendisini öldürmek isteyen canavarlara karşı tetikteydi. Saldırıdan sonraysa onları gerçekten karşısında bulmuştu.

"Penryn?"

"Efendim?"

"Yıldızlarını takmayı unutma." Elbiselerimize işlediği sarı yıldızlardan söz ediyordu. Yıldızları nasıl takmayabilirdim, bilemiyordum. Giydiğimiz her şeyde vardı bunlardan.

"Peki anne."

Yıldızlarla ilgili yaptığı yoruma rağmen konuşması aklı başında gibiydi. Belki de bir cesedi aşağıladıktan sonra böyle olması çok da sağlıklı değildi.

Ben de sıradan bir genç gibi çaresiz sayılmazdım hani.

Paige iki yaşındayken, babamla ben eve gelmiş, onu kemikleri kırılmış, kötürüm kalmış vaziyette bulmuştuk. Annem derin bir şoka girmişti, onun başında öylece duruyordu. Neler olduğunu ya da onun Paige'in başında ne kadar süre donup kaldığını hiçbir zaman bilemedik. Annem haftalar boyu tek

turkishkitaplar.com

kelime etmeden dövündü, ağlayıp saçını başını yoldu.

Nihayet aklını başına devşirdiğinde söylediği ilk şey, kendimi savunma dersleri almam gerektiğiydi. Dövüşmeyi öğrenmemi istiyordu. Beni elimden tuttuğu gibi bir dövüş sanatları okuluna yazdırdı ve beş yıllık ders parasını peşin olarak ödedi.

Sensei'yle konuştu, ondan dövüş sanatlarının da türleri olduğunu öğrendi. Hasmınla aranda az da olsa mesafe varsa tekvando, burun burunaysan jiujitsu, bıçakla dövüş içinse escrima. Sonra beni arabaya atıp şehrin altını üstüne getirdi ve ne kadar kurs varsa yazdırdı. Onunla da yetinmedi. Atıcılık kursları, okçuluk eğitimi, hayatta kalma atölyeleri, Sikh kampları, kadınlar için kendini savunma... aklına gelen, bulabildiği ne varsa.

Birkaç gün sonra babamın bundan haberi olduğunda, annem sahip olmadığımız binlerce doları harcamıştı bile. Annemin bu yaptığını öğrenince, zavallı Paige'in hastane faturaları yüzünden zaten çökmüş olan babamın beti benzi atmıştı.

Annem deli gibi beni kurslara kaydettirmesinin ardından tüm bu yaptıklarını unutuvermişti sanki. Bana sadece bir kez, o da yıllar sonra, gazete makalesi koleksiyonunu keşfettiğimde bunu sordu. Onu ara sıra gazete kupürleri keserken görürdüm ama ne kestiğini hiç merak etmemiştim. Bunları, üstünde "Bebeğin İlk Albümü" yazılı eski moda bir fotoğraf albümünde saklardı. Bir gün albümü masanın üstünde bulmuştum. Açıktı, beni bir göz atmaya davet ediyordu.

Açık sayfaya bin bir özenle yapıştırılmış haberin koyu renkli başlığı şöyle diyordu: "Katil Anne Şeytana Uyduğunu Söyledi."

Arka sayfa. "Anne Bebeklerini Körfeze Atıp Boğulmalarını İzledi."

Bir diğeri. "Evin Arka Bahçesinde Çocuk İskeletleri Bulundu."

Haberlerden biri, evin kapısından iki adım ötede bulunan

turkcell Gurusu

altı yaşında bir oğlandan söz ediyordu. Annesi onu defalarca bıçaklayıp delik deşik etmiş, sonra üst kata çıkıp aynısını küçük kızına yapmıştı.

Haberde görüşülen bir akraba, annenin çocuklarını katliamdan birkaç saat önce ısrarla kız kardeşinin evine bırakmaya çalıştığını söylemişti, ancak kadın da işe gitmesi gerektiği için yeğenlerini yanına alamamıştı. Akraba, annenin sanki olacaklardan korktuğunu, üstüne bir karanlık çöktüğünü hissetmiş gibi davrandığını anlatıyordu. Annenin aklını başına topladıktan ve neler yaptığını kavradıktan sonra o dehşet ve öfkeyle neredeyse kendini paraladığını söylemişti.

Tek düşünebildiğim, yardım çağırmak üzere evden çıkmaya çabalayan küçük çocuğun hissettikleriydi.

Annem ne zamandır orada öylece durmuş, gazete kupürlerini okuyuşumu izliyordu bilemiyorum. Ama ardından "Hala kendini savunma derslerine gidiyor musun?" diye sormuştu.

Başımla onaylamıştım.

Hiçbir şey dememişti. Kucağında tahta parçalarıyla, kitaplarla yanımdan geçivermişti sadece.

Daha sonra bunları klozet kapağının üstünde bulmuştum. İki hafta boyunca, kanalizasyon borularından gelebilecek iblisleri önlemek için onları orada tutmakta diretmişti. Şeytan gece kulağıma fısıldamazken daha rahat uyuyorum, diyordu.

Tek bir dersi bile kaçırmadım.

turkcealtyazi.org

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ofisin mutfağında hazır erişteleri, enerji gofretlerini, tamir bandını ve şekerlerin yarısını bir araya topladım. Doldurduğum çantayı ofise koydum. Çıkan gürültü, yine ölüm uykusuna yatmış görünen meleği rahatsız etmemişti.

Tam koşa koşa mutfağa dönmüştüm ki duşun sesi kesildi. Ofise elimden geldiğince hızlıca birkaç şişe su taşıdım. Annemin beni bulmasına seviniyordum ama onu görmek istemiyordum. Güvende ve aynı çatı altında olması yeterdi bana. Dikkatimi, Paige'i bulmaya vermeliydim. Eğer kafamı sürekli anneme takarsam bunu beceremezdim.

Fuayedeki cesede bakmamaya çalışarak, annemin kendi başının çaresine bakabileceği konusunda kendime telkinde bulundum. Köşe ofise kapağı attım, kapıyı kapatıp sürgüyü çektim. Bu ofisin sahibi her kimse, mahremiyetine düşkündü anlaşılan. Benim için hava hoştu.

Melek şuursuz yatarken güvenliğimden yana bir kaygım yoktu ama artık uyanmıştı. Yaralı ve cılız olması, başıma bir şey gelmeyeceğinin garantisi değildi. Meleklerin ne kadar kuvvetli olduğunu bilmiyordum. Tıpkı herkes gibi, benim de onla-

turkcekitaplar

ra dair bildiklerim çok azdı.

Tamir bandıyla el ve ayak bileklerini sarmaladım, sonra en rahatsız konuma getirip arkasından domuz bağıyla bağladım. Elimden daha iyisi gelmiyordu. Aklımdan tamir bandını güçlendirmek için bir de iple bağlamak geçti ama bant sağlamdı. Şayet bandı koparacak güçteyse ipin zaten bir faydası olmazdı. Başını kaldıracak kadar bile mecali olmadığından emindim ama ne olur ne olmaz. O endişeyle neredeyse bandın tamamını harcadım.

Uyanmış ve beni seyre koyulmuş olduğunu, ancak işimi bitirip ona bir bakınca anladım. Herhalde domuz bağı yaptığım sırada uyanmış olmalıydı. Gözleri lacivertin öyle koyu bir tonuydu ki, siyaha yakındı. Bir adım geriledim, yüzeye çıkan o anlamsız suçluluk duygusunu bastırdım. Kötü bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum kendimi. Fakat meleklerin düşmanımız olduğu su götürmezdi. Paige ellerinde olduğu sürece *benim* düşmanım oldukları kesindi.

Gözlerinde suçlayıcı bir ifadeyle bakıyordu bana. Özür dilememek için kendimi zor tuttum, çünkü kimseye özür borcum yoktu. Gözlerinin önünde, kanatlarından birini açtım. Çalışma masasının gözünden bir makas çıkarıp tüylerine yaklaştırdım.

"Kız kardeşimi nereye götürdüler?"

Gözlerinde bir an için bir duygu belirdi, ama o kadar hızlı kayboldu ki hangi duygu olduğunu teşhis edemedim. "Ben nereden bileyim?"

"Çünkü sen de o piçlerdensin."

"Vay be. Bak buna çok alındım işte." Bezmiş gibiydi. Ben de daha ağır bir hakaret bulamadığım için utanıyordum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama diğer heriflerle pek de can ciğer kuzu sarması değildik."

"Onlar 'herif' falan değil. İnsanlıkla uzaktan yakından

turkishkitaplar.com

alakaları yok. Hepsi de mutasyona uğramış kurtçuk torbaları. Aynı senin gibi." Oysa görünüş itibariyle gerek o gerekse gördüğüm diğer melekler yunan heykellerinin ete kemiğe bürünmüş hali gibiydiler. Tanrısal yüzleri ve havaları vardı. Ama içlerinin kurtçuk dolu olduğundan emindim.

"Mutasyona uğramış kurtçuk torbası mı?" Kusursuz, keman gibi kaşını yukarı kaldırdı. Herhalde sözlü hakaret sınavından sınıfta kalmıştım.

Karşılık olarak, makası hunharca kapatıp kanadından birkaç tüy kestim. Kar tanesi gibi kibarca süzülerek botlarıma kondular. Yüzündeki ifadeyi görünce zevk değil de, kocaman bir huzursuzluk içime çöktü. Hınç dolu suratı, düşmanlarıyla bire beş karşılaştığını ve az daha kazandığını anımsatıyordu bana. Domuz bağıyla bağlanmış, kanatlarını yitirmiş de olsa çok tehditkâr bakabildiği kesindi.

"Hele bir daha yap, daha ne oluyor diyemeden belini kırarım senin."

"Hindi gibi bağlanmış biri için çok iddialı laflar bunlar. Ne yapacaksın yani? Ters dönmüş kaplumbağa gibi eğile bükülе yanıma gelip ısıracak mısın beni?"

"Senin hakkından gelmek işin kolay kısmı. Önemli olan, bunun ne zaman olacağı."

"Doğru dedin. Yapabilecek olsan çoktan yapardın."

"Belki de beni eğlendiriyorsundur." Duruma hâkim olmuş gibi, muazzam bir kendine güvenle söylemişti bunu. "Eline makas geçirmiş, tavır koyan bir maymun gibi." Gevşedi, çenesini divana koydu.

Öfkeden yüzüm pancar gibi olmuştu. "Sen bunu oyun mu sanıyorsun? İşin ucunda kız kardeşim olmasaydı şimdiye kadar çoktan gebermiştin, haberin var mı?" Bu son kısmı avazım çıktığınca bağırarak söylemiştim. O hırsla tüyleri tekrar kes-

– turkcebilgisayarkitaplari

tim. Bir zamanlar mükemmeliyetin simgesi olan kanatlar şimdi yırtık pırtıktı, kenarları yolunmuştu.

Başını hızla kaldırdı, boynundaki kirişler öyle gerilmişti ki, aslında zayıf düşüp düşmediğinden şüphe ettim. Kol kasları kabarınca, uzuvlarını sarmalayan bandın sağlamlığından endişe duymaya başladım.

"Penryn?" Annem kapının diğer yanından sesleniyordu. "İyi misin sen?"

Kapının kilitli olup olmadığına baktım.

Tekrar kanepeye baktığımda meleğin yerinde yeller esiyordu. Onun olduğu yerde sadece bant parçaları kalmıştı.

Ensemde bir soluk hissettim ve makası elimden hızla çekip aldı.

"Bir şeyim yok, anne," dedim şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla. Yakında olması annemi de tehlikeye sokmaktan başka işe yaramazdı. Kaçmasını söylesem belki de o panikle kafayı yerdi. Tek bir şeyi adım gibi biliyordum, o da annemin tepkisinin asla önceden kestirilemeyeceğiydi.

Kaslı bir kol arkamdan boğazıma dolanıp sıkmaya başladı.

Boynuma sarılan kolunu tutup çenemi araya sıkıştırdım ve kolunun baskısını boğazımdan çeneme kaydırmaya çalıştım. Bu durumdan çıkmak için yirmi saniyem vardı, yoksa ya beynim kendini kapatacak ya da soluk borum ezilecekti.

Elimden geldiğince eğildim, sonra ayaklarımdan güç alarak fırladım, ikimizi birden duvara çarptım. Normal bir insan kadar ağır olsa, çarpmanın etkisi daha kuvvetli olacaktı.

Bir "Ahh" sesi geldi, aşağı inen resim çerçevelerinin gürültüsünü işittim. Sırtındaki yaraların çerçevelerin sivri köşeleri yüzünden çok acıdığını anladım.

"Nedir bu gürültü?" diye ısrarla sordu annem.

Kolu boğazımı acımasızca sıkarken "iyilik meleği" kav-

turkcealmanca

ramının aslında bir aldatmaca olduğunu anladım. Enerjimi kolundan kurtulmak için harcamaktansa, tüm gücümle onu duvara bir kez daha vurmaya hazırlandım. En azından ölürken canını epey bir yakmış olurdum.

Bu sefer daha da büyük bir ıstırapla inledi. Başka zaman olsa keyiflenirdim ama kendimi sarhoş gibi hissediyordum ve gözümün önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Bir kez daha çarptım, gözlerim karardı.

Artık gözümün görmediğini fark etmiştim ki kolu gevşedi. Dizlerimin üstüne düşüp sancıyan boğazıma rağmen nefes almaya çalıştım. Kafam o kadar ağırdı ki boynumun üstünde zar zor duruyordu ve yere serilmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Penryn Young, bu kapı şu dakika açılacak!" Kapının tokmağı döndü. Muhtemelen annem onca zamandır bağırıyordu ama ancak şimdi duymuştum.

Melek, canı gerçekten yanmış gibi inliyordu. Sürünerek yanımdan geçince sebebini anladım. Sırtındaki sargılar sanki şişlenmiş gibi delik deşik olmuştu ve kan akıyordu. Arkadaki duvara bir bakış fırlattım. Bir zamanlar çerçeveli Yosemite fotoğrafını asılı tutan iki büyük boy çivi duvardan dışarı uzanmıştı ve çivilerin başından kan damlıyordu.

Kötü durumdaki tek kişi melek değildi. Ben de iki büklüm olup öksürük krizine tutulmadan soluk alamıyordum.

"Penryn? Neyin var?" Annemin sesi telaşlıydı. Kim bilir içeride neler olduğunu hayal ediyordu.

"Tamam, iyiyim," dedim karga gibi gaklayarak. "Bir şeyim yok."

Melek sürünerek kanepeye çıktı, tekrar inleyip yüzüstü uzandı. Ona pis pis sırıttım.

"Sen," dedi buz gibi bir bakış savurarak, "kurtuluşu hak et-

twilightturkiye.com

miyorsun."

"Sanki elinde olsa beni kurtarırdın ya," dedim bet sesimle. "Sen ve kankaların gibi katillerle, adam kaçıranlarla tıka basa dolu bir Cennet'e niye gitmek isteyeyim ki zaten?"

"Cennet'e ait olduğumu kim söyledi?"

Doğruya doğru, bana öfkeyle dişlerini gösterirken yüzündeki ifade cennetten değil de cehennemden çıkma bir varlığa ait gibi görünüyordu. Acıyla yüzünü buruşturunca o şeytani ifadesine gölge düştü.

"Penryn? Kiminle konuşuyorsun sen?" Sesine bakılırsa annem kafayı yemek üzereydi.

"Kendi iblisimle, anne. Meraklanma. Çelimsizin teki."

Çelimsiz ya da değil, ikimiz de biliyorduk ki amacı beni öldürmek olsa bunu yapabilirdi. Ama korktuğumu anlayıp da sevinmesine fırsat vermeyecektim.

"Ya." Annem bir anda sakinleşti, sanki söylediğim, her şeyi açıklamaya yetmişti. "Tamam. Ama onları hafife alma. Tutamayacağın sözler de verme sakın." Sesinin giderek alçaldığına bakılırsa açıklamamdan tatmin olmuş, arkasını dönüp gitmişti.

Apışıp kalmış meleğin kapıya nasıl baktığını görünce kıkır kıkır güldüm. Döndü, bana "sen annenden de acayipsin" der gibi baktı.

"Al," dedim zulamdan bir rulo sargı bezi fırlatıp. "Yaraların üstüne bastırsan iyi edersin."

Gözlerini kapatırken bandajı havada yakaladı. "Kendi sırtıma nasıl uzanacağım peki?"

"Orası senin sorunun."

İçini çekti, elini açtı, sargı rulosu açılarak yerde yuvarlandı. "Yine uyumayacaksın, değil mi?"

Verdiği tek yanıt boğuk bir "Mmm," oldu ve nefesi, derin uykudaki birinin nefesi gibi ağır ve düzenli bir hal aldı.

twilightturkiyearistanae

Kahretsin.

Orada durup onu seyrettim. Önceki yaralarının durumuna bakılırsa uyku onu iyileştiriyordu. Bu kadar ağır yaralanmış ve bitap düşmüş olmasa, beni öldürmek istemese bile canıma okuyacağına hiç kuşku yoktu. Ancak bir yandan da beni, karşısında horul horul uyunacak kadar küçük bir tehdit olarak görmesine içerlemiştim.

Tamir bandı kötü bir fikirdi, ama parmağını kaldıracak hali yok sandığım için buna başvurmuştum. Artık dersimi aldığıma göre, bakalım başka ne yapabilecektim.

Ofis mutfağının ve kilerin çekmecelerini karıştırdım, bir şey çıkmadı. Derken bir masanın altında, birilerinin bıraktığı spor çantasının içinde eski usul bir bisiklet kilidi buldum; hani şu kalın zincirin üstü plastikle kaplanmış olanlardan. Anahtarı da üzerindeydi. Babadan kalma zincirleme yöntemi gibisi yoktu.

Ofiste onu zincirleyebileceğim hiçbir şey yoktu, o yüzden fotokopi makinesinin yanında duran tekerlekli, metal bir evrak sehpasını kullandım. Üstündeki kağıt yığınlarını yere devirdim, sehpayı iterek köşe ofise soktum. Annem ortalıklarda görünmüyordu, sanırım "kendi iblisimle" baş başa görüşmeme izin vererek bana profesyonelce saygı gösteriyordu.

Tekerlekli sehpayı uyuyan adamın, yani meleğin, evet, meleğin yanına taşıdım. Onu uyandırmamaya özen göstererek zinciri bileklerine sımsıkı doladım, sonra bol kalmaması için birkaç kez de sehpanın metal bacaklarından birine sardım. Sonra da hoş bir çıt sesiyle kilitledim.

Zincir, sehpanın bacağı boyunca aşağı yukarı hareket ediyor, ancak altından kurtulmuyordu. Bu ilkin düşündüğümden de iyi bir fikirdi zira artık onu istediğim gibi hareket ettirebilirdim ama kaçıp gidemezdi. O nereye giderse sehpa da beraberinde gidecekti.

turkcell.com.tr/aristanne

Kanatlarını tekrar battaniyeye sardım, sonra mutfağın yanındaki büyük, metal evrak dolaplarından birine sakladım. Çekmeceden dosyaları çıkarıp dolabın üstüne dizerken kendimi mezar soyguncusu gibi hissediyordum. Bu dosyalardan her biri bir şey ifade ediyordu eskiden. Bir ev, bir patent, bir iş. Birisinin terk edilmiş bir ofis köşesinde tozlanmaya terk edilmiş düşleri.

Sonradan aklıma gelince zincirli kilidin anahtarını ilk gece meleğin kılıcını sakladığım göze koydum.

Tekrar lobiye döndüm, oradan da köşe ofise gittim. Melek hala ya uyuyordu ya da koma halindeydi. Hangisi olduğunu bilemedim. Kapıyı kilitleyip patron koltuğuna kıvrıldım.

Gözkapaklarım ağırlaştıkça güzel yüzü bulanıklaştı. Melek uyanır da öldüğünü kaçırırım diye iki gecedir uyumamıştım. Uyurken, zindana kapatılmış, kan kaybeden bir Beyaz Atlı Prens'e benziyordu. Küçükken hep Külkedisi olacağımı düşlemiştim ama sanırım yaptıklarımdan sonra benden artık ancak kötü kalpli cadı olurdu.

Ne var ki Külkedisi de intikamcı meleklerin istila ettiği bir kıyamet sonrası dünyada yaşamıyordu.

Daha uyanmadan bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Uykuyla uyanıklık arası o alacakaranlıkta kırılan camın sesini duydum. Ses daha sönmeden önce uyanmış, tetikte bekliyordum.

Bir el ağzımı kapadı.

Melek, havadan hafif bir fısıltıyla susmamı işaret etti. Loş ay ışığında ilk gördüğüm şey madeni evrak sehpası oldu. Melek herhalde camın kırılmasına ramak kala kanepeden aşağı inmiş, sehpayı da iterek buraya getirmişti.

Ansızın, o an için melekle aynı tarafta ve ortak bir tehditle yüz yüze olduğumuzun farkına vardım.

turkcealistanac

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kapının altından vuran ışık, loş odada ileri geri oynuyordu.

Uyumadan evvel flüoresan lambalar açıktı, ama şimdi içerisi karanlıktı ve sadece pencerelerden içeri vuran mehtap vardı. Kapının altından sızan ışık, bir pilli fenerin aydınlığı gibi öne arkaya hareket etmekteydi. Ya eli fenerli bir davetsiz misafirimiz vardı ya da elektrik kesilince annem fenerini yakmıştı. İçeride birisi olduğunu ilan etmekti bu.

Annem tehlikeleri bilmeyen biri de sayılmazdı hani. Aptal falan değildi. Sadece paranoyası doğal saldırganlardan çok, doğaüstü saldırganlara karşıydı. Anneme göre bazen kötülüğü kovmak için ışığı yakmak, ölümlüler tarafından fark edilmekten daha önemliydi. Bendeki şans işte.

Melek, zincirlendiği ve peşi sıra bir metal sehpa sürüklediği halde kedi gibi sessizce kapıya yürüdü.

Beyaz sargılardan sızan koyu lekeler sırtında Rorschach desenleri gibi duruyordu. Bir rulo tamir bandını koparacak kadar güçlü olabilirdi ama hala yaralıydı ve kan kaybediyordu. Acaba ne kadar güçlüydü? Gece yarısı dolaşacak kadar gözü dönmüş yarım düzine sokak serserisinin karşısına dikilecek kadar mı?

turkcell.com.tr/aristanne

Birden onu zincirledim diye hayıflandım. Gece vakti içeri giren her kimse, yalnız olması pek muhtemel değildi.

"Merhabaaaa," diye seslendi alaycı bir erkek sesi. "Evde kimse yok mu?"

Lobi halı döşeliydi, o yüzden, farklı yönlerden kırıp dökme sesleri gelene kadar kaç kişi olduklarını anlayamadım. Gürültüye bakılırsa en aşağı üç kişiydiler.

Annem neredeydi? Kaçıp saklanmaya fırsatı olmuş muydu?

Pencereyi gözümle şöyle bir tarttım. Kırması kolay olmayacaktı ama çete üyeleri yapabildiyse pekâlâ ben de yapabilirdim. Dışarı atlayabileceğim kadar genişti. Dünyada ne iyilik kaldıysa ona şükürler olsun, zemin kattaydık.

Cama elimle bastırıp sağlamlığını ölçtüm. Bunu kırmak zaman istiyordu. Dahası, ben cama arka arkaya vurmaya başlayınca sesler binada yankılanacaktı.

Çete üyeleri dışarıda birbirlerine sesleniyorlardı. Sağı solu kırıyor, bağırıp çağırıyorlardı. Bizim içindi bu gösteri. Bizi bulduklarında ödümüzün patlamış olmasını istiyorlardı. Seslere bakılırsa, artık en azından altı kişiydiler.

Tekrar meleğe baktım. Kulak kesilmiş, muhtemelen olasılık hesabı yapıyordu. Yaralı ve bir metal sehpaya zincirlenmiş olmak, sokak çetesinden kaçma şansını sıfıra indirgiyordu neredeyse.

Diğer yandan, eğer çete, kırılan camın sesine koşarsa karşılarında meleği bulup onunla meşgul olurdu. Melek onlar için altın madeni gibiydi, onlar ise yüzüne talih gülmüş madenciler. Annemle ben o kargaşada yakayı sıyırabilirdik. Peki ya sonra ne olacaktı? Melek ölürse bana Paige'in yerini söyleyemezdi.

Belki de çete bir iki şeyi tuzla buz eder, mutfaktaki yiyecekleri yağmalar, sonra çekip giderdi.

Bir kadın çığlığı geceyi delip geçti.

turkiyeturkcalisiyor

Annem.

Adamlar bağrışmaya, alay etmeye başladılar. Köşeye kedi sıkıştırmış bir köpek sürüsü gibi neşelenmişlerdi.

Bir sandalye kapıp pencereye indirdim. Feci bir gürültü çıktı ve cam yaylandı ama kırılmadı. Dikkatlerini mümkün olduğunca dağıtmayı, o arada annemi unutturmayı ummuştum. Tekrar vurdum. Bir daha. Camı kırmak için deli gibi vuruyordum sandalyeyi.

Annem tekrar haykırdı. Sesi bu tarafa geliyordu.

Melek, sehpasını kapıp pencereye savurdu. Cam bomba gibi patlayıp her yöne saçıldı. Korkuyla büzüldüm ama zihnimin uzaklardaki bir köşesi, meleğin yan döndüğünün, cam parçalarının önüne çıkarak bedenini bana siper ettiğinin farkına varmıştı.

Bir şey ofisimizin kilitli kapısına güm diye vurdu. Kapı çatırdadı ama kilit dayandı.

Sehpayı tutup pencerenin pervazına kaldırdım. Meleğin pencereden kaçmasına yardım etmeye çalışıyordum.

Kapı parçalandı, menteşelerinden kopup duvara çarptı.

Melek bana sert bir bakış fırlatıp "Kaç," dedi.

Kendimi pencereden dışarı attım.

Yere iner inmez koşmaya başladım. Binanın etrafını dönüp arka kapı ya da içeri girebileceğim bir başka kırık pencere aradım. Annemin, meleğin, Paige'in başına neler geldiğiyle meşguldü kafam. Bir çalının altına kıvrılıp saklanmak, geriye hiçbir şey kalmayana kadar gözlerimi, kulaklarımı ve beynimi kapatmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum

O korkunç, çığlık çığlığa görüntüleri kovup zihnimin her geçen gün derinleşip kalabalıklaşan karanlık ve ıssız bir köşesine iteledim. Bir gün gelecek oraya sıkıştırdığım şeyler patlayıp taşacak ve pisliğini her yerime bulaştıracaktı. Belki de

turkcell.com.tr/arsivtanap

kızın, annesine benzediği gün olacaktı o gün. Ne var ki o gün gelene kadar dizginler elimdeydi.

Çok geçmeden kırık bir pencereye denk geldim.

Sandalyeyle kaç defa vurduğum halde camı kıramadığımı hesaba katınca, bu camı kıranın kim bilir nasıl gaza geldiğini düşünmek hiç de hoşuma gitmiyordu. Binaya gizlice tekrar girme konusunda içim rahatlamamıştı.

İçeride bir ofisten diğerine, bir bölmeden diğerine koştum, fısıltıyla bağırarak annemi aradım.

Mutfağa açılan koridorda bir adam yatıyordu. Göğsü çıplaktı, gömleği yırtılmıştı. Göğsüne bir daire oluşturacak biçimde altı adet kahvaltı bıçağı saplanmıştı. Birisi toz pembe rujla bıçakları birleştirerek pentagram çizmişti. Bıçaklardan köpüklü kan sızıyordu. Adamın gözleri yuvasından fırlamıştı ve harap olmuş göğsüne şok içinde bakıyordu, tüm bu olan bitenle ne ilgisi olduğunu kestirememiş gibiydi.

Annem güvendeydi.

Adama ne yaptığını görünce elimde olmadan bunun iyi bir şey olup olmadığını düşündüm. Kalbine kasten bıçak saplamamıştı ve adam ağır ağır, kan kaybından ölecekti.

Eğer eski dünyamızda, yani Kıyamet Öncesi'nde olsaydık, anneme saldırmış olduğu halde bu adam için ambulans çağırırdım. Doktorlar onu ayağa kaldırırdı ve hapiste iyileşmeye zamanı olurdu. Hepimiz için çok üzücü, ama artık Kıyamet Sonrası'ydı.

Etrafından dolaşıp adamı ağır ağır ölmeye bıraktım.

Göz ucuyla, kadın biçiminde bir gölgenin bir yan kapıdan dışarı sıvıştığını gördüm. Kapı kapanmadan önce durdu, bana baktı. Annem, kendisiyle gelmem için bana deli gibi elini sallıyordu. Onunla gitmeliydim. O tarafa doğru iki adım attıysam da, binanın diğer ucundan gelen o muazzam dövüşün gürültü-

turkcell.com.tr/aristanae

süne kayıtsız kalamadım.

Meleğin etrafını bir grup pejmürde kılıklı ama öldürmeye hazır adam almıştı.

En aşağı on kişi olmalıydılar. Üç tanesi tuhaf açılar oluşturacak şekilde dövüş çemberinin dışında kalmıştı; ya baygındılar ya da ölü. İki tanesi daha sehpayı devasa bir gürz misali sallayan melekten dayak yemekle meşguldü. Ama daha buradan, cam kapıların ardından sızan belli belirsiz ay ışığında bile sargılarından kan aktığını görebiliyordum. O metal sehpa en aşağı elli kilo çekerdi herhalde. Bariz biçimde yorgun düşmüştü melek. Diğerleriyse ölümcül darbeyi indirmek için yaklaşıyorlardı.

Dojoda birden çok rakiple dövüştüğüm olmuştu ve geçen yaz "çoklu saldırganlar" adlı bir ileri kendini savunma dersinde asistan öğretmenlik yapmıştım. Bununla beraber asla bir defada üçten fazla kişiyle kapışmam gerekmemişti ve hasımlarım beni gerçekten öldürmeye çalışmıyorlardı. Her şeyi göze almış yedi adamı sakat bir meleğin yardımıyla yeneceğimi düşünecek kadar da aptal değildim. Sırf düşününce bile kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oluyordu.

Annem bana tekrar el salladı ve beni, özgürlüğüme davet etti.

Lobinin diğer ucunda bir şeyler devrildi ve acı dolu bir homurtu bir anlığına diğer sesleri bastırdı. Meleğe inen her darbeyle Paige'in elimden kayıp gittiğini hissediyordum.

Anneme gitmesi için elimi salladım, sadece ağzımı oynatarak "Git," dedim ona.

Yine eliyle çağırdı beni, bu sefer daha da telaşlıydı.

Başımı iki yana sallayıp gitmesi için elimle işaret ettim.

Karanlığa karıştı, kapanan kapının ardında kayboldu.

Bir koşu mutfağın yanındaki dosya dolabına gittim. Mele-

twilightturkiye.com

ğin kılıcını kullanmanın artılarını, eksilerini gözden geçirdim ve kullanmamamın daha hayırlı olacağına kanaat getirdim. Kılıçla bir kişiyi kesebilirdim belki, ama eğitimim olmadığından göz açıp kapayana kadar silahı kaptırırdım.

O yüzden kılıç yerine kanatları ve meleğin zincirinin anahtarını aldım. Anahtarı kot pantolonumun cebine soktum, zaman yitirmeden kanatları çıkardım. Tek umudum, grubun korkusunun ve sağ kalma isteğinin ekmeğime yağ sürmesiydi. Daha beynim devreye girip de bunun ne kadar şapşalca, ne kadar tehlikeli bir fikir olduğunu söyleyemeden karanlık koridora koştum. Burada ay ışığı siluetimin görünmesine yetecek kadar güçlüydü ama ayrıntılar çok da belli olmuyordu.

Çete, meleği köşeye kıstırmıştı.

Melek iyi dövüşüyordu ama adamlar onun yaralı olduğunu fark etmişlerdi (hantal ve ağır bir sehpaya zincirlenmiş olmasını hiç söylemiyorum) ve kan kokusu aldıkları için pes etmiyorlardı.

Kollarımı geriye kıvırıp kanatları arkamda tuttum. Dengesizce sallanıyorlardı. Kollarım bükülmüşken bayrak direği taşımak gibi bir şeydi bu. Kanatlar dengelenene kadar bekledim, sonra öne çıktım.

Kanatların gölgede iyi görünmesi için dua ederek, üstünde her nasılsa sağlam kalmış bir vazo duran bir küçük masaya tekmeyi indirdim. Beklenmedik gürültü dikkatlerini çekmişti.

Karanlık siluetime bakarken bir an dut yemiş bülbüle döndüler. Bir Ölüm Meleği gibi görünmek için, kutsal olan, olmayan ne varsa hepsine yakarıyordum. Koridor aydınlık olsa, koca kanatları sırtında dengede tutmaya çalışan sıska bir genç kız göreceklerdi. Ama içerisi karanlıktı ve umarım gördükleri şey kanlarının buz kesmesine yol açıyordu.

Kulağa ölümcül bir neşe gibi gelmesini umduğum bir ses-

twilightturkiyeonline

le, "Bakın burada ne varmış?" diye sordum. "Michael, Gabriel, gelin de şuna bir bakın," diye geriye seslendim, güya kalabalıkmışız gibi. Aklıma Michael ile Gabriel'den başka melek adı gelmemişti. "Bu maymunlar bizlerden birine saldırabileceklerini düşünüyorlar anlaşılan."

Adamlar donup kaldılar. Herkesin gözü bendeydi.

O anda, nefesimi tutarken ihtimaller odanın içinde rulet çarkı misali dönüyordu.

Derken, çok ama çok feci bir şey oldu.

Sağ kanadım sallandı, sonra biraz aşağı kaydı. Düzelteyim, daha sıkı tutayım diye uğraştım ama kanat bu sefer aşağı yukarı oynamaya başladı.

Herkesin olup biteni kavraması için geçen o uzun saniyede, meleğin gözlerini devirdiğini gördüm. Hayatında daha rezil bir şey görmemiş ergenler gibiydi. Kimileri doğuştan nankör oluyor.

Sessizliği ilk bozan melek oldu. Sehpayı kaldırdığı gibi önündeki üç adama savurdu, onları bowling topu gibi devirip geçti.

Diğer üçü ise bana saldırdılar.

Kanatlarımı yere atıp sollarına geçtim. Birden çok saldırganla başa çıkmanın sırrı hepsiyle birlikte aynı anda dövüşmekten kaçınmaktır. Filmlerdekinin aksine, saldırganlar kıçınıza tekmeyi yapıştırmak için sıraya geçip teker teker gelmezler. Kurt sürüsü gibi bir anda üşüşürler.

Etraflarında yarım daire çizdim, böylece bana en yakın olanı diğer ikisinin önünü kapatır duruma geldi. Diğerlerinin arkadaşlarının etrafından dönüp gelmesi en fazla bir saniye sürerdi ama bu, apış arasına sıkı bir tekme indirmem için yeter de artardı bile. Adam iki büklüm oldu. Suratı bir diz indirmem için davetiye çıkardığı, ben de bunun için yanıp tutuştuğum

turkcetorrent.com/arsivi

halde, önceliği dostlarına tanıdım.

Yere yıkılan adamın diğer tarafına geçince, onu aşıp bana gelmek için tek sıra oldular. Yaralı adamın ayaklarını yerden kestim, iki numaralı karı dayakçısının üstüne devriliverdi. Geriye kalan adam tepeme bindi ve üste çıkmak için yerde yuvarlandık.

Kendimi altta buldum. Benden elli kilo ağırdı ama bu konumda dövüşmek üzere yıllar boyunca antrenman yapmıştım.

Erkekler kadınlarla, diğer erkeklerle olduğundan daha farklı dövüşürler. Erkekle kadınlar arasındaki dövüşlerin büyük kısmı, erkeğin arkadan saldırmasıyla başlar ve kadının yere düşüp öylece kalmasıyla anında biterdi. O yüzden, iyi bir kadın dövüşçünün sırtüstü durumdayken nasıl dövüşeceğini bilmesi şartı.

Yerde boğuşurken ayağımı çekip altından kurtardım ve dayayıp yerden güç aldım. Sonra kalçamı bir yana hafifçe bükerek onu devirdim.

Sırtüstü seriliverdi. Daha kendini toparlayamamıştı ki topuğumu kasığına gömdüm.

Ayağa fırladım, adam daha ne olduğunu anlayamadan kafasına tekmeyi indirdim. Öyle sert vurmuştum ki başı ileri geri gidip geldi.

"Güzel." Melek ay ışığında durmuş, kanlı sehpanın ardından beni seyrediyordu.

Etrafında inleyen saldırganlar diziliydi. Bazıları öyle kıpırtısızdı ki, hala yaşıyorlar mı bilemiyordum. Güzel bir şey görmüş gibi, onaylarcasına başını salladı. Onun takdirini kazanmanın hoşuma gittiğini fark edince kendime kızdım.

Adamlardan biri sendeleyerek kalkıp kapıya koştu. Sanki kopacağından korkarmış gibi sıkı sıkı tutmuştu başını. Bu işareti beklemişçesine, üç kişi daha doğrulup ardına bile bakma-

evrilyaktun Çaristanae

dan kaçtı. Diğerleri nefes nefese yerde yatıyordu.

Cılız bir kahkaha duydum, dönüp bakınca sesin melekten geldiğini anladım.

"O kanatlarla çok komik duruyordun," dedi. Dudağı patlamış, kaşı açılmıştı. Bununla beraber yüzü tebessümle aydınlanırken rahatlamışa benziyordu.

Bisiklet kilidinin anahtarını titreyen ellerimle çıkarıp ona attım. Hala zincirli olmasına rağmen anahtarı havada kaptı.

"Hadi, gidelim buradan," dedim. Sesim kararlı çıkmıştı ama ben yaprak gibi titriyordum. Dövüş sonrasının adrenali yüzünden zangır zangır sarsılıyordum. Melek zincirlerini çözdü, gerindi, bileklerini çıtırdattı. Sonra yerde inleyen heriflerden birinin sırtındaki kot ceketi çekip çıkardı, bana fırlattı. Ceket belki on numara büyüktü ama şükranla giydim.

Ben kanatlarını tekrar battaniyeye sararken o da köşe ofise döndü. Dosya dolabına gidip kılıcı aldım, sonra onunla lobide buluştum. Sırt çantamı getirmişti. Battaniyeyi gözünün önünde çok sıkmamaya çalışarak çantama bağladım, sonra çantayı sırtıma geçirdim. Keşke onun için de bir çanta olsaydı diye düşündüm ama sırtı bu haldeyken zaten çanta taşıyamazdı.

Kılıcını görünce, güzel bir metal parçası değil de kırk yıldır görmediği dostunu görmüş gibi sevindi, yüzünde muhteşem bir gülümseme belirdi. Bu pür neşeli görünümü bir an nefesimi kesmişti. Bir daha hiç kimsenin yüzünde bu türden bir şey görmeyeceğimi sanırdım. Sırf yakınında olmak bile daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Kılıcım başından beri sende miydi?"

"O artık benim kılıcım." Sesim gereğinden de sert çıkmıştı. Öyle insanca sevinmişti ki, bir an için aslında ne olduğunu unutmuştum onun. Tırnaklarımı avucuma sapladım, bir daha kendimi böyle kaptırmayacağıma dair kendime söz verdim.

twitter.com/kitapkurdu

"Senin mi? Rüyanda görürsün," dedi. İnsana bu kadar benzemeyi bırakmasını istiyordum. "Onun bunca yıldır bana ne kadar sadık olduğundan haberin var mı senin?"

"Sen de mi arabasına, kahve fincanına isim takanlardansın yoksa? O canlı değil, cansız bir nesne. Kendine gel."

Kılıca uzandı. Ona vermek istemediğimden bir adım geriledim.

"Ne yapacaksın yani?" diye sordu. "Kılıç için dövüşecek misin benimle?" Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Sen kılıcı ne için istiyorsun?"

Göğüs geçirdi. Bitkin görünüyordu. "Yürürken yaslanacağım. Ya ne yapacağımı sandın?"

Karar havada asılı dururken bir an sessizlik oldu. İşin aslı, artık ayakta ve özgür olduğuna göre hakkımdan gelmek için kılıca ihtiyacı yoktu. Elimden rahatça alabilirdi, ikimiz de biliyorduk bunu.

"Hayatını kurtardım," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Orası tartışılır."

"Hem de iki kez."

Kılıca uzanan elini nihayet indirdi. "Kılıcımı geri vermeyeceksin, değil mi?"

Paige'in tekerlekli sandalyesini aldım, kılıcı arka cebine yerleştirdim. Tartışamayacak kadar yorgunken kontrolü ele almamda fayda vardı. Ya ağız dalaşı yapamayacak denli bitap düşmüştü ya da kılıcı tıpkı bir şövalyenin hizmetkârı gibi onun yerine taşımama izin vermişti. Kılıca ara sıra dudaklarında muzip bir gülümsemeyle baktığına göre, ikinci olasılık daha kuvvetliydi.

Paige'in sandalyesini iterek binadan dışarı çıkardım.

"Artık o sandalyeye ihtiyacım kalmadı sanırım," dedi melek. Tükenmiş gibiydi sesi; sandalyeye oturtup itme teklifinde bulunsam bahse varım ki kabul ederdi.

twilightturkiyaristanesi

"Sandalye senin için değil. Kız kardeşim için."

Gecenin içine yürüdüğümüz sırada sessizliğini bozmadı. Hiç şüphem yok ki Paige'in o sandalyeyi bir daha göremeyeceğini düşünüyordu.

Cehenneme kadar yolu vardı.

twilightturkiye

ONUNCU BÖLÜM

Silikon Vadisi, tepelerdeki ormandan arabayla yarım saat mesafedeydi. Eğer otoyolu kullanırsanız San Francisco'ya kırk beş dakikada ulaşabilirdiniz. Yolların terk edilmiş arabalarla, çaresiz insanlarla dolu olduğunu tahmin ediyordum. O yüzden daha az insanın ve saklanabileceğimiz daha çok yerin olduğu tepelere doğru yola düştük.

Daha birkaç hafta öncesine kadar tepeler zenginlerin mesken tuttuğu yerlerdi. Ya üç odalı, milyon dolarlık çiftlik evlerinde yaşarlardı ya da onlarca milyonluk, peri masalından fırlamış malikânelerde. Oralardan uzak durduk. Bu yerlerin muhtemelen yanlış türden ziyaretçileri çektiğini düşünmüştüm. Onun yerine, malikânelerden birinin arkasındaki küçük bir konuk evini seçtik. Kimsenin dikkatini çekmeyecek cinsten, gösterişsiz bir yerdi.

Melek ağzını bile açmadan peşimden geliyordu, bundan iyisi can sağlığıydı. Ofisten ayrıldığımızdan bu yana tek kelime etmemişti. Uzun bir gece olmuştu ve küçük eve vardığımızda ayakta güç bela duruyordu. Fırtınanın patlamasından hemen önce kapağı eve atabilmiştik.

turkishstudies.com/aristana

Garipti. Kimi bakımlardan akıllara durgunluk verecek kadar kuvvetliydi. Dayak yemiş, kanatları kesilmiş ve günlerdir kan kaybetmekte olduğu halde hala birkaç adamla birden dövüşebiliyordu. Belden yukarısı çıplak olduğu halde hiçbir üşüme belirtisi göstermiyordu. Bununla beraber iki adım yol yürümeye gelemiyordu.

Yağmur çiselemeye başlarken kulübede nihayet oturduk, çizmelerini çıkarttı. Ayakları pişmiş, su toplamıştı. Pespembe ve dayanıksız görünüyordu ayakları. Pek kullanılmamış gibiydiler. Öyle ya, kullanılmamışlardı belki de. Benim de kanatlarım olsa zamanımın çoğunu havada geçirirdim.

Çantamı tarumar edip küçük ilkyardım çantasını buldum. İçinde su toplamasına karşı bantlar vardı. Normal yara bandına benziyorlardı ama daha büyük ve daha kalındılar. Paketi meleğin eline tutuşturdum. Bir tanesini açtı, hayatında hiç böyle bir şey görmemiş gibi incelemeye koyuldu.

Önce bandın ten rengi olan kısmına baktı (ki bu tarafı onun teninden daha açık renkteydi) sonra da asıl sargının olduğu kısmına. Sonra korsanların göz bandı gibi gözüne yapıştırıp somurttu.

Hala gülebildiğime inanmakta güçlük çekiyordum ama dudaklarımda çeyrek bir gülümseme belirmişti. Bandı elinden kaptım. "Gel sana nasıl kullanacağını göstereyim," dedim. "Uzat ayağını."

"Bu dediğin, melek dünyasında çok mahrem bir istektir. Genellikle birine ayağımı uzatmam için önce iyi bir akşam yemeği ve şarap, üstüne de zekice bir sohbet gerekir."

Bu lafa zekice bir karşılık lazımdı.

"Yok ya," dedim.

Pekala. Yılın Hazırcevap Kadını Ödülü'nü alamayacağım kesindi. "Nasıl kullanıldığını öğrenmek istiyor musun, istemi-

twilightturkiye.com

yor musun?" Aksi bir tavır takınmıştım. Şu an elimden daha iyisi gelmiyordu.

Ayağını uzattı. Topuklarındaki ve ayak başparmağındaki parlak kırmızı noktalar bakım istiyordu. Topuğunun biri su toplayıp yarılmıştı.

Az sayıdaki banda baktım. Hepsini kullanmam ve ayaklarımın başına bir şey gelmesin diye dua etmem gerekiyordu. Bandı dikkatlice ayağına yapıştırırken kafamın içinde yine cılız sesler yankılandı: *Taş çatlasa birkaç gün yanında olacak. Değerli malzemelerini niye ona harcıyorsun ki?*

Omzundan bir cam parçası çekip çıkardı. Yol boyunca vücudundan cam ayıkladığı halde bitirememişti. Camı kırdığı sırada kendini bana siper etmeseydi benim de üstüm başım cam içinde kalacaktı. Beni koruma amacıyla hareket etmediğini biliyordum ama elimde olmadan ona şükran duyuyordum.

Kanı ve iltihabı steril bir bezle dikkatlice sildim. Gerçi biliyordum ki bir enfeksiyon kaparsa bu, su toplayan ayağından değil de sırtındaki derin yaralardan olacaktı. Kanatlarını kaybettiğini düşününce ellerimi daha da nazik hareket ettirmeye başladım.

"Adın ne?" diye sordum.

Bilmem gerekmiyordu. Hatta aslında bilmek de *istemiyordum*. Ona bir isim vermek sanki aynı taraftaymışız gibi hissettirecekti ki, böyle bir şey asla mümkün değildi. Seninle dost olabiliriz demek gibi bir şeydi. Fakat olanaksızdı. İnsan, celladıyla dost olamazdı.

"Raffe."

Melek dikkatini kanatları yerine ayaklarını kullanma meselesinden ayırabilsin diye sormuştum. Ama ismini bilmek iyi gelmişti. "Raf-fe," diye ağır ağır tekrarladım. "Kulağa hoş geliyor."

mitoloji.com

Sanki gülüyormuşçasına bakışları yumuşadı ama yüzündeki o heykel gibi ifade değişmemişti. Her nedense yüzüm ateş gibi olmuştu.

Gerilimi yatıştırmak için genzimi temizledim. Bunun üzerine güldü. Güldüğünde, tanışmak için can atacağınız türden birine benziyordu. Genç kızların düşleyip durduğu, dünyevi olmayan güzellikte bir adama.

Ne var ki adam değildi. Bu dünyadan da değildi. Tabii söz konusu kızın yiyecek bir şey, barınacak bir yer ve ailesinin güvenliğinden başka hiçbir şey düşlemediğini de eklemeliyim.

Parmağımı bandın yapışkan kısmında gezdirip iyice yapışmasını sağladım. Hızla nefes aldı ama canı yandığı için mi, hoşuna gittiği için mi, anlayamadım. Gözlerimi, yaptığım işten ayırmamaya çalıştım.

"Ee, adımı sormayacak mısın peki?" Kendime öyle kızmıştım ki. Resmen flört ediyor gibiydim. Ama etmiyordum tabii ki. Edemezdim. Neyse ki kıkırdamadan sormayı becermiştim.

"Adını biliyorum zaten," dedi. Sonra, annemin sesini inanılmaz bir biçimde taklit etti: "Penryn Young, bu kapı şu dakika açılacak!"

"Vay be, çok iyiydi. Aynı onun gibi söyledin."

"Birisinin gerçek adını bilmenin önemine dair söylenen eski atasözünü bilirsin."

"Doğru mu peki?"

"Olabilir. Özellikle de türler arasında."

"O zaman niye bana kendi adını söyledin?"

Arkasına yaslandı, yaramaz bir oğlan gibi umursamazca omuz silkti.

"Peki, adını bilmeyenler sana nasıl hitap ediyor?"

Yanıtlamadan önce durakladı. "Tanrı'nın Gazabı."

Elimi, titremesin diye çok kontrollü bir şekilde ayağından

twilightturkiye.com

çektim. O anda farkına vardım ki birisi bizi böyle görse karşısında el pençe divan durduğumu sanırdı. O bir koltuğa kurulup ayağını uzatmıştı, ben ise dizinin dibinde boynu bükük oturuyordum. Derhal ayağa fırladım. Bu sefer ben onun tepesinden bakıyordum.

"Senden de, türünden de, tanrından da korkmuyorum."

Bir yanım, çarpılacağımdan emindi ve korkuyordu. Ama çarpılmadım. Hatta fırtınanın içinden dramatik bir gök gürültüsü bile duyulmadı. Yine de korkum azalmamıştı. Tanrıların savaş meydanında bir karıncaydım ben. Gurura, egoya yer yoktu burada; sağ kalmaya bile yer yoktu neredeyse. Gene de kendime hâkim olamamıştım. Ne sanıyorlardı bunlar kendilerini? Tamam, karınca olabilirdik ama bu savaş meydanı da bizim yuvamızdı ve burada yaşamak hakkımızdı.

İfadesi bir nebze değişti ama sonra tanrısal bir biçimde kendini toparladı. Bunu neye yoracağımı kestiremesem de delice çıkışmamın onu bir şekilde etkilediğini -eğlendirmek olsa bile- biliyordum.

"Ona ne şüphe, Penryn." Adımı, sanki tadına ilk kez baktığı bir şeymiş gibi söylemişti. Sanki hoşuna gidip gitmediğini görmek için dilinin üstünde gezdiriyordu. Söyleyiş tarzı öylesine içtendi ki, yer yarılsa dibine girecektim.

Diğer bantları kucağına fırlattım. "Artık nasıl yapacağını biliyorsun. Dünyama hoş geldin."

Korkmadığımı göstermek için ona sırtımı döndüm. En azından kendi kendime öyle diyordum. Hem sırtım ona dönükken, çantamda bir şey ararken ellerim artık rahatça titreyebilirdi.

Yiyecek bir şeyler ararken "Hem sizin ne işiniz var ki burada?" diye sordum. "Tamam, arkadaşça sohbete gelmediğiniz belli de, bizimle alıp veremediğiniz ne? Soyumuzun kurutul-

turkcealmanca

masını hak edecek ne yaptık?"

Omuz silkti. "Ne bileyim."

Ağzım bir karış açık bakakalmıştım.

"Öyle bakma, emirleri ben vermiyorum ki," dedi. "Bir şeyleri allayıp pullamada iyi olsaydım sana tumturaklı bir hikaye uydururdum. Ama işin aslı hepimiz karanlıkta sendeliyoruz. Bazen korkunç bir şeye çarpıyoruz."

"O kadar mı yani? Bu kadar da gelişigüzel olamaz." Ne duymak istediğimi bilmesem de, bu olmadığı kesindi.

"Hep böyle gelişigüzel olmuştur."

Karşımda melek değil de yıllanmış bir asker vardı sanki. Ağzından pek laf alamayacağım da kesindi.

Akşam yemeğimiz hazır erişteyle birkaç gofretten ibaretti. Tatlı niyetine de ofisten yağmaladığım küçük çikolatalardan vardı. Şömineyi keşke yakabilseydik, ancak bacadan yükselen duman, kulübede birilerinin olduğunu ilan ederdi. Aynısı ışık için de geçerliydi. Çantamda bir iki tane pilli el feneri vardı ama çeteyi başımıza toplayanın büyük olasılıkla annemin feneri olduğunu hatırladım. O yüzden de kuru erişlerimizi ve aşırı şekerli gofretlerimizi karanlıkta yedik.

Kendi payına düşeni öyle hızlı silip süpürmüştü ki kendimi tutamayıp baktım. En son ne zaman bir şeyler yediğini bilmiyordum ama onunla karşılaştığım iki gündür boğazından tek lokma geçmediğinden emindim. Süper iyileşme yeteneğinin çok kalori tükettiğini tahmin ediyordum. Yiyecek çok bir şeyimiz yoktu ama payıma düşenin yarısını ona teklif ettim. Son iki gündür uyanık olsa, ona bundan çok daha fazlasını vermem gerekecekti.

Elim havada o kadar uzun süre kaldı ki, kendimi garip hissettim. "İstemiyor musun?" diye sordum.

"Neden verdiğine bağlı."

twilightturkiye.com

Omuz silktim. "Bazen, karanlıkta sendelerken güzel bir şeylere çarparız."

Bir an bana baktı, sonra teklif ettiğim yiyecekleri aldı.

"Ama sakın çikolatama göz dikme." Çikolatayı saklamam gerektiğini biliyordum ama kendime söz geçiremiyordum. Çikolatanın o yapış yapış kıvamı ve ağzımın içinde patlayan tadı, elimin tersiyle bir kenara itemeyeceğim kadar az bulunur bir lükstü.

Çikolata özlemim yüzüme yansımış olmalı ki melek bana, "Neden geri kalanını da yemiyorsun? Yarın başka şey yeriz," dedi.

"Paige'e saklıyorum." Düşünceli bakışını hiçe sayarak, son noktayı koyduğumu belli edercesine çantanın fermuarını çektim.

Annemin nerelerde olduğunu merak ediyordum. Babam yüksek mühendisti, ama annemin hep ondan daha zeki olduğunu düşünmüşümdür. Yine de çılgınca içgüdüleri ilgi istediğinde, hayvanlara özgü kurnazlığının ona faydası olmazdı. En azından yağmurda kafasını sokacak bir yer bulduğunu, akşam ağzına bir iki lokma koyduğunu ümit ediyordum.

Çantamı karıştırıp köpük kasenin içindeki son kurutulmuş erişteyi buldum. Kapıyı açtım, kaseyi dışarı bıraktım.

"Ne yapıyorsun?"

Ona ilkin annemi anlatmayı düşündüysem de, vazgeçtim. "Hiç."

"Yemeği niye yağmurda bıraktın?"

Ne yaptığımı nasıl anlamıştı? Erişte kasesini göremeyeceği kadar karanlıktı.

"Karanlıkta iyi görüyor musun?"

Karanlıkta görebildiğini inkâr edip etmemeyi düşünürmüş gibi, kısa bir sessizlik oldu. "Gündüz ne kadar iyi görüyorsam o kadar."

twilightturkiye.com

Bu bilgiyi bir kenara yazdım. Şu kadarcık bilgi kırıntısı bile hayatımı kurtarabilirdi. Diğer melekleri bulunca neler yapmam gerekeceğini kim bilebilirdi? Belki de yuvalarına sızıp karanlıkta saklanmaya çalışırdım. Bu da meleklerin karanlıkta ne kadar iyi gördüğünü öğrenmenin kötü bir yolu olurdu.

"Madem bu kadar az bulunuyor, yiyeceği niye dışarı koydun?"

"Belki annem oralardadır."

"Oralardaysa içeri gelmez mi?"

"Belki gelir, belki gelmez."

Anlamış gibi başını öne salladı ama elbette anlayamazdı. Belki de onun gözünde tüm insanlar kaçık gibi davranıyordu. "Neden yemeği içeri almıyorsun? Ben de sana annenin civarda olup olmadığını söylerim."

"Nereden anlayacaksın peki?"

"Sesini duyarım," dedi. "Tabii yağmur çok gürültülü değilse."

"Ne kadar iyi duyabiliyorsun?"

"Ha?"

"Ha ha," dedim alaycı bir tavırla. "Bunu bildiğim iyi oldu. Kız kardeşimi kurtarırken işime yarayabilir."

"Onun nerede olduğunu bilmiyorsun. Sağ olup olmadığını da." Havadan sudan konuşurcasına dile getirmişti bunu.

"Ama senin nerede olduğunu ve sırf intikam almak için bile olsa diğer meleklere gideceğini biliyorum."

"Ya, öyle demek? Ben zayıfken, yardıma muhtaçken beni konuşturamadın. Şimdi de büyük planın kardeşini kurtarmak uğruna peşimden engerek yuvasına girmek mi? Biliyor musun, ancak o adamları melek kılığına girip korkutmaya çalışmak kadar iyi düşünülmüş bir plan bu."

"Durumlar değiştikçe ona göre hareket etmeli."

twitter.com/kitapkurdu

"Durum, kontrol edemeyeceğin kadar değişti. Bu yoldan gidersen kendini öldürttüğünle kalırsın. O yüzden tavsiyemi dinle, diğer tarafa koş."

"Anlamıyorsun. Bunun aklı başında, mantıklı kararlar vermekle hiç alakası yok. Seçeneğim var mı sanıyorsun? Paige çaresiz, ufacık bir kız. Benim kardeşim o. Burada söz konusu olan tek bir şey varsa o da onu *nasıl* kurtaracağım, kurtarmayı deneyip denemeyeceğim değil."

Beni gözleriyle tarttı. "Bakalım hangisi hayatına mal olacak. Sadakatin mi, keçi inadın mı?"

"Bana yardım edersen, hiçbiri."

"Sana niye yardım edecekmişim?"

"Hayatını kurtardım. İki kez hem de. Bana borcun var. Başka kültürde olsak hayat boyu kölem olman gerekirdi."

Karanlıkta yüzünü seçmek zordu ama sesi hem şüpheci hem de alaycıydı. "Kabul ediyorum, yaralandığımda beni sokakta bırakmadın. Bu normal şartlar altında hayatımı kurtarmak sayılabilirdi ama maksadın beni kaçırıp sorgulamak olduğuna göre, sayılmaz. Ben o adamlarla dövüşürken eline yüzüne bulaştırdığın o 'kurtarma' girişiminden söz ediyorsan, sana şunu hatırlatmayı borç bilirim. Sırtımı duvardaki koca çivilere saplayıp beni tekerlekli sehpaya zincirlemesen zaten o pozisyonda olmazdım." Kıs kıs güldü. "O salakların seni melek sandığına inanamıyorum."

"Sanmadılar zaten."

"Çünkü beceremedin. Seni öyle görünce gülmekten ölecektim."

"Ben de çok eğlenebilirdim ama hayatlarımız tehlikedeydi."

Birden sesi ciddileşti. "Yani ucunda ölüm olabileceğini bile bile mi yaptın?"

"Seni de öldürebilirlerdi."

twilightturkiye

Rüzgâr dışarıda fısıldıyor, yaprakları hışırdatıyordu. Kapıyı açıp erişte kasesini geri aldım. Annem kulübenin yakınına sokulursa meleğin onu işiteceğine inanmaktan zarar gelmezdi. Başka birinin yiyecek görüp kulübeye gelmesi riskini göze almamak daha iyiydi.

Sırt çantamdan ikinci bir sweatshirt çıkartıp üstüme geçirdim. Hava giderek soğuyordu. Ardından, cevabını duymaktan korktuğum o soruyu sordum. "Çocuklardan ne istiyorlar?"

"Başka çocukları da mı aldılar?"

"Sokak çetelerinin de çocukları kaçırdığını gördüm. Paige'i bacaklarından dolayı istemezler diye düşünmüştüm. Şimdi onları meleklere mi satıyorlar diye merak ediyorum."

"Çocuklarla ne yaptıklarını bilmiyorum. Senin kız kardeşin, kaçırıldığını gördüğüm, duyduğum ilk kişi." Kısık sesi tüylerimi diken diken etmişti.

Yağmur pencerelere vuruyor, rüzgâr ise bir dalı, cama sürtüyordu.

"O melekler sana niye saldırdılar?"

"Şiddet kurbanlarına saldırıyı hak etmek için ne yaptığını sormak kabalıktır."

"Neyi kast ettiğimi biliyorsun."

Karanlıkta omuz silkti. "Melekler vahşi yaratıklardır."

"Fark ettim. Ben de hepsini tatlı ve iyi zannederdim."

"Niye öyle zannedesin ki? İncil'inizde bile kıyameti getiren, koca şehirleri yok edebilecek güçte ve buna can atan varlıklar olarak geçer bahsimiz. Sırf içinizden bir iki kişiyi önceden uyardık diye fedakâr mı olduk yani?"

Başka sorularım da vardı ama önce bir konuyu netliğe kavuşturmamız lazımdı. "Bana ihtiyacın var."

Kahkaha attı. "O niyeymiş?"

"Kanatlarını yerine dikip dikemeyeceklerini öğrenmek için

twilightturkiyeonline

arkadaşlarının yanına gitmek istiyorsun. Ofiste söylediğimde yüzünün halinden anladım. Kanatlarının dikilebileceğini düşünüyorsun. Ama oraya gitmek için yürümeye mecbursun. Daha önce hiç yürüyerek yolculuk yapmadın, değil mi? Rehbere ihtiyacın var; sana yiyecek, su ve barınak bulabilecek birine."

"Sen buna yemek mi diyorsun?" Ay ışığında boş kaseyi çöp kutusuna fırlattığını gördüm. Odanın karşı tarafına indiğini göremesem de çıkan sese bakılırsa üç sayılık bir atış olmuştu.

"Al işte, gördün mü? Sen olsan yanından geçip giderdin. Öyle yiyeceklerimiz var ki görsen yenilebilir olduğunu anlamazsın. Dahası, üstünden şüpheleri kaldıracak birine ihtiyacın var. Yanında bir insanla yolculuk yaparsan melek olduğun kimsenin aklının ucundan bile geçmez. Beni de yanına al. Eğer kız kardeşimi bulmama yardım edersen ben de oraya gitmene yardımcı olurum."

"Yani kuş yuvasına Truva Atı sokmamı mı istiyorsun benden?"

"Hiç de değil. Dünyayı kurtarmanın peşinde değilim, sadece kardeşimi istiyorum. Bu sorumluluk bana yeter de artar bile. Hem sen niye endişeleniyorsun ki? Şu kadarcık cüssemle melek halkı için tehditten mi sayıyorsun beni?"

"Ya orada değilse?"

Yanıt vermeden önce yutkunmam ve boğazıma düğümlenen o yumrudan kurtulmam gerekti. "O zaman artık senin sorunun olmayacağım."

Karanlık gölgesi divanda kıvrıldı. "Hava hala karanlıkken biraz uyuyalım."

"Bu hayır sayılmaz, değil mi?"

"Evet de sayılmaz. Şimdi bırak da uyuyayım."

"Aklıma gelmişken, iki kişiyken nöbet tutmak daha kolaydır."

"Tek kişiyken uyumak daha da kolay." Yastıklardan birini

turkishkitaplar.com

alıp kafasını örttü. Bir kez daha kıpırdandı, sonra durdu. Daha şimdiden uykuya dalmış gibi, ağır ağır ve düzenli nefes alıp veriyordu.

İçimi çekip yatak odasının yolunu tuttum. Yaklaştıkça hava soğumuştu ve orada yatmak istediğimden pek emin değildim.

Kapıyı açmamla kulübenin neden buz gibi olduğunu anlamam bir oldu. Cam kırılmıştı ve yağmur yatağın üstüne yağıyordu. Öyle bitkindim ki yere kıvrılıp uyuyabilirdim. Dolaptan katlı bir battaniye aldım. Soğuktu ama hiç değilse kuruydu. Rüzgar gelmesin diye yatak odasının kapısını kapatıp tekrar salona döndüm. Meleğin karşısındaki divana uzandım, battaniyeyi üstüme örttüm.

Mışıl mışıl uyuyordu. Onu ilk gördüğüm andan beri üstü çıplaktı. Sargılar biraz ısıtıyordu belki, ama yetmezdi. Hiç üşümez miydi bu? Yükseklerde uçarken hava buz gibi soğuk olmalıydı. Belki de melekler soğuğa ayak uydurmuşlardı, tıpkı uçmak için hafif oldukları gibi.

Ama bunlar tahminden ibaretti. Muhtemelen kulübedeki tek battaniyeyi aldığım için vicdanımı rahatlatmaya çalışıyordum. Bu gece elektrikler kesikti, o yüzden kalorifer çalışmıyordu. Körfez bölgesinde sıcaklık sıfırın altına nadiren inerdi ama bazı geceler çok soğuk olurdu. Anlaşılan bu da o gecelerden biriydi.

Meleğin düzenli soluğunun ritmini ve yağmurun camlarda davul çalışını dinleyerek uykuya daldım.

Rüyamda, dört bir yanım parçalanmış buzdağlarıyla dolu bir halde Antarktika'da yüzüyordum. Buzul kuleleri hem görkemliydi hem de ölümcül bir güzellikte.

Paige'in seslendiğini işittim. Suda çırpınıyor, kendini güç bela yüzeyde tutabiliyordu. Sadece kollarını oynatabileceği için

turkcebilgikitaplari.com

suyun üstünde uzun süre kalamayacağını biliyordum. Ona ulaşmak için telaşla yüzdüm, ancak içimi donduran soğuk hareketlerimi ağırlaştırıyordu ve titremeler tüm enerjimi alıyordu. Paige bana bağırdı. Yüzünü göremeyeceğim kadar uzaktı ama ağladığını sesinden anlayabiliyordum.

"Geliyorum!" demeye çalıştım ona. "Korkma, birazdan yanındayım." Ama sesim boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü, kendim bile zar zor duyuyordum. Göğsüme bir endişe çöreklenmişti. Kız kardeşimi avutamıyordum bile.

Derken motor sesi duydum. Motorlu bir tekne üstüme doğru, yüzen buz parçalarını yarıp geliyordu. Tekneyi annem sürüyordu. Boştaki eliyle de buzlu suya hayatta kalmayı sağlayacak değerli malzemeler fırlatıyordu. Fasulye ve çorba konserveleri, can yelekleri, battaniyeler, hatta ayakkabılar ve yara bantları tekneden aşağı dökülüyor, suda batıp çıkan buzların arasında kayboluyordu.

"Yumurta yemeyi ihmal etme, canım," diyordu annem.

Tekne hiç hız kesmeden dosdoğru üstüme geliyordu. Hatta hızlanmıştı bile. Eğer yolundan çekilmezsem üstümden geçecekti.

Paige uzaktan bana seslendi.

"Geliyorum!" diye bağırdım ama ağzımdan sadece bir fısıltı çıktı. Ona doğru yüzüyordum fakat adalelerim öylesine donmuştu ki, tek yapabildiğim çırpınmaktı. Annemin teknesinin önünde çırpınıp titremek.

"Şşş, şşş." Rahatlatan bir ses, kulağıma fısıldadı.

Sırtıma değen kanepenin yastıklarının çekildiğini hissettim. Sonra sıcaklık her yanımı sardı. Az önce yastıkların olduğu yerde şimdi çelik gibi adaleler sarmalıyordu beni. Vücuduma dolanan, kuş tüyü kadar yumuşak, erkeksi kolların belli belirsiz farkındaydım; kasları kadife kaplı çelik gibiydi.

turkcealmanca

Damarlarımdaki buzu ve kâbusu kovalıyordu.

"Şşş." Kulağıma fısıldayan kısık bir ses.

Sıcacık kozanın içinde rahatladım ve çatıyı döven yağmurun beni tekrar uyutmasına izin verdim.

Sıcaklık gitmişti ama artık titremiyordum. Kendi başıma kıvrılmış, artık orada olmayan bir bedenin yastıklara sinmiş sıcaklığının tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Gözlerimi açtığımda sabahın ışıkları beni buna pişman etti. Raffe yattığı kanepeden lacivert gözleriyle beni seyrediyordu. Yutkundum. Birden kendimi bakımsız hissetmiştim. Harika. Dünyanın sonu gelmişti, annem kafayı iyice yemişti ve çetelerin kol gezdiği sokaklardaydı, kinci melekler kız kardeşimi kaçırmışlardı. Bense saçım yağlı, ağzım da kokuyor diye kaygılanıyordum.

Ansızın yerimden fırladım, battaniyeyi gereğinden hızlı fırlattım. Temizlik malzemelerimi alıp evin iki banyosundan birinin yolunu tuttum.

"Sana da günaydın," dedi tembelce gerinerek. Tam elimi banyonun kapısının kulpuna atmıştım ki, "Eğer merak ediyorsan, yanıtım evet," dedi.

Durdum. Dönüp bakmaya korkuyordum. "Evet mi?" Neyin yanıtıydı bu, bütün gece beni koynunda yatırıp yatırmadığının mı? Bundan hoşlandığımı bilip bilmediğinin mi?

Daha şimdiden pişman olmuş gibi, "Evet, benimle gelebilirsin," dedi. "Seni kuş yuvasına götüreceğim."

twilightturkiye

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kulübede hala su akıyordu ama sıcak su yoktu. Bir daha ne zaman doğru dürüst yıkanabileceğim belli olmadığından soğuk da olsa duş almayı düşündüm, ama buzul kadar soğuk suyun tüm şiddetiyle bedenime çarptığını hayal edince duraksadım.

Bari banyo süngeriyle iyice silineyim diye düşündüm. Hiç değilse tüm uzuvlarım aynı anda donmamış olurdu.

Tahmin ettiğim gibi, su, çividen farksızdı. Aklıma dün geceki rüyamdan parçalar getiriyor, meleğin nasıl beni koynunda uyuttuğunu anımsatıyordu. Hani penguenler soğukta birbirlerine sokulurlar ya, meleğinki de öyle bir içgüdü olsa gerekti. Başka ne olabilirdi ki zaten?

Fakat bu konuyu düşünmek istemiyordum, nasıl düşüneceğimi bilmiyordum. O yüzden bu konuyu da zihnimdeki, patlamasına ramak kalmış olan o karanlık, tıklım tıklım yere tıkıştırıverdim.

Banyodan çıktığımda Raffe de yeni duş almış, siyah pantolonuyla çizmelerini giymişti. Sargılarını çıkarıp atmıştı. Ahşap parkeye serdiği battaniyenin üstüne eğilince ıslak saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Kanatları battaniyenin üstünde duruyordu.

turkcebooks.com

Tüyleri tarıyor, ezilmişleri kabartıyor, kırıkları ayıklıyordu. Bir bakıma kuşlar gibi tüylerini düzeltiyordu. Dokunuşu kibar ve saygı doluydu ama taş kadar sert ve ifadesizdi yüzü. Bıçakla kırptığım kanadın köşeleri çirkin ve hırpalanmış gözüküyordu. İçimden ondan özür dilemek gibi gülünç bir arzu belirdi. Ne diye özür dileyecektim ki? Onun gibiler saldırıp dünyamızı yok ettiler diye mi? Kendi türdeşlerinden birinin kanatlarını kopardıkları, paramparça etsin diye vahşilerin önüne fırlattıkları için mi üzgün olacaktım? Tamam, vahşi olabilirdik ama bizi buna mecbur ettikleri için. O yüzden de üzgün müzgün değilim, diye telkinde bulundum kendime. Düşmanımın kanatlarını güve yeniği bir battaniyenin içinde ezdim diye mi pişman olacaktım?

Bununla beraber, özür dilediğimi söylemesem de özür dilermişçesine boynumu büküp yanından sessizce geçtim.

Süklüm püklüm durduğumu görmesin diye arkasından dolandım, çıplak sırtına baktım. Kanaması kesilmişti. Geri kalanı dört başı mamur görünüyordu. Ne bir çizik, ne bir çürük, ne bir şişlik ne bir kesik vardı. Bir zamanlar kanatlarının olduğu yerdekiler hariç.

Sırtını boydan boya kaplayan yaralar çiğ kıyma gibi duruyordu. Kılıcın tendonları ve kasları testere gibi parçaladığı yerde eti çentik çentik olmuştu. Bunu düşünmek her ne kadar hoşuma gitmese de sanırım diğer melek kanadı tam eklem yerinden kesmiş, kemikleri de birbirinden ayırmıştı. Yaraları dikmem gerekirdi ama önünde sonunda öteki tarafı boylayacak diye düşünmüştüm.

"Şey, acaba yaralarını dikmeyi bir denesem mi?" diye sordum. Yanıtın hayır olmasını ümit ediyordum. Öyle hanım evladı kızlardan değilimdir ama avuç avuç et dikmek, ne yalan söyleyeyim, iple çektiğim şeylerden değildi.

mitoloji.com

Başını işinden kaldırmadan "Hayır," dedi. "Kendi kendine iyileşir."

"Peki, şimdiye kadar niye iyileşmedi? Yani, geri kalan her yerin iyileşti de."

"Melek kılıçlarının açtığı yaralar zor kapanır. Eğer bir meleği öldüreceksen bunu melek kılıcıyla yapmalısın."

"Yalancı seni. Böyle bir bilgiyi niye benimle paylaşasın ki?"

"Belki de senden korkmuyorumdur."

"Belki de korkmalısın."

"Kendi kılıcım bana asla zarar vermez. Benim kılıcım da kullanabileceğin tek kılıç." Kırılmış bir tüyü daha ayıkladı, battaniyenin üstüne koydu.

"O nasıl oluyor peki?"

"Bir melek kılıcını kullanman için izin alman gerekir. İzin almadan kaldırmaya çalışırsan öyle ağırlaşır ki yerinden oynatamazsın."

"Ama sen bana hiç izin vermedin ki."

"İzni melekten değil, kılıcın kendisinden alırsın. Bazı kılıçlar sorduğuna bile pişman ederler."

"Tabii, eminim öyledir."

Elini kanatlarda gezdirerek kırık tüy var mı diye yokladı. Neden söylediklerinde ciddi gibi duruyordu?

"Kimseden izin almam gerekmedi, kılıcını gayet de güzel tutup kaldırabildim."

"Çünkü kendimi savunayım diye kılıcı bana fırlatmak istiyordun. Belli ki izin istediğini düşünüp verdi."

"Ne yani, zihnimi mi okudu?"

"Zihnini değilse bile, niyetini. Ara sıra yapar öyle."

"Olllldu. Tamam." Bu konuyu kapattım. Ben de az saçmalık duymamıştım, o yüzden ipe sapa gelmez laflar eden kişiyle ters düşmeden alttan almayı biliyordum. İpe sapa gelmez laflara kar-

turkishkitaplar.com

şı çıkmak beyhude ve kimi zaman düpedüz tehlikeli bir şeydi. En azından annem söz konusu olduğunda. Gerçi hakkını yemeyeyim, Raffe'nin hayal gücü anneminkinden bile renkliydi.

"Sırtını tekrar sarayım mı?"

"Niye ki?"

"Enfeksiyon kapmasın diye," dedim sırt çantamda ilkyardım paketini arayarak.

"Enfeksiyon sorun olmaz."

"Enfeksiyona yakalanmıyor musun?"

"Sizin mikroplarınızdan etkilenmiyor olmam lazım."

"Sizin" ve "lazım" sözcükleri dikkatimden kaçmamıştı. Melekler hakkında bildiklerimiz varla yok arasıydı. Bize verebileceği her türden bilgi işimize yarayabilirdi. Tabii tekrar organize olabilirsek.

Ansızın farkına vardım ki, belki de onlardan istihbarat edinmek gibi büyük olasılıkla başka hiç kimseye nasip olmamış bir fırsat vardı elimde. Çete liderleri bizleri aksine inandırmaya gayret etseler de, melek parçalarının hep zaten ölmüş ya da ölmek üzere olan meleklerden alındığından adım gibi emindim. Melekten sızdırdığım bilgiyi nerede kullanabileceğimi bilmiyordum. Ama biraz bilgiden kimseye zarar gelmezdi.

Sen onu Adem'le Havva'ya anlat.

Kafamdaki uyaran sesi dikkate bile almadım. "Yani... bağışıklığın falan mı var?" Sanki yanıtı hiç umurumda değilmiş gibi kayıtsız konuşmaya çalışmıştım.

"Belki de sen yaraları sarsan daha iyi olacak," diyerek, ağzından laf almaya çalıştığımın farkında olduğunu apaçık belirtti. "Yaralarım sarılıyken belki insan zannederler beni." Bir kırık tüy daha buldu, giderek büyüyen tüy yığınına gönülsüzce bıraktı.

Geriye kalan son ilkyardım malzemelerini de yaralarını kapatmak için kullandım. Teni ipek kaplı çelik gibiydi. Gereken-

turkcealmanca

den biraz sert davrandım çünkü o zaman elim titremiyordu.

"Kendini çok zorlama ki tekrar kanamasın. Sargılar kalın değil, kan hemen dışarı sızar."

"Tabii ya," dedi. "Canımızı kurtarmak için kaçarken hiç kıpırdamamaya çalışırım."

"Ciddiyim ben. Başka sargı bezi kalmadı. Bunlarla idare edeceksin artık."

"Başka bulabilir miyiz?"

"Belki." Dükkânlar şimdiye kadar ya soyulup soğana çevrildiğinden ya da çetelerin eline düştüğünden, şansımız evlerdeki ecza dolaplarında yaver gidebilirdi.

Su mataramı doldurduk. Ofisten ayrılırken pek bir şey toplamaya zamanım olmamıştı. Yanıma alabildiklerim de gelişigüzel seçilmiş şeylerdi. Keşke biraz daha yiyecek toplamaya zamanımız olsaydı diye hayıflanıp içimi çektim. Paige'e sakladığım bir avuç çikolatayı saymazsak elimizde bir kase kurutulmuş erişteden başka bir şey yoktu. Erişteyi bölüştük ama kişi başı iki lokma falan düştü. Kulübeden çıktığımızda kuşluk vakti olmuştu. İlk olarak asıl evin yolunu tuttuk.

Mutfağı ağzına kadar dolu bulmayı ummuştum ama granit ve paslanmaz çelik denizinde ağzını açmış bakan dolaplar, artıklarla yetineceğimizi söylüyordu bize. Bir zamanlar burada yaşayanların tuzu kuru olabilirdi ama işler sarpa sarınca zenginler bile karınlarını doyurmaya para bulamaz hale gelmişlerdi. Kimi dünyalığını toplayıp yola düşmeden önce ne var ne yok mideye indirmişti, kimisi ise yanına almıştı. Çekmecelerin, dolapların altını üstüne getirdim ama nafileydi. Kırıntılar haricinde tamtakırdı mutfak.

"Bu yenir mi?" Raffe, mutfağın Akdeniz tarzı kemerli girişinde duruyordu. Evinde gibi görünüyordu. Zengin ortamlara alışık bir aristokratın zarafeti vardı üzerinde. Gerçi elinde tut-

turkishkitaplar.com

tuğu kedi maması torbası bu imajını azıcık sarsmaktaydı.

Elimi torbaya sokup sarı kırmızı mamalardan birkaç tane aldım. Ağzıma attım. Çıtır çıtırdı, belli belirsiz bir balık tadı vardı. Çiğnerken kraker olduğunu hayal edip yuttum. "Ziyafet sayılmaz ama herhalde ölmeyiz."

Yiyecek konusunda şansımıza küsmüştük ama garajda bir sürü malzeme bulduk. Gerektiğinde elde de taşınabilen bir sırt çantası vardı ki, meleğin şu anda sırt çantası takamadığı ama ileride takabileceği düşünülünce çok iyiydi. Rulo yapılıp kenara konmuş birkaç uyku tulumu. Çadır yoktu ama pilli fenerler ve yedek piller vardı. Hayatım boyunca alabildiklerimin hepsinden daha pahalı bir de kamp çakısı. Kendi bıçağımı Raffe'ye verip bunu kendime sakladım.

Üstüm başım batmış olduğundan, dolaplardan temiz kıyafet buldum. Yanımıza fazladan birkaç giyecek ve ceket aldık. Bir sweatshirt buldum, Raffe'ye neredeyse tam oldu. Ben meleğim diye bağıran siyah pantolonuyla bağcıklı çizmelerini çıkarttırdım, kot pantolon ve yürüyüş botları giydi.

Neyse ki ağzına kadar erkek kıyafeti dolu üç oda vardı. Burada oturan ailenin iki ergen oğlu olmalıydı fakat onlardan geriye dolaptakilerden, garajdakilerden başka bir şey kalmamıştı. Beni en çok düşündüren Raffe'nin botlarının biraz dar gelmesiydi. Dünkü yaraları iyileşmişti ama süper iyileşme yeteneği olsa da, her gün ayaklarını paramparça etmeyi göze alamazdık.

Bunu sırf topallayıp bana ayak bağı olmasını istemediğim için düşündüğümü söyledim kendime ve daha ötesini düşünmemeye çalıştım.

"Bu kıyafetlerle neredeyse insana benzedin," dedim.

İtiraf etmem gerekirse enfes bir Yunan tanrısı gibiydi. İnsan ırkının hiçbir noksanı bulunmayan, dört dörtlük bir örneğine benzemesi çok sinir bozucuydu. Yani, insanoğlunun kökünü

turkcealintilar

kazıyan ordunun bir üyesinin, çirkin ve farklı görünmesini beklemez miydiniz?

"Sırtında kanat eklemi şeklinde kan lekeleri olmadıkça kendini insan diye yutturabilirsin. Ha, seni hiç kimsenin kucaklamasına da izin verme. Ne kadar hafif olduğunu anlar anlamaz işkillenirler."

"Merak etme, beni senden başka hiç kimsenin kollarında taşımasına izin vermem." Bu yorumdan ne anlam çıkaracağımı düşünürken dönüp mutfaktan çıktı. Bence meleklerin mizah anlayışı da olmaması gerekirdi. Mizah anlayışlarının bu denli banal olması işleri daha da kötüleştiriyordu.

Büyük evden ayrıldığımızda öğle saati olmuştu. Page Mill yolu üzerindeki bir çıkmaz sokaktaydık. Geçen geceki sağanağın ardından yol kopkoyu ve ıslaktı. Gökyüzünde kara kara bulutlar vardı ama şansımız varsa yağmur tekrar başladığında tepelerde, sıcak bir çatı altında olabilirdik.

Çantalarımız Paige'in sandalyesinde duruyordu ve gözlerimi kapadığımda kendimi neredeyse onu ittiğime inandırabiliyordum. Kendimi, anlamsız bir ezgi mırıldanırken buldum. Bunun, annemin özür şarkısı olduğunu kavrayınca birden sustum.

Adımlarımı birbirinin önüne koydum, tekerlekli sandalyenin aşırı hafif olduğunu ve yanımda kanatsız bir meleğin yürüdüğünü bilmezden geldim.

Otoyol çıkışına varıncaya kadar yol boyunca bırakılmış bir sürü araba gördük. Buradaysa burnu tepeye dönük sadece birkaç araba vardı. İlk günlerde herkes kaçmak için otoyollara dökülmüştü. Nereye gittiklerini bilemiyordum. Sanırım onlar da bilmiyorlardı çünkü otoyol her iki yönde de tıkanmıştı.

Çok geçmeden ilk cesedi gördük.

turkcell.com.tr/arsivtanıtım

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kan gölünün içinde yatan bir aile.

Bir adam, bir kadın, on yaşlarında bir de kız. Çocuk ağaçlık alanın kenarındaydı, yetişkinlerse yolun ortasında. Ya anne babası saldırıya uğrayınca kız kaçmaya çalışmıştı ya da saldırı sırasında gizlenmiş ama çıktığı vakit yakalanmıştı.

Ölümlerinin üstünden çok geçmemişti. Çünkü lime lime olmuş kıyafetlerine sıçramış kan hala parlak bir kırmızıydı. Kedi mamasını midemde tutmak için resmen çaba sarf ediyordum.

Kafaları sağlamdı. Neyse ki kızın saçları yüzünü örtüyordu. Ama bedenleri feci haldeydi. Her şeyden önce, vücutlarının bazı yerleri kemiğe kadar çiğnenmişti. Kemiklerin üstüne yapışmış et parçaları duruyordu. Ayrıca kol ve bacakları eksikti. Daha yakından bakmayı midem kaldırmadı ama Raffe baktı.

"Diş izleri," dedi asfalta çömelip adamın cesedini inceleyerek. "Ne tür bir hayvandan söz ediyoruz peki?"

Cesetlerin yanına çömelmiş, sorumu düşünüyordu. "İki bacaklı, dişleri düz olanından."

Midem ağzıma geldi. "Ne diyorsun? Yani insanlar mı?"

turkcealmanca

"Belki. Alışılmadık derecede keskin ama insan dişleri."

"Olamaz." Ama olabileceğini biliyordum. İnsanlar hayatta kalmak için ne gerekirse yapardı. Yine de bir tuhaflık vardı. "Düpedüz israf bu. Eğer yamyamlık yapacak kadar çaresizsen birkaç ısırık alıp gitmezsin." Fakat bu bedenlerden sadece birkaç ısırık alınmamıştı. Kendimi zorlayıp baktığımda, yarı yarıya yenmiş olduklarını gördüm. Yine de, neden cesetleri geride bırakmışlardı ki?

Raffe çocuğun bacaklarının olması gereken yere bakıyordu. "Uzuvları vücutlarından çekilip koparılmış."

"Yeter," dedim iki adım gerileyip. Etrafı kolaçan ettim. Açık bir alandaydık ve atmacalarla dolu gökyüzüne bakan bir tarla faresi kadar huzursuz hissediyordum kendimi.

"Eh," dedi ayağa kalkıp ağaçlara gözünü dikerek. "Umalım ki bunu yapanlar her kimse burası onların bölgesi olsun."

"Neden?"

"Çünkü karınları doymuştur."

Hiç de yüreğime su serpilmemişti. "Hastanın tekisin, biliyor muydun bunu?"

"Ben mi? Niye, bunu benim halkım yapmadı ki?"

"Nereden biliyorsun? Sizin de dişleriniz bizimkilerle aynı."

"Ama bizimkiler bu kadar çaresiz değil." Öyle bir söylemişti ki, duyan da içinde bulunduğumuz durumda meleklerin hiç payı olmadığını sanırdı. "Deli de değiller."

Kırık yumurtayı işte o zaman gördüm.

Yolun kenarında, çocuğun yanında duruyordu. Sarısı ve beyazı katılaşmıştı. Burnuma kükürt kokusu geldi. Annemin çürük yumurta saçmalığı başladığından bu yana, son iki yıldır saçıma, yastığıma, elbiselerime sinen o tanıdık, pis kokuydu bu. Yanında yaban otlarından küçük bir buket vardı. Biberiye ve adaçayı. Annem bunların ya çok güzel olduğunu düşün-

mavibulutkitaplari

müştü ya da deliliği yüzünden kapkara bir mizah anlayışı edinmişti.

Bu, annemin buradan geçtiğinden başka bir anlama gelmezdi. Hepsi buydu. Annem koca bir aileyi ortadan kaldıramazdı.

Fakat anne babası öldürüldükten sonra saklandığı yerden çıkan on yaşında bir kızın hakkından gelebilirdi.

Buradan geçmiş, tıpkı bizim gibi cesetlerin yanından yürüyüp gitmişti. O kadar.

Gerçekten, hepsi o kadardı.

"Penryn?"

Raffe'nin benimle konuştuğunu fark ettim.

"Ne oldu?"

"Çocuklar olabilir mi?"

"Ne çocuğu?"

"Saldıranlar," dedi ağır ağır. Belli ki konuşmanın bir kısmını kaçırmıştım. "Dedim ya, ısırık izleri yetişkinlerin olamayacak kadar küçük."

"Hayvanlardır."

"Düz dişli hayvanlar mı?"

"Evet," dedim aslında hissetmediğim bir kararlılıkla. "Bir çocuğun koca bir aileyi öldürmesinden daha mantıklı."

"Ama vahşi bir çocuk sürüsünün saldırısından daha mantıklı değil." Ona aklını kaçırdığını söyleyen bir bakış fırlatmaya yeltendiysem de, becerebildiğim tek şey korktuğumu belli etmekti. Beynimde, burada gerçekleşenlerle ilgili görüntüler birbirini kovalıyordu.

Yoldan uzak durup tepelere ormandan yol almakla ilgili bir şeyler söyledi. Detayları duymadan başımı öne salladım ve peşinden ağaçların arasına girdim.

twilightturkiye

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaliforniya'daki ağaçların çoğu yaprak dökmeyen türdendir, ama tüm orman dökülmüş yapraklarla örtülüydü. Her adımımızda yaprakların hışırdamasına mani olamıyorduk. Dünyanın başka yerleri nasıldır bilmem, ama ormanda çıt çıkarmadan yürüyen, işinin ehli ormancılar hikayesinin en azından bizim tepelerimiz için tepeden tırnağa yalan olduğu sonucuna varmıştım. Her şeyden önce, sonbaharda yürürken dökülmüş yapraklara basmamak gibi bir şey mümkün değildi. Dahası, bu tepelerde sincapların, geyiklerin, kuşların ve kertenkelelerin çıkardığı ses, olduklarından büyük görünmelerini sağlıyordu.

İyi haber, yağmurun yaprakları ıslatması ve çıkan gürültüyü boğmasıydı. Kötü haber, ıslak bir yamaçta tekerlekli sandalyeyi itemediğimdi.

Ben sandalyeyi güç bela ittikçe tekerlek tellerinin arasına ölü yapraklar doluşuyordu. Yükümü hafifletmek için kılıcı sırt çantama koyup sırtıma astım. Diğer çantayı da taşısın diye Raffe'ye fırlattım. Buna rağmen sandalye ıslak yaprakların üstünde kayıp duruyor, ben düz götürmeye çalıştıkça yokuş aşağı inmeye çabalıyordu. Bir arpa boyu yol gidememiştik. Raffe

turkcebooks.com

yardım için elini bile uzatmıyor, ama iğneleyici yorumlarını da kendine saklıyordu.

Nihayet, gitmek istediğimiz yöne doğru uzanan, temiz bir patikaya rastladık. Yol nispeten düzdü ve üstündeki bitki örtüsü daha seyrekti. Ne var ki yağan yağmurlar toprak patikayı çamur deryasına çevirmişti. Sandalyenin balçıkta nasıl gideceğini bilemiyor ve onu sapasağlam tutmak istiyordum. O yüzden de sandalyeyi katlayıp taşımaya başladım. Bir süre işe yaradıysa da çok rahatsız ediciydi. Daha önce en fazla birkaç basamak taşımıştım.

Çok geçmeden, elimde sandalyeyle yola devam edemeyeceğimi anladım. Raffe yardım etseydi bile (ki etmiyordu) metalden ve plastikten yapılmış bir hantal bir nesneyi itekleyerek çok fazla yol alamazdık.

Nihayet tekerlekli sandalyeyi açıp yere koydum. Balçık, tekerlekleri açlıkla içine çekti, sandalye çamura gömüldü. Birkaç adım sonra tekerlekler dönmez hale geldi.

Bir sopa bulup çamuru elimden geldiğince temizledim. Bunu birkaç kez yinelemem gerekti. Her seferinde çamur eskisinden de çabuk yapışıyordu tekerleklere. Hemen de çamur olmaktan çıkıp kile dönüşüyordu. Çok geçmeden sandalye çamura adamakıllı saplandı.

Tekerlekli sandalyenin yanında duruyordum, gözyaşlarım gözlerimi dağlıyordu. Sandalyesi olmadan nasıl kurtaracaktım Paige'i?

Bir çözüm bulmalıydım. Gerekirse onu sırtıma atar götürürdüm. Önemli olan onu bulmaktı. Yine de başımı öne eğip bir süre öylece durdum.

"Çikolataları hala sende," dedi Raffe. Sesi şefkatliydi. "Geri kalanı sadece lojistik sorunlar."

Başımı kaldırıp ona bakmadım çünkü gözlerim hala yaş-

turkcealmanac

lıydı. Paige'in sandalyesine elveda derken parmaklarımı deri oturma kısmına sürdüm.

Bir saat kadar yürümüştük ki Raffe "Somurtmak gerçekten insanlara kendilerini iyi hissettiriyor mu?" diye fısıldadı. Yoldaki ilk kurbanları gördüğümüzden bu yana fısıldaşıyorduk.

"Somurtmuyorum," diye karşılık verdim fısıldayarak.

"Tabii ki. Senin gibi bir kız, benim gibi bir savaşçı bir yarı tanrıyla yan yana. Neden somurtasın ki? Benimle olmanın yanında bir tekerlekli sandalyeyi geride bırakmanın lafı mı olur?"

Az daha yerdeki bir dala takılıp düşecektim. "Benimle dalga geçiyorsun herhalde."

"Savaşçı yarı tanrı statümle ilgili asla dalga geçmem."

"Aman Tanrım." Fısıldamayı unutmuştum, o yüzden hemen sesimi alçalttım. "Altı üstü kendini beğenmiş bir kuşsun. Tamam, biraz adalelisin, ona laf yok. Ama kuş dediğin de nedir ki zaten? Azıcık evrimleşmiş bir kertenkele. Sen de busun işte."

Kıkırdadı. "Evrimmiş." Bir sır verircesine eğildi. "Sana bir şey diyeyim mi? Ben, zamanın başlangıcından beri böyle kusursuzum." O kadar yakındı ki nefesi kulağımı okşuyordu.

"Öff, kes şunu. O kadar şiştin ki birazdan ormana sığmayacaksın. Ağaçların arasından geçerken takılıp kalacaksın. O zaman elime düşersin, görürüm seni." Bezgin bir bakış fırlattım. "*Yine.*"

Vereceğinden emin olduğum iğneleyici yanıta maruz kalmamak için hızımı artırdım.

Ama ağzını açmadı. Son sözü söylememe izin vermiş olabilir miydi?

Geriye baktığımda yüzünde muzipçe bir sırıtış olduğunu gördüm. İşte o zaman anladım ki, kendimi iyi hissedeyim diye yapmıştı bunu. İnat edip karşı koymaya çalıştım ama iş işten

twilightturkiye.com

geçmişti artık.

Kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Haritadan hatırladığım kadarıyla Skyline Bulvarı ormanın içinden geçerek San Francisco'nun güneyine çıkan bir arterdi. Skyline, bulunduğumuz yerden daha yüksekte kalıyordu. Raffe kuş yuvasının yerini söylemeden kuzeye gitmemiz gerektiğini söylemişti. O yüzden tepeye tırmanırsak, sonra da şehre doğru bulvarı takip edersek nüfusun yoğun olduğu yerlerden sakınabildiğimiz kadar sakınmış olurduk.

Meleklere dair mümkün olduğunca fazla bilgi toplamam gerektiğinin farkına vardığımdan beri Raffe'ye sormak istediğim yığınla soru birikmişti. Fakat yamyamlar daha öncelikliydi ve konuşmamızı fısıltılarla sınırlamaya mecburduk.

Skyline'a varmamız tüm gün sürer diye düşünmüştüm ama akşamüzeri oradaydık. İyi de olmuştu hani, çünkü bir öğün daha kedi mamasına dayanamazdım herhalde. Akşam karanlığı bastırmadan bulvar üstündeki evlerde yiyecek aramak için bir sürü zamanımız kalmıştı. Bunlar banliyölerdeki evler gibi bitişik değillerdi ama yine de yol üstüne eşit aralıklarla dizilmişlerdi. Birçoğu sekoya ağaçlarının gerisinde kalıyordu. Bu da gizli kapaklı erzak arama için biçilmiş kaftandı.

Annem için ne kadar beklemeliyiz ya da onu tekrar bulabilecek miyiz, bilmiyordum. Tepelere gitmesi gerektiğini konuşmuştuk ama ondan ötesi için bir planımız yoktu. Artık hayattaki her şey gibi, onun için de tek yapabileceğim başına bir şey gelmemesini ummaktı.

Skyline Bulvarı, Silikon Vadisi'ni okyanustan ayıran sıradağların üstünden geçen güzel bir yoldu. İki şeritliydi. Bir tarafı vadiye, diğer tarafı okyanusa bakıyordu. Saldırılardan bu yana, yürüdüğümde bomboş olması beni *rahatsız etmeyen* tek

turkcell.com.tr/arkadasim

yoldu burası. İki yanına sekoyaların sıralandığı, okaliptüs kokularının yayıldığı bu yola trafik yakışmazdı zaten.

Ancak Skyline'a varmamızla birlikte yola enlemesine konmuş, trafiği engelleyen arabaları gördük. Bunun kaza eseri olmadığına şüphe yoktu. Arabalar yola doksan derecelik açıyla ve aralarından geçilmeyecek şekilde dizilmişlerdi. Herhalde birisi arabayla çarpıp geçmeye çalışmasın diye yapmışlardı. Burada yaşayan birileri vardı ve yabancıları hoş karşılamıyordu.

Artık insan gibi görünen melek, manzarayı inceledi. Uzaklardan bir şey duyan bir köpek gibi başını eğdi. Başını ileriye, yolun hafifçe soluna doğru salladı.

"Oradalar, bizi izliyorlar," diye fısıldadı.

Tüm görebildiğim ağaçların arasından uzanıp giden boş bir yoldu. "Nereden biliyorsun?"

"Seslerini duyuyorum."

"Ne kadar uzakta?" diye fısıldadım. Hem onların ne kadar uzakta olduğunu hem de meleğin ne kadar uzağı duyabildiğini merak ediyordum.

Aklımdan geçeni okumuş gibi bana baktı. Süper işitme duygusunun yanı sıra zihin okuma yeteneğine de sahip olamazdı, değil mi? Omuz silkti, sonra tekrar ağaçların arasına döndü.

Deneme yapmak için kafamın içinde ona bildiğim tüm hakaretleri sıraladım. Yanıt vermeyince, dönüp bana acayip acayip bakacak mı diye gözümde bir sürü gelişigüzel manzara canlandırdım. Ama her nedense düşüncelerim, rüyamda suda donduğumu gördüğüm o gece bana nasıl sarıldığına takılıp duruyordu. Hayalimde tekrar o kanepede uyanıyor, dönüp ona bakıyordum. Fakat her nedense üzerimde bir tek...

Durdum. Aklımdan geçenleri okuyacak diye dehşete kapılıp muzlar, portakallar ve çilekler hayal ettim. Fakat zihnimi

turkcell.com.tr/arastanne

okuyabildiğine dair en ufak bir belirti göstermeden ormanda yürümeye devam etti. Bu iyi haberdi işte. Ama kötü haber, *onların* ne düşündüğünü de bilemeyecekti. Onun aksine, bize pusu kurmuş birilerine işaret edebilecek hiçbir şeyi duymuyor, görmüyor ya da kokusunu almıyordum.

"Ne duydun?" diye fısıldadım.

Döndü, fısıltıyla "İki kişinin fısıldadığını," dedi.

Ondan sonra çenemi kapatıp peşinden yürüdüm.

Buradaki ağaçların hepsi koca sekoya ağaçlarıydı. Ormanın zemininde hışırdayacak yapraklar yoktu. Onun yerine, orman tam da ihtiyacımız olan şeyi, yani ayak seslerimizi boğan çam iğnelerinden kalın bir halıyı sunmuştu bize.

Duyduğu sesler yaklaşıyor muydu diye sormak istedim ama gereksiz yere konuşmaktan da korkuyordum. Onların bölgesinin etrafından dolaşabilirdik ama San Francisco'ya ulaşmak için bu yönde devam etmemiz lazımdı.

Raffe hızlandı, yokuştan koşar adım inmeye başladı. Benim duymadığım bir şeyi duyduğunu düşünerek ben de sorgusuz sualsiz peşinden gittim. Sonra ben de duydum.

Köpekler.

Havlamalarına bakılırsa dosdoğru bize geliyorlardı.

turkcealmanca

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çam iğnelerinin üstünde düşe kalka koşuyorduk. Acaba o insanların köpekleri miydi bunlar? Yoksa vahşi bir hayvan sürüsü müydü? Eğer köpekler vahşiyse, ağaca tırmansak onlar gidene kadar güvende olurduk. Fakat köpekler birine aitse... Bu düşünce beni rahatsız ediyordu. Kendilerini ve köpeklerini beslemek için yiyeceğe ihtiyaçları olacaktı. Peki, kim bu kadar zengindi ve yiyeceği nereden buluyordu?

Yamyamlara yem olmuş aile gözümün önüne geldi ve beynim kendini kapatırken içgüdülerim dizginleri ele aldı.

Köpeklerin sesine bakılırsa arayı hızla kapatıyorlardı. Yol çok geride kalmıştı o yüzden bir arabaya sığınamazdık. Ağaçlara mecbur kalmıştık.

Deli gibi bakınıp tırmanılabilecek ağaç aradım. Hiç yoktu. Diğer ağaçların aksine sekoyaların gövdeleri dallanıp budaklanmaz. Direk gibi dümdüz boy atarlar ve dalları ta yüksekte, gövdeye dikey olarak gelişir. Etrafımızdaki ağaçlardan herhangi birinin en yakındaki dalına ulaşabilmek için boyum en aşağı iki kat uzun olmalıydı.

Raffe bir dala uzanmak için sıçradı. Normal bir insandan

twilightturkiyaristanne

çok daha yukarı sıçrayabiliyordu ama yine de yetmemişti. Hüsranla yumruğunu ağaca indirdi. Muhtemelen daha önce hiç zıplaması gerekmemişti. Uçabiliyorsan zıplamaya ne gerek var?

"Sırtıma tırman," dedi.

Planı anlamamıştım ama köpeklerin havlaması giderek güçleniyordu. Kaç tane olduklarını kestiremiyordum ama sayıları bir iki değildi; bir köpek sürüsüydü peşimizdeki.

Beni belimden tutup kaldırdı. Çok kuvvetliydi. Beni kaldırıp ayalarımı omuzlarına bastıracak kadar. Böylece en alçak dala zar zor ulaşabildim ama o aşağıdan itince rahatça tutundum. Tek dileğim bu cılız dalın beni taşıyacak kadar sağlam çıkmasıydı.

Ben dala güvenle oturana kadar ayaklarımı alttan itti. Dal biraz yaylandıysa da, ağırlığımı kaldırdı. Etrafta kırıp aşağı uzatabileceğim bir dal aradım.

Fakat ben daha bir şey yapamadan koşup gitti. Az daha ardından seslenecektim ama kendimi son anda durdurdum. İhtiyacımız olan son şey yerimizi belli etmemdi.

Tepeden aşağı koşup gözden kaybolmasını izledim. Şimdi öfkeyle ağaca yumruk atma sırası bendeydi. Ne yapıyordu bu böyle? Ağacın altında dursa onu bir şekilde yukarı çekebilir ya da en azından aşağı bir şeyler fırlatıp köpeklerle dövüşmesine yardımcı olabilirdim. Elimde fırlatılacak bir silah olmasa da, bu yükseklikten neyi fırlatsam silah yerine geçerdi.

Ben güvende olayım diye mi köpeklerin dikkatini başka yöne çekmişti? Beni korumak için mi?

Bir yumruk daha vurdum ağaca.

Hırlayıp salya saçan altı köpek ağacın dibine geldi. İki tanesi durup ağacı kokladılarsa da geri kalanları Raffe'nin peşinden koştu. Ardından oyalanan iki köpek de koşup sürüye katıldı.

Oturduğum dal tehlikeli şekilde aşağı eğilmişti. Burada

mavigokturk.com/aristanne

dallar öyle seyrek ve inceydi ki, başını kaldıran biri beni hemen görürdü. Alçak dalların sadece uç kısmında yaprak vardı, o yüzden ağacın gövdesine yakın durup da gizlenmek olanaksızdı. Bir başka dala uzanıp tırmanmaya başladım. Yukarı çıktıkça dallar kalınlaşmaya, sağlamlaşmaya başlamıştı. Beni örtecek kadar yapraklı dallara ulaşmama daha çok vardı.

Bir köpeğin acı dolu çığlığını duyunca köpeklerin onu yakaladığını anladım. Kıvrılıp dala yapıştım, neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Aşağımda, çalıların arasında kocaman bir şey hareket ediyordu. İri yarı adamlardı bunlar. Beş kişiydiler. Kamuflaj kıyafetleri vardı ve tüfeklerini taşımalarına bakılırsa, nasıl kullanacaklarını da biliyorlardı.

İçlerinden birinin el işareti üzerine yayıldılar. Bir yandan tavşan avlayıp bir yandan bira içen hafta sonu avcılarına benzemiyorlardı hiç. Organize hareket ediyorlardı. Eğitimliydiler. Ölümcüldüler. Öyle rahat ve kendilerinden emin hareket ediyorlardı ki, daha önce birlikte çalıştıkları izlenimini edinmiştim. Daha önce de avlanmışlardı.

Bir askeri grubun ele geçirdikleri melek tutukluya neler yapabileceğini düşününce başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Onlara bağırıp Raffe'ye kaçma şansı sağlamayı düşündüm. Ama köpekler hala hırlayıp bağırıyorlardı. Melek onlarla canı pahasına mücadele ediyordu ve bağırmam onun dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramaz, ikimizin de enselenmesine yol açardı.

Şayet ölürsem Paige de ölmüş sayılırdı. Şans eseri hayatımı kurtaran ipe sapa gelmez hareketler yapıp dursa da bir melek uğruna ölmeyecektim. Buraya tırmanmak için sırtıma tırmanan o olsaydı, uğrumda ölmeyi göze alır mıydı sanki?

Ama yüreğimin derinliklerinde bir yerlerde, bunun böyle olmadığını biliyordum. Sırf kendi canını kurtarma derdinde

twilightturkiyeonline

olsa, tehlikeyi çakar çakmaz koşup beni geride bırakırdı. Hani eski fıkradaki gibi, ayıdan hızlı koşmasına gerek yoktu, benden hızlı koşsa yeterdi ki onun için çocuk oyuncağıydı bu.

Saldıran bir köpeğin merhametsiz hırlamasını duyunca yerimde büzüldüm. Raffe'nin üstündekileri çıkartmadıkları ya da meleğin yaraları açılıp kanamadığı sürece onun insan olmadığını anlayamazlardı. Fakat köpekler tarafından ısırıldıysa yaraları bir gün içinde iyileşir ve onu hemen ele verirdi. Tabii bunlar yamyamlarsa hiçbiri fark etmezdi.

Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Raffe'ye yardım etmeliydim. Ama bir yandan da sağ kalmam ve aptalca bir şeyler yapmamam lazımdı. Bir köşeye kıvrılmak, ellerimle kulaklarımı örtmek istiyordum.

Sert bir emir köpekleri susturdu. Adamlar Raffe'yi bulmuşlardı. Konuştuklarını duyuyor ama ne dediklerini anlayamıyordum. Seslerinin hiç de dostça olmamasına şaşırmamıştım. Çok fazla şey söylemediler ve Raffe'nin sesini de hiç duymadım.

Biraz sonra köpekler tırmandığım ağacın yanından geçti. Yine aynı iki işgüzar köpek gelip ağacın dibini kokladı, sonra koşup sürüye yetişti. Sonra adamlar geldiler.

Daha önce eliyle işaret veren, gruba önderlik ediyordu. Raffe onun arkasından yürüyordu.

Elleri arkadan bağlıydı. Bacağından ve yüzünden kan akıyordu. Gözleri dosdoğru önündeydi, başını kaldırıp bana bakmamaya özen gösteriyordu. İki yanında iki adam yürüyordu. Kollarına girmişlerdi; sanki düşse de onu sürükleseler diye fırsat kolluyorlardı. Son olarak da tüfeklerini 45 derecelik açıyla tutan ve ateş edecek bir şeyler arayan iki adam geçti. Raffe'nin çantası bunlardan birindeydi.

Kanatların durduğu mavi battaniyeden eser yoktu. Son gördüğümde battaniye Raffe'nin çantasına bağlıydı. Köpekler

turkcealmanak

gelmeden önce kanatları saklamış olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu ona birkaç saat daha kazandırmış olabilirdi.

Hayattaydı. Daha rahatsız edici düşüncelerin şekillenmesini önlemek için bu gerçeği kendi kendime tekrarladım. Raffe'ye, Paige'e ya da anneme şu anda ne oluyor diye düşüne düşüne yerime çakılıp kalırsam hiçbir şey yapamazdım.

Zihnimi boşalttım. Planları boş ver. Plan yapmaya yetecek kadar zamanım yoktu. İçgüdülerimle idare edecektim.

İçgüdülerim, Raffe'nin benim olduğunu söylüyordu. Onu ilk ben bulmuştum. Eğer bu testosteron krizine girmiş maymunlar onu istiyorlarsa, o beni kuş yuvasına sokana kadar bekleyeceklerdi.

Adamların sesi artık gelmez olunca daldan aşağı indim. Epey bir yol vardı ve aşağı sallanmadan önce ayaklarımı doğru konuma getirmem gerekiyordu. Kırık bir bilek hayatta en son ihtiyacım olan şeydi. Ağacın iğne yaprakları düşüşümü yavaşlattı ve başıma bir kaza gelmeden inebildim.

Raffe'nin gittiği yöne doğru yokuş aşağı koştum. Beş dakika sonra katlanmış kanatları bulmuştum. Herhalde koşarken kanatları bir çalılığa fırlatmış olmalıydı çünkü kanatlar yaprakların altında, hemen fark edilmeyecek şekilde duruyordu. Battaniyeyi sırt çantama bağladığım gibi adamların peşinden koşmaya başladım.

twilightturk/aristana

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Köpekler sorun çıkartacaktı. O yüzden kafamı kullanmalıydım. Gizlice yaklaşırken adamlardan saklanabilirdim ama köpeklerden saklanamazdım. Yine de koştum. Her şeyle teker teker uğraşacaktım. Onları bulamayacağıma dair şaşırtıcı derecede büyük bir korkuya kapılınca hızımı daha da artırdım.

Onları gördüğümde resmen nefesim kesilmişti, iki büklüm olmuştum. Öyle gürültülü soluyordum ki, duymamalarına şaşmıştım.

İlk bakışta bakımsızlıktan harabeye dönmüş gözüken birtakım binalara yaklaştılar. Ancak daha dikkatli baktığımda aslında binaların sapasağlam olduğunu gördüm. Onları viran gösteren, binalara yaslanmış ve bu yerleşkenin üstünü ağ gibi örmüş dallardı. Dallar öyle ihtimamla yerleştirilmişti ki, sanki kendiliğinden dökülmüş sanırdınız. Eminim ki yukarıdan bakan biri burayı ormandan ayırt edemezdi. Hatta iddiaya girerim ki binaları yukarıdan görmek olanaksızdı.

Binaların etrafındaki ağaçtan yapılmış sundurmalarda makineli tüfekler vardı ve hepsinin de namlusu göğü işaret ediyordu.

mitoglitürk/aristanae

Burası pek de meleklerin dostça karşılandığı bir kampa benzemiyordu.

Raffe ile beş avcıyı kamuflaj giysili başkaları karşıladı. Kadınlar da vardı burada, ama hepsi üniformalı değildi. Bazıları buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Kuytulara saklanıyorlardı, kir pas içindeydiler ve korkmuşlardı.

Talihim bir anda döndü çünkü adamlardan biri köpekleri bir köpek evine tıktı. Köpeklerden birkaçı zaten havlıyordu, o yüzden bana havlasalar da kimse fark etmezdi.

Bir gören var mı diye etrafıma bakındım. Sonra çantamı çıkarıp bir ağaç kovuğuna gizledim. Kılıcı yanıma alsam mı diye düşündüm, ancak sonradan vaz geçtim. Sadece melekler kılıç taşırdı. Akıllarına bunu getirmenin hiç faydası olmazdı. Battaniyeye sarılı kanatları da çantanın yanına koydum ve ağacın yerini iyice aklıma yazdım.

Kampın büyük kısmını görebileceğim iyi bir yer buldum, beni çamurdan koruyacak kadar yaprakla örtülü zemine uzandım. Yine de soğuk ve nem sweatshirt'ümden içeri sızmıştı. Ne olur ne olmaz diye üstüme biraz yaprak ve çam iğnesi serptim. Keşke bende de şu kamuflaj kıyafetlerinden olsaydı. Neyse ki koyu kahverengi saçlarım çevreye uyum sağlıyordu.

Raffe'ye kampın ortasında zorla diz çöktürdüler.

Ne dediklerini duyamayacak kadar uzak olsam da, ona ne yapacaklarını tartıştıklarını tahmin edebiliyordum. İçlerinden biri eğilip Raffe'yle konuştu.

Lütfen, ne olur üstündekileri çıkarttırmasınlar.

Kendimi öldürtmeden onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için kafa patlatıyordum ama güpegündüz, bir düzine üniformalı, eli tetikte adamın kol gezdiği bir yerde hiçbir şey yapamazdım. Dikkatlerini dağıtacak bir melek saldırısı olmadığı sürece, elimden gelen tek şey Raffe'nin sağ kalması ve karanlık-

turkiyeturkcell.com.tr

ta ona ulaşabilmem için dua etmekti.

Raffe onlara her ne söylediyse en azından şimdilik meraklarını tatmin etmiş olmalıydı çünkü onu çekip ayağa kaldırmış ve merkezdeki en küçük binaya götürmüşlerdi. Bu binalar eve değil de, bir askeri yerleşkeye benziyordu. Raffe'yi götürdükleri binanın her iki yanındaki yapılar en aşağı otuz kişiyi alacak büyüklükteydi. Ortadaki ise belki bunun yarısını alırdı. İçlerinden birinin yatma, diğerinin ortak kullanım amaçlı olduğunu tahmin ediyordum; küçük olanı ise herhalde depoydu.

Yerden içime işleyen rutubetli soğuğu görmezden gelmeye çalışarak öylece yattım. Keşke güneş daha hızlı batsa diye de hayıflanıyordum. Belki de yaşadığım mahalledeki sokak çeteleri gibi bu adamlar da karanlıktan korkuyorlardı. Belki de güneş batar batmaz yatağın yolunu tutarlardı.

Bana çok uzun gelen ama muhtemelen yirmi dakika kadar bir sürenin ardından, üniformalı bir genç en fazla birkaç metre ötemden geçti. Ormanı gözleriyle tararken tüfeğini kırk beş derecelik açıyla taşıyordu. Harekete hazır görünüyordu. Askerin yürüyüp geçmesini beklerken nefes bile almadan kıpırtısız yattım. Yanında köpek gezdirmemesine hem şaşırmış hem de çok sevinmiştim. Acaba neden bu yerleşkeyi korumak için köpek kullanmıyorlardı?

Ardından birkaç dakika aralıklarla başka askerler de geldi ve bana nefes aldırmadı. Bir süre sonra devriye gezişlerinin düzenine alışmış, ritmi kapmış ve ne zaman geleceklerini kestirebilir hale gelmiştim.

Raffe'yi merkezi binaya götürmelerinin üstünden bir saat kadar geçince et, soğan, sarımsak ve çeşitli sebze kokuları geldi burnuma. Enfes koku yüzünden midem öyle bir kasılmıştı ki, kramptan farksızdı.

Umarım kokusunu aldığım Raffe değildir, diye düşündüm.

mitoloji.com

İnsanlar kuyruk olup sağdaki binaya doluştular. Anons falan gelmemişti kulağıma, demek ki yemek saati önceden belirlenmişti. Burada farkına varmadığım kadar çok insan vardı. Askerler, çoğunlukla da üniformalı adamlar ormandan ikili, üçlü, beşli gruplar halinde ve her yönden geliyorlardı.

Gece olup da insanlar soldaki binaya girdiğinde yerden gelen soğuk yüzünden neredeyse hissizleşmiştim. Buna üstüne bütün gün boyunca ağzıma bir avuç kuru kedi mamasından başka bir şey koymadığım da eklenince, kurtarma operasyonuna pek de istediğim kadar hazır olduğum söylenemezdi.

Binaların bir tekinde bile ışık yoktu. Bu grup dikkatliydi, kendilerini geceleri iyice gizliyorlardı anlaşılan. Yerleşkede cırcır böceklerinin sesi haricinde çıt çıkmıyordu. Bu da burada yaşayan kaç kişi olduğu düşünülürse hayret edilecek bir şeydi. Hiç değilse Raffe'nin olduğu binadan hiç çığlık yükselmemişti.

Harekete geçmeden önce karanlığın içinde kendi tahminimce bir saat kadar bekledim.

Devriye geçene kadar sabrettim. Artık biliyordum ki nöbet tutan diğer asker, yerleşkenin diğer ucundaydı.

Yüze kadar saydıktan sonra kalkıp elimden geldiğince sessiz bir şekilde orta binaya doğru koşmaya başladım.

Bacaklarım top metali kadar soğuk ve katıydı, ama yakalanma korkusuyla hemen çözüldüler. Uzun yolu seçmek zorunda kaldım ve merkezi binaya doğru bir gölgeden diğerine zikzaklar çizerek koştum. Binaların üstünü örten dallar her yeri hareketli gölgelere boğarak ekmeğime yağ sürüyordu.

Yemekhanenin gölgede kalan duvarına yapıştım. Bir muhafız ölçülü adımlarla sağımdan geçti ve diğeri de uzakta, yerleşkenin karşı ucunda ağır ağır yürüyordu. Ayak sesleri donuk ve yavaştı; bezgin gibiydiler. İyiye işaretti bu. Sıra dışı bir şey duymuş olsalar adımları daha hızlı, daha telaşlı olurdu. En

turkcealistirma

azından öyle olacağını umuyordum.

Arka kapısı falan var mı diye merkezi binanın arka tarafına baktım. Fakat o taraf gölgede kaldığından kapı şöyle dursun, pencere bile göremedim.

Saklandığım gölgeden fırlayıp merkez binanın gölgesine sığındım.

Birilerinin bağıracağından korkarak orada bekledim. Ne var ki her şey sessizdi. Duvara sımsıkı yapışmış bir halde durup nefesimi tuttum. Ne bir şey duydum ne de bir hareket gördüm. Duyduğum tek şey, pes etmemi söyleyen korkunun sesiydi. O yüzden devam ettim.

Binanın arka kısmında dört pencere ve bir de arka kapı vardı. Pencereden içeri kaçamak bir bakış attıysam da içerisi kapkaraydı, bir şey göremedim. Raffe'den bir yanıt gelir mi diye camı tıklatmayı düşündüysem de, sonra kendimi tuttum. İçeride kiminle olduğunu bilemezdim.

En uyduruğundan da olsa planım yoktu ve içeride olabilecek birilerinin icabına nasıl bakacağımı da bilmiyordum. Birine sessizce arkadan yaklaşıp hiç ses çıkartmadan onu boğup öldürmek kendini savunma eğitimine dâhil değildir. Ama böyle bir yetenek şimdi çok işime yarardı.

Derin bir nefes aldım, güç duyulur bir sesle "Raffe?" diye fısıldadım.

Eğer hangi odada olduğuna ilişkin bir ipucu olsaydı bu iş kolaylaşırdı. Fakat hiçbir şey duymadım. Beni ona götürecek ne bir cam tıklatma, ne boğuk bir sesleniş ne de yere sürtünen bir sandalye gürültüsü vardı. Ölmüş olabileceği fikri yine geldi aklıma. O olmadan Paige'i bulmak hayaldi. O olmadan yapayalnızdım. Bu tehlikeli düşünceler silsilesinden kurtulmak için kendime hayali bir tekme attım.

Kapıya sokulup kulağımı dayadım. Hiçbir şey duymadım.

turkcealmanca

Olur ya, belki kapı kilitlenmemiştir diye tokmağı çevirdim.

Çok işe yarayan maymuncuk seti her zamanki gibi arka cebimdeydi. Yiyecek aramaya çıktığım ilk hafta bir gencin odasında bulmuştum onu. Kilitleri maymuncukla açmanın cam kırmadan çok daha az ses çıkardığını keşfetmem uzun sürmemişti. Sokak çetelerinden sakınmak istiyorsan sessiz olmaya mecburdun. O yüzden, son birkaç haftadır maymuncukla kapı açmak konusunda epey ustalaşmıştım.

Kapı hiç zorlanmadan açılıverdi.

Kendilerine aşırı güveniyordu bu herifler. Kapıyı bir parmak aralayıp durdum. Hiç ses gelmeyince karanlığın içine dalıverdim. İçeride, gözlerim evin karanlığına alışana kadar bekledim. Tek aydınlık, arkadaki pencerelerden içeri süzülen alacalı ay ışığıydı.

Artık etrafımı ayın cılız ışığında görmeye alışmıştım. Artık bir yaşam tarzına dönüşmüştü bu. Bir koridordaydım ve dört kapı vardı. Kapılardan biri tuvalete açılıyordu. Diğer üçüyse kapalıydı. Sanki yarı otomatik bir silahın kurşunlarını durdurabilecekmiş gibi sımsıkı sarıldım bıçağıma. Kulağımı ilk kapıya dayadım, hiçbir şey duyamadım. Kapının koluna uzanmıştım ki, sonuncu kapıdan çok kısık bir sesin fısıldadığını işitim.

Donakaldım. Sonra o kapıya gidip kulağımı dayadım. Hayal miydi, yoksa "Kaç buradan, Penryn!" mi demişti o ses?

Kapıyı azıcık araladım.

"Niye sözümü hiç dinlemiyorsun?" diye sordu Raffe sessizce.

İçeri girip kapıyı kapattım. "Seni kurtardım diye bu kadar minnettar olmana gerek yok."

"Yaptığın beni kurtarmak değil kendini yakalatmak." Raffe odanın ortasında bir sandalyeye bağlı oturuyordu. Yüzünde, alnındaki bir yaradan akıp kurumuş bir sürü kan lekesi vardı.

"Uyuyorlar." Sandalyeye koşup bıçağımı bileğindeki iplere

twilightturkiye.com

götürdüm.

"Hayır, uyumuyorlar." Sesindeki kendinden eminlik kafamın içinde alarm zilleri çalmasına yol açtı. Fakat ben daha "tuzak" sözcüğünü düşünemeden, bir el fenerinin ışığı gözlerimi kör etti.

turkcealtyazi.org/ariston

ON ALTINCI BÖLÜM

"Onu kesmene izin veremem," dedi fenerin ardındaki gür ses. "Çok fazla ipimiz yok."

Birisi elimden bıçağımı alıp beni sertçe iterek bir sandalyeye oturttu. Fener söndü, tekrar loş ortama alışmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırmam gerekti. Tekrar görebilir hale geldiğimde birisi ellerimi arkadan bağlıyordu.

Üç kişiydiler. Birisi Raffe'nin bağlarını kontrol ediyordu, diğeriyse sanki öylesine uğramış gibi kapı eşiğine yaslanmış gibi duruyordu. Arkamdaki ellerimi bağlarken, düğümler gevşek olsun diye adalelerimi iyice gerdim. Ama adam bileğimi öyle bir tuttu ki, kollarım kırılacak sandım.

"Karanlığı mazur görün," dedi kapının eşiğine yaslanan. "Davetsiz misafirlerden uzak durmaya çalışıyoruz." Buyurgan sesinden rahat tavırlarına kadar her şey onun buranın lideri olduğunu söylüyordu.

"O kadar mı beceriksizim?" diye sordum.

Lider eğilip benimle göz hizasına geldi. "Aslını istersen tam tersi. Sana karşı tetikte olmaları emredildiği halde nöbetçilerimiz seni görmedi. Toplamda hiç de fena sayılmaz." Takdir

turkcealistanme

ettiği sesinden anlaşılıyordu.

Raffe köpek hırıltısını anımsatan pes bir ses çıkardı.

"Burada olduğumu biliyor muydunuz?" diye sordum.

Tekrar doğruldu. Ay ışığı neye benzediğini görebileceğim kadar kuvvetli değildi, ama uzun boylu, geniş omuzluydu. Saçı asker tıraşlıydı ve Raffe'nin saçı onunkinin yanında darmadağın ve pespaye kalıyordu. Profili düzgün, yüz hatları keskin ve belirgindi.

Başını öne salladı. "Emin değildik ama onun çantasındakiler iki kişinin taşıyabileceğinin yarısı gibi görünüyordu. Kamp ocağı vardı ama kibriti, tenceresi, tavası yoktu. Yanında iki kase, iki de kaşık vardı. Bu gibi şeyler işte. Biz de malzemelerin yarısını bir başkasının taşıdığını düşündük. Bununla birlikte, ne yalan söyleyeyim, kurtarma operasyonu beklemiyordum. Hele bunu bir kızın yapmasını, hiç. Sakın alınma, hep modern biri olmuşumdur." Omuz silkti. "Ama zaman değişti. Biz de bir kamp dolusu adamız." Yine omuz silkti. "Buna kalkışmak için ya çok cesur olmak gerekir ya da çaresiz."

"Beyinsizliği unuttun," dedi Raffe hırlarcasına. "Hedefiniz benim, o değil."

"Niyeymiş o?" diye sordu lider.

"Asker olarak benim gibi erkeklere ihtiyacın var," dedi Raffe. "Onun gibi çelimsiz bir kıza değil."

Lider kollarını göğsünde kavuşturup sırtını duvara verdi. "Asker aradığımızı nereden çıkardın?"

"Bir kişiyi yakalamak için beş adam ve bir köpek sürüsü kullandın," dedi Raffe. "Böyle giderse, burada yapmak istediğin her neyse onun için üç koca ordu gerekecek."

Lider başını öne salladı. "Belli ki askeri bir geçmişin var." Bunun üzerine kaşımı kaldırdım, onu yakaladıklarında neler olduğunu merak ettim.

twilightturkiye

"Sana silah doğrulttuğumuzda gözünü bile kırpmadın," dedi lider.

"Daha önce de yakalandıysa belki sandığı kadar iyi değildir," dedi Raffe'nin arkasındaki muhafız. Raffe yemi yutup lafa atlamadı.

"Belki de özel kuvvetlerdendir, en kötü durumlar için eğitilmiştir," dedi lider. Durdu, Raffe'nin onaylamasını ya da inkâr etmesini bekledi. Camdan sızan ay ışığı, liderin Raffe'yi tavşan izleyen bir kurt gibi açlıkla süzdüğünü gösteriyordu. Fakat Raffe konuşmadı.

Lider bana döndü. "Aç mısın?"

Midem gürültüyle guruldamak için o anı kollamıştı. Başka zaman olsa komik bile bulurdum.

"Hadi, şunlara yiyecek bir şeyler getirelim." Üç adam çıktılar.

Bileklerimdeki ipleri kontrol ettim. "Uzun boylu, esmer, dost canlısı. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

Raffe burnundan soludu. "Sen ortaya çıkınca bir anda değişiverdiler. Bütün gün bana yiyecek vermediler."

"Numara mı yapıyorlar yoksa gerçekten kötü adamlar mı bunlar?"

"Seni silah zoruyla sandalyeye kim bağlasa kötüdür. Bunu gerçekten anlatmama gerek var mı?"

Kendimi aptalca bir şey yapmış küçük bir kız çocuğu gibi hissettim.

"Peki, burada ne işin var?" diye sordu. "Ben sırf kaçasın diye köpek sürüsüne yem olmayı göze alıyorum, sense koşa koşa buraya geliyorsun. Azıcık sağduyulu olsan faydasını görürsün."

"Özür dilerim. Bir daha yapmam." Keşke ağzımızı da bağlasaydılar diye düşünmeye başlamıştım.

turkishkitaplar.com

"Şimdiye kadar ağzından çıkan en akıllıca laf bu oldu."

"Peki, kimin nesi bunlar?" Hiç kuşkusuz Raffe üstün işitme duyusu sayesinde onların ne dolap çevirdiklerine dair bir sürü şey öğrenmişti.

"Hayrola? Askere yazılmaya mı niyetlendin?"

"Ben yalnız çalışmayı severim."

Normalde çok güzel olan hatlarına rağmen, yüzünden aşağı akıp kurumuş kanla mehtapta bir hayli grotesk görünüyordu. Bir an için onun, insanın ruhunu lanetleyen klasik düşmüş melek tanımına uyduğunu fark ettim.

Ama tam o anda, "Sen iyi misin?" diye sordu bana. Sesi, şaşırtıcı derecede yumuşak ve nazikti.

"Bir şeyim yok. Sabah olmadan buradan kaçmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi? O zaman anlaşılır çünkü." Üstü başı kan içinde olmasına rağmen yarasının olmaması şüphe uyandıracaktı. Hiçbir insan bu kadar hızlı iyileşemezdi.

Kapı açılınca etli güvecin kokusu aklımı başımdan aldı. Saldırılardan bu yana aç kalmamıştım ama kilo aldığım da söylenemezdi hani.

Lider yanıma bir sandalye çekti, kâseyi burnumun dibine tuttu. Et ve sebze kokusunu duyar duymaz midem guruldadı.

Ağzına kadar dolu bir kaşığı kaldırdı, kâseyle ağzımın arasında, yarı yolda durdu. Sırf sofra adabına gölge düşürmemek için kendimi tuttum ve zevkten inlemedim. Yüzü sivilceli bir asker de Raffe'nin yanına bir iskemle çekti, aynısını ona yaptı.

"Adınız nedir?" diye sordu lider. Bana tam yemek yedirmek üzereyken bu soruyu sormasında içten içe bir şeyler vardı.

"Arkadaşlarım bana Gazap derler," dedi Raffe. "Düşmanlarım ise Ne Olur Merhamet Göster. Peki, senin adın ne, askercik?" Raffe'nin alaycı sesini duyunca durup dururken yüzüm kızardı.

Fakat lider sinirlenmemişti. "Obadiah West. Bana Obi diye-

turkcealeristanac

bilirsiniz." Kaşık benden azıcık uzaklaştı.

"Obadiah. Ne kadar da dini bir isim." dedi Raffe. "Obadiah peygamberleri gizleyerek zulümden korumuştu." Raffe kendi önünde asılı duran kaşığa bakıyordu.

"Bir İncil uzmanı," dedi Obi. "Ne yazık ki bizde bir tane daha var." Bana baktı. "Peki ya senin adın?"

Raffe ağzını açıp iğneli bir laf edemeden hemen "Penryn," dedim. "Fenryn Young." Bizi tutsak alanları kızdırmaya niyetli değildim, hele ki bizi doyurmak üzerelerken.

"En son ne zaman doğru dürüst yemek yedin, Penryn?" diye sordu Obi. Kaşığı ağzımın hemen kenarında tutuyordu. Yanıt vermeden önce salyalarımı yutmam gerekti.

"Epey oldu." Yememe izin verecek mi diye merak ederek, tatlı tatlı gülümsedim ona. Kaşığı kendi ağzına götürüp içindekileri gözümün önünde yedi. Midem gurultuyla itiraz etti.

"Söylesene, Obi," dedi Raffe. "Ne eti bu?"

Bakışlarım askerler arasında dolaştı. Birden iştahım kapanmıştı.

"Bunca insanı doyurmak için gece gündüz avlanmanız gerekir," dedi Raffe.

"Ben de size ne tür hayvanlar avladığınızı soracaktım," dedi Obi. "Senin cüssende bir adamın kas kütlesini korumak için bir sürü proteine ihtiyacı vardır."

"Ne ima ediyorsun sen?" diye sordum. "Eğer kastettiğin oysa, insanlara saldıran biz değiliz."

Obi hızla bana döndü. "Sen bunu nereden biliyorsun? Ben insanlara saldırmaktan bahsetmedim ki?"

"Öff, bana öyle bakma." Ona en iyi "tiksinmiş ergen" bakışımı attım. "Adam yiyecek biri gibi mi görünüyorum? Bu çok iğrenç."

"Yolda bir aile gördük," dedi Raffe. "Yarı yarıya yenmişlerdi."

twilightturk/aristanae

"Nerede?" diye sordu Obi. Şaşırmış gibiydi.

"Buraya çok yakın. Bunu senin ya da arkadaşlarının yapmadığı ne malum?" Raffe, Obi'ye kendisinin ve arkadaşlarının pek de arkadaş canlısı olmadığını anımsatmak istercesine sandalyesinde kımıldandı.

"Benim askerlerim öyle şey yapmaz. Gerek de yok. Burada, herkesin barınmasına yetecek kadar erzakımız ve ateş gücümüz var. Dahası, geçen hafta askerlerimizden ikisini öldürdüler. Eğitimli, eli silahlı adamları hem de. Niye sizin peşinize düştük sanıyorsunuz? Normalde yabancıları takip etmeyiz. Bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyoruz."

"Biz değildik," dedim.

"Hayır, *sen* olduğunu düşünmüyorum zaten."

"O da yapmadı, Obi," dedim. İsmi ağzımda yabancı bir tat gibiydi. Farklıydı ama kötü değildi.

"Nereden bileyim?"

"Ne o? Masumiyetimizi kanıtlamak bize mi düştü?"

"Bu yeni bir dünya."

"Sen nesin peki? Yeni Düzen'in şerifi mi? Önce tutuklayıp sonra mı sorguya çekiyorsun?" diye sordum.

"Onları yakalasanız ne yapacaktınız?" diye sordu Raffe.

"Nasıl diyeyim, bizden daha az medeni olan birileri işimize yarayabilirdi. Tabii önlemleri aldıktan sonra." Obi içini çekti. Bu fikirden hoşlanmadığı, ancak yapılması gerekeni yapmaya rıza gösterdiği anlaşılıyordu.

"Anlamadım," dedim. "Bir avuç yamyamı ne yapacaksınız ki?"

"Meleklerin üstüne salacağız elbette."

"Delilik bu," dedim.

"Eğer farkında değilsen hatırlatayım. Bütün dünya delirdi. Ya ayak uyduruyorsun ya da ölüyorsun."

twilightturkiyaristanae

"İti ite kırdırarak mı?"

"Onların kafasını karıştıracak, dikkatlerini dağıtacak, hatta belki de onları geri püskürtecek her şeyi kullanarak. Öyle bir şey mümkünse tabii. Bizler organize olurken dikkatleri başka yöne çekerek," dedi Obi.

"Ne için organize oluyorsunuz ki?" dedi Raffe.

"Onları dünyamızdan kovacak kadar kuvvetli bir ordu kurmak için."

Elim ayağım buz kesti bir anda. "Direniş ordusu mu kuruyorsunuz?" Raffe'ye bakmamak için kendimi zorladım. İleride belki işime yarar diye melekler hakkında bilgi toplamaya çalışıyordum. Ama organize bir direniş umudu, Washington ve New York'la birlikte buharlaşıp gitmişti.

Şimdiyse Raffe, kendini meleklerden gizlemek için her şeyi yapan bir asi kampının ortasındaydı. Melekler bunu bir öğrenirse yılanın başını küçükken ezmeye kalkışırlardı ve bir daha başka bir direniş hareketinin örgütlenmesi kim bilir ne kadar zaman alırdı.

"Kendimizi basit bir insan ordusu olarak görmeyi yeğliyoruz ama evet, epeydir ezilenler durumunda olduğumuz için direniş ordusu da sayılabiliriz. Şimdilerde güç toplamaya, genişlemeye ve örgütlenmeye çalışıyoruz. Fakat büyük bir planımız var. Meleklerin kolay kolay unutamayacağı bir şey."

"Karşı saldırıya mı geçeceksiniz?" Aklım almıyordu bunu.

"Karşı saldırıya geçeceğiz."

twilightturkiye.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Ne kadar zarar verebilirsiniz ki?" diye sordu Raffe. Odada Raffe'nin düşman olduğunu bilen tek insan olduğumu bilmek midemi alt üst ediyordu.

"Mesaj vermeye yetecek kadar," dedi direniş lideri. "Meleklere değil. Onların ne düşündüğü umurumuzda değil. Bizim mesajımız halka. Onlara burada olduğumuzu, var olduğumuzu, birleşirsek kendimizi ezdirmeyeceğimizi söylemeliyiz."

"Asker alma kampanyası yapmak için meleklere mi saldıracaksınız yani?"

"Onlar çoktan kazandıklarını düşünüyorlar. Daha da önemlisi, bizim halkımız da öyle düşünüyor. Onlara savaşın daha yeni başladığını bildirmeliyiz. Burası bizim yuvamız. Toprağımız. Hiç kimse dağdan gelip bağdakini kovamaz."

Zihnimde çelişkili düşünceler çarpışıyordu. Odadaki düşman kimdi? Kimin tarafındaydım ben? Raffe'ye de, Obi'ye de bakmamaya çalışarak gözümü yere diktim.

Obi bir şey sezerse Raffe'den şüphelenmeye başlayabilirdi. Raffe bir şey sezerse bana güvenmezdi. Tanrı aşkına, Raffe'yi satarsam anlaşmamızı bozar, kuş yuvasına bensiz giderdi.

twilightturkiye

"Başım ağrıyor," diye inledim.

Bir süre sessizlik oldu. Obi'nin taşları yerine oturttuğundan emindim. Hatta hiç şüphem yok ki birazdan "Tanrı aşkına, bu bir melek!" diye haykıracaktı.

Fakat öyle yapmadı. Onun yerine ayağa kalktı, güveç tabağını sandalyesine koydu. "Sabah ayrıntılı konuşacağız," dedi Obi. Beni kaldırdı, karanlıkta, daha önce farkına varmadığım bir karyolaya götürdü. Raffe'nin başındaki muhafız da aynısını yaptı, onu odanın karşı ucundaki yatağa götürdü.

Ellerim arkadan bağlı olduğu için yan dönüp beceriksizce yatmaya çalıştım. Obi de yatağa oturup ayak bileklerimi bağladı. Bu kadar yakınlaşmadan önce akşam yemeği yiyip film izlemekle ilgili bir espri yapacaktım ama dilimi tuttum. Kanunsuz bir dünyada, ağzına kadar erkek dolu bir kampta en son ihtiyacım olan şey belden aşağı şakalar yapmaktı.

Başımın altına bir yastık koydu. Bunu yaparken de yüzüme dökülen saçlarımı toplayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Dokunuşu sıcak ve yumuşaktı. Korkmam gerekirdi ama korkmuyordum. "Merak etme," dedi. "Adamlarıma sana karşı centilmence davranmaları için kesin emirler vereceğim.

Sanırım bundan endişe edebileceğimi anlaması için zihnimi okuması gerekmiyordu. "Teşekkür ederim," dedim.

Obi ile adamı tabakları da alıp gittiler. Çıkarken kapıyı üstümüze kilitlediler.

"Teşekkür ederim mi?" diye sordu Raffe.

"Kapa çeneni. Çok yorgunum. Uyumam lazım."

"Sana lazım olan, kimin tarafında olduğuna karar vermek."

"Söyleyecek misin onlara?" Belki bir dinleyen vardır diye, ayrıntıya girmeden konuşuyordum. Umarım neyi kast ettiğimi anlardı. Eğer Raffe'yle kuş yuvasına varırsak, henüz emekleme safhasındaki direniş hareketine dair istihbarat sahibi olacaktı.

twilightturk/aristana

Başka meleklere bunu söylerse, direniş yok edilecek, ben de insanlığın haini olacaktım.

Uzun süren bir sessizlik oldu.

Eğer söylemezse o mu meleklerin haini olacaktı?

"Neden buraya geldin?" dedi konuyu pat diye değiştirerek. "Kaçıp gitmen gerektiğini pekâlâ ikimiz de biliyorduk. Neden?"

"Salaklık ettim, değil mi?"

"Çok."

"Ben... gidemedim."

Onun halkı bizleri her gün öldürürken niye benim için hayatını tehlikeye attığını somak istiyordum. Ama soramazdım. Burada, şimdi olmazdı. Birilerinin bizi dinleme olasılığı varken yapamazdım.

Sessizce yatıp ağustosböceklerini dinledik.

Uzunca bir süre sonra, ben uykuya kendimi kaptırıp gitmek üzereyken karanlığın içinden fısıldadı. "Nöbetçiler hariç hepsi uyudu."

Bir anda kendime geldim. "Planın var mı?"

"Tabii ki. Senin yok mu? Kurtarıcı sensin." Ay gökte yol almıştı ve pencereden gelen ışık artık daha sönüktü. Yine de onun karanlık gölgesinin yataktan kalktığını görebiliyordum. Yanıma gelip beni çözmeye başladı.

"Sen nasıl kurtuldun yahu?"

"Kuş yuvasına saldıracağın zaman kulağına küpe olsun, ipler tutmaz melekleri." Son sözcüğü fısıltıyla söylemişti.

İnsandan ne kadar daha kuvvetli olduğunu unutmuştum.

"Yani başından beri ne zaman istesen kurtulabilir miydin? Bana ihtiyacın bile yoktu yani. Niye daha önce yapmadın?"

"Ne yani, kaçıp da o kuş beyinlerini patlatmalarını kaçırayım mı?" Beni hemen çözüp ayağa kaldırdı.

Lafı kıvırdığı dikkatimden kaçmamıştı. "Ha, anladım. Gece

twilightturk/aristanur

kaçabilirsin ama gündüz kaçamazsın. Kurşunlardan hızlı koşamazsın, değil mi?"

Çoğu insan gibi benim de meleklerle ilk tanışmam televizyonlarda sürekli gösterilip duran Baş Melek Gabriel'in vuruluşu sahnesiyle olmuştu. Şayet karşımıza çıktıkları ilk anda liderlerini vurup öldürmeseydik melekler daha mı az düşmanca davranırdı diye merak ediyordum. En azından öldüğü tahmin ediliyordu fakat hiç kimse emin değildi, cesedi bulunamamıştı ya da en azından söylenen buydu. Arkasında, havada duran kanatlı adam ordusu da paniklemiş kalabalıkla birlikte dağılmış, dumanlar içindeki gökte hızla kaybolmuştu. Acaba Raffe de mi o ordunun bir parçasıydı?

Kaşını kaldırdı, kurşunların melekler üstündeki etkisini tartışmayı açık seçik reddetti.

Ona kendini beğenmiş bir tavırla sırıttım. *Göründüğünüz kadar mükemmel değilsiniz.*

Kapıya yürüyüp kulağımı dayadım. "Binada başka kimse var mı?"

"Hayır."

Kolu çevirmeye çalıştım ama kilitliydi.

Raffe içini çekti. "Aşırı güç sergileyip şüpheleri üstüme çekmem gerekmez diye umuyordum." Kapıya uzandı ama durdurdum onu.

"O zaman iyi ki bir çözüm düşünmüşüm." Arka cebimden kilit açmak için gerekli aletleri çıkardım. Beni bağlamadan önce üstümü arayan asker, işini üstünkörü yapmıştı. Üstümde ateşli silah ya da koca bıçaklar aramıştı, ufacık kürdanlar değil.

"O ne?"

Kilit üzerinde çalışmaya başladım. Meleklerin sahip olmadığı bir yetenekle onu şaşırtmak güzeldi.

Çıt.

twilightturkiye.com

"Buyur."

"Çenesi düşük ama becerikli. Kimin aklına gelirdi ki?"

Lafın altında kalmamak için ağzımı açtım, sonra bunun onu haklı çıkaracağını anladım, o yüzden de sırf sessiz kalabileceğimi göstermek için sustum.

Koridora çıktık, arka kapıda durduk.

"Nöbetçileri duyuyor musun?"

Bir süre dinledi. Sonra saatin on bir ve beş yönlerini işaret etti. Bekledik.

"İçeride ne var?" diye sordum, kapalı kapıları işaret ederek.

"Kim bilir? Belki de erzak."

Geyik eti, belki de silah bulmayı umarak kapılardan birine yöneldim.

Koluma yapıştı, başını iki yana salladı. "Açgözlülük etme. Giderayak onları soyarsak bizi unutmaları daha zor olur. Mecbur kalmadıkça sorun istemiyoruz."

Haklıydı elbette. Dahası, kim silahlarını tutsaklarla aynı yerde saklayacak kadar salak olabilirdi ki? Ama geyik eti düşüncesi ağzımı sulandırmıştı. Ah, şansım varken pazarlık edip yemeliydim o güveci.

Biraz sonra Raffe başıyla işaret verdi ve gecenin içine karıştık.

Raffe'yle tabanları yağladık. Olanca hızımla koşarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ağzımdan çıkan hava buharlaşıyordu. Toprak ve ağaç kokusu bizi ormana çekiyordu. Ağaçların yapraklarını hışırdatan rüzgâr ise ayak seslerimizi gizliyordu.

Raffe istese çok daha hızlı koşabilirdi ama yanımdan ayrılmamıştı.

Ay bulutların arasında kaybolunca orman kapkara oldu.

turkcealistanne

Ağaçların örtüsünün altına girince yavaşlayıp yürümeye başladım, bir ağaca toslamak istemiyordum.

Soluk soluğa kalmıştım, muhafızlar duyacak diye korkuyordum. Özgürlük koşusunun ardından adrenalinim tükenmişti, tekrar korkak ve bezgin hissetmeye başlamıştım kendimi. Durdum, eğilip soluklandım. Raffe elini sırtıma koydu, hafifçe bastırarak yola devam etmemi işaret etti. Daha soluk soluğa bile değildi.

Ormanın derinliklerini eliyle gösterdi. Başımı iki yana çevirip kampın diğer ucunu gösterdim. Kampın etrafında dönüp kanatlarını almalıydık. Benim çantamda yerine konmayacak bir şey yoktu ama kanatları ve kılıç öyle değildi. Önce durakladı, sonra başını öne salladı. Neyin peşinde olduğumu anlamış mıydı, emin değildim ama kanatlarının aklından hiç çıkmadığını biliyordum; tıpkı küçük Paige'in hiç aklımdan çıkmadığı gibi.

Kampın etrafını dolaştık, kampı gözden yitirmeden ormanın girebildiğimiz kadar içine girdik. Bu bizi birkaç kez zorladı çünkü artık ay ışığı çok güçsüzleşmişti ve kamp da ağaçların örtüsünün altındaydı. Çoğu zaman, hiç istemediğim halde Raffe'nin gözlerine muhtaç kalıyordum.

Onun önünü gördüğünü bilsem de, kendim bir dala çarpmadan ya da takılıp düşmeden ancak belirli bir hızda ilerleyebiliyordum. Ormanın içinde yürümemiz bir hayli zaman aldı. Eşyaları nereye sakladığımı bulmak daha da uzun sürdü.

Eşyalarımızın durduğu ağacı görmemle, arkamdan gelen, silahın emniyet mekanizmasının açılış sesini duymam bir oldu.

Adam daha "Dur" diyemeden ellerimi kaldırmıştım.

twilightturk/aristanne

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sırf uykumu böldüğünüz için tuvalet temizliğiyle cezalandırılacaksınız." Obi'nin sabah erken kalkmayı seven türden olmadığı belliydi ve bizimle uğraşmaktansa horul horul uyumak istediği ortadaydı.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordum. "O insanları öldürmediğimizi söyledik ya."

Başladığımız noktaya dönmüştük. Raffe'yle birlikte sandalyelerimize bağlı, artık "bizim" diyebileceğim odada oturuyorduk.

"Artık sorun neyi istediğimiz değil, neyi istemediğimiz. Başkalarına kaç kişi olduğumuzu, yerimizi, silahlarımızı söylemenizi istemiyoruz. Artık kampımızı gördüğünüze göre, biz buradan gidene kadar sizi salıveremeyiz."

"Ne zaman gideceksiniz peki?"

"Daha var." Obi çekimser bir edayla omuz silkti. "Çok sürmez."

"Bizim o kadar zamanımız yok."

Bizi faka bastıran nöbetçi, "Ne kadar istersek o kadar kalacaksınız," dedi. Adı Boden'di. En azından üniformasında öyle yazıyordu. Elbette üniformayı ölü bir askerin sırtından da al-

evrilgiturk/aristana

mış olabilirdi. "Direniş hareketinin her emrine uyacaksınız. Çünkü o olmasaydı o melek kılıklı oros-"

"Kes şunu, Jim," dedi Obi. Sesindeki bezginliğe bakılırsa, bizim Jim ile belki diğer askerlerden bazıları bu replikleri yeni bir dine girmiş birinin şevkiyle milyonlarca kez tekrarlamışlardı.

"Doğru," dedi Obi. "Direniş liderleri bize bu zamanın geleceğini, hayatta kalmak için nereye gitmemiz gerektiğini söylediler, dünyanın geri kalanı ufalanıp dökülürken bizi hareket geçirdiler. Her şeyimizi direnişe borçluyuz. Bu katliamdan kurtulmak için tek umudumuz."

"Bu kamptan fazlası mı var yani?" diye sordum.

"Dünyanın her köşesinde, gözden ırak bir ağ. Diğerlerinin farkına yeni yeni varıyor, organize olmaya, eş güdüm içinde çalışmaya çabalıyoruz."

"Bu harika işte," dedi Raffe. "Ne olacak yani, direniş diye bir şey olduğunu duyduğumuzu unutana kadar burada mı kalacağız?"

"Direniş unutmanız değil, varlığını yaymanız gereken bir şey," dedi Obi. "Direnişin varlığını bilmek insanları bir araya getirip onlara umut aşılayacak. Bunun hepimize faydası olur."

"Eğer kulaklarına giderse melekler yok etmezler mi direnişi?" diye sordum.

"İsterlerse üstümüze tüm sürülerini yollasınlar, o güvercinlere pabuç bırakmayız," diye lafa karıştı Boden. Yüzü pancar gibi kırmızıydı, kavga çıkarmaya dünden razı görünüyordu. "Sıkıysa denesinler." Tüfeğini sımsıkı saran elinin beyazlaşan eklemleri sinirlerimi bozuyordu.

"Yamyam saldırıları başladığından beri birçok insanı burada alıkoyduk," dedi Obi. "Şu ana kadar kaçmayı başaran bir tek siz oldunuz. Burası size göre olabilir. Karnınızın doyduğu, dost edineceğiniz, hayatınızın bir amacı ve anlamı olacağı bir yer.

twilighturk/aristanae

Şu an parçalanmış durumdayız. Tanrı aşkına, bizi birbirimize kırdırıyorlar. Eğer bir kutu köpek maması uğruna birbirimizin kafasını kırmayı bırakmazsak karşı koyamayız."

İçten bir tavırla öne eğildi. "Bu kamp sadece başlangıç. Dünyamızı meleklerden geri alacaksak herkesin taşın altına elini koyması lazım. Sizin gibi insanlar işimize yarayabilir. Hünerli ve azimli insanlar insanlığın en büyük kahramanları olacak."

Boden alaycı bir tavırla burnundan soludu. "O kadar iyi değiller ki? Bir çift salatalık gibi kampın etrafında koca bir yarım daire çizip buraya geldiler. Ne kadar becerikli olabilirler ki?"

Bunun salatalıkla ne alakası vardı, o konuda zerre kadar fikrim yoktu. Fakat şu konuda haklıydı: Yakayı bir embesile kaptırmıştık.

Bana tuvalet temizleme görevi düşmedi. O şerefe sadece Raffe nail olabildi. Benim payıma düşen çamaşır yıkamaktı. Gerçi hangisi daha iyi bilemiyordum. Hayatımda hiç bu kadar yorulduğumu anımsamıyordum. Kıyametin koptuğunu, Amerika'da işgücünün makine kullanmaktan daha ucuz ve pratik olmasından anlamak mümkündü. Adamlar tüm gün ormanda olduklarından pantolonları ve daha kalın kıyafetleri ciddi şekilde batıyordu. Elbette adı ağza alınmayacak şeyleri de üstü örtülü bırakmak en iyisi.

Gün içinde birkaç defa "öğğ" dediğim durumlarla karşılaşıyordum. Ama diğer çamaşırcı kadınlardan bir iki şey öğrenmiştim.

Tedbirli ve uzun bir sessizliğin ardından kadınlar konuşmaya başlamışlardı. İçlerinden bazıları birkaç gün önce gelmişti kampa. Başlarına bir şey gelmediğine, taciz edilmediklerine hala inanamıyorlardı ve diken üstündeydiler. Seslerini alçaltışlarında, gözlerinin etrafta hızla gezinmesinde öyle bir

turkcealtyazi.org/aristanne

tedirginlik vardı ki, dedikodu kaynatmaya başladıklarında bile bir türlü rahatlayamıyordum.

Kıçımızı -daha doğrusu sırtımızı ve kollarımızı- yırtarak çalışırken Obi'nin kadınların bir numaralı kahramanı olduğunu, Boden'den ve kankalarından ise ölesiye kaçılması gerektiğini öğrendim. Obi kampın lideriydi, direniş hareketinin değil. En azından kamptaki kadınlar arasında Obi'nin özgürlük savaşçılarının dünya çapında lideri olacağına ilişkin söylentiler dolaşıyordu.

Kaderinde bizi karanlık günlerden kurtarmak olan bir lider fikri hoşuma gidiyordu. İyi ve doğru bir şeyin parçası olmanın, geleceğin kahramanları olan bir avuç insanın başında olmanın romantizmini sevmiştim.

Fakat bu mücadele benim mücadelem değildi. Benim tek mücadelem kardeşimi sağ salim geri getirebilmekti. Annemi dertten uzak tutup onu güvenli bir yere götürebilmekti. Ailemden geri kalanların karnını doyurmak, başlarını bir çatının altında tutmaktı. Bu mücadelelerden kalıcı olarak galip çıkmadığım sürece savaşlarla, tanrılarla, romantik kahramanlarla dolu daha büyük manzaraya bakmayı reddediyordum.

Şu anki mücadelemse benden metrelerce uzun ve geniş çarşaflardaki kirli lekeleri çıkarmaktı. İnsanın hayatından romantizmi ve azameti çıkarıp atmakta çamaşırcılığın üstüne yoktu.

Kadınlardan birisi kocası için tasalanıyordu. Yirmi yıldır bilgisayar programcılığı yaptığı koltuktan kalkmamış olan kocası şimdi "askercilik" oynuyordu. Aynı zamanda, diğer köpeklerle birlikte köpek evinde tutulan golden retriever cinsi köpeğinde kalmıştı aklı.

Çoğu bekçi köpeğinin aslında kamptaki insanların ev hayvanları olduğunu öğrenmiştim. Hayvanları Raffe'yi takip eden acımasız, vahşi köpeklere dönüştürmeye çalışıyorlardı ama işin aslı, daha birçoğunu eğitecek zamanı bulamamışlardı. Dahası,

twilightturk/aristanae

hayvanlar tüm yaşamları boyunca oyun oynayıp şımartıldıkları için, aman vermez katillere dönüşmek yerine sizi yalamayı ya da sincap kovalamayı yeğliyordu.

Dolores, köpeği Checkers'ın insanı yalayarak öldüren türden olduğunu ve çoğu köpeğin ormanda kendini köpek cennetinde hissettiğini söyledi. Başımı öne sallayıp onayladım. Onun farkına varmadığı kadar çok şey açıklığa kavuşmuştu. Demek bu yüzden devriyeler köpeksiz dolaşıyordu. Dört bacaklı dostun kemirgen kovalamak için kaçarken, bütün gece havlayıp dururken nöbet tutmak zor olsa gerekti. Böyle küçük kıyaklar için Tanrı'ya şükürler olsun.

Lafı gelişigüzel dolandırıp yollardaki sığınmacıları neyin yiyor olabileceğine getirdim. Alabildiğim tek yanıt ihtiyatlı bakışlar ve korku dolu yüz ifadeleri oldu. Kadınlardan birisi istavroz çıkardı. Muhabbet katili diye buna denir işte.

Kir içindeki bir pantolonu alıp pis suya bastım, hiç konuşmadan işe döndük.

Raffe'yle burada tutsak olsak da, aslında başımızda nöbetçi yoktu. Demek istediğim, başımıza özellikle dikilmiş birisi yoktu. Herkes burada yeni olduğumuzu biliyor ve bu yüzden üstümüzden gözünü eksik etmiyordu. Başındaki yaranın ne kadar çabuk iyileştiği anlaşılmasın diye sabah ilk iş alnına, saç bitimine iki adet bant yapıştırmıştık. Soran olursa baş yaralanmalarının çok kanadığını, halbuki yaranın aslında ufacık olduğunu söylemeye hazırlanmıştık fakat soran olmamıştı.

Raffe diğer adamlarla birlikte portatif tuvaletlerin yanında bir hendek kazıyordu. Üstü giysili dolaşan birkaç kişiden biriydi. Göğüs hizasında, sargıların olduğu yerde kuru bir şerit göze çarpıyordu. Kıyafetlerinin kirine profesyonel bir gözle baktım, umarım bunları yıkamak bana düşmez, diye düşündüm.

Güneş, adamların tuvaletlerin etrafına inşa ettikleri duvar-

twitter/@aristanne

dan yansıyordu. Duvar örerken kullandıkları dörtgen kutuların ne kadar düzgün olduğuna hayretler içinde bakıyordum ki, bunları tanıyıverdim. Masaüstü bilgisayarlar. Adamlar masaüstü bilgisayarların kasalarını üst üste koyup sıvayla birleştirerek tuvalet duvarı inşa ediyorlardı.

"Evet ya," dedi Dolores, neye baktığımı görünce. "Kocam bozulan bilgisayarlarına hep 'tuğla' derdi zaten."

Gerçekten de bozulmuşlardı. Teknolojik yetkinliğimizin doruk noktasıydı bilgisayarlar. Şimdiyse onları tuvalete duvar yapmak için kullanıyorduk. Melekler bizi işte bu hale düşürmüştü.

Çamaşır tahtamda pantolon çitilemeye döndüm.

Öğle yemeği gelmek bilmemişti. Yemeği birlikte yiyelim diye Raffe'ye gidiyordum ki bal rengi saçlı bir kadın upuzun bacaklarıyla salına salına onun yanına gitti. Yürüyüşünden sesine, başını eğişine kadar her şey bir erkeği yakına çekmek içindi. Yön değiştirip yemekhanenin yolunu tuttum ve yemeğe birlikte yürüdüklerini görmemiş gibi yaptım.

Bir tabak geyik etli sebze yemeği ve bir somun ekmek aldım, sonra hepsini silip süpürdüm. Etrafımda bazıları gece gündüz aynı yemeği yemekten şikayet edip sızlanıyorlardı ama ben, taze etin ve konserve sebzenin tadını layıkıyla takdir edecek kadar çok kuru erişte ve kedi maması yemiştim.

Sabahki dedikodu faslı sırasında öğrenmiştim ki yemeğin bir kısmı civar evlerden yağmalanmış, ama büyük kısmı direnişin gizli tuttuğu bir depodan gelmişti. İşe bakılırsa direniş, halkının gereksinimlerini gidermede iyiydi.

Yemeğimi bitirir bitirmez Obi'yi aramaya koyuldum. Tüm gün boyunca, bizi bırakması için ona yakarmayı düşünmüştüm. Gündüz vakti insanlar o kadar kötü görünmüyordu. Belki kız kardeşimi hemen kurtarmam gerektiğini anlayışla karşılarlardı. Tabii Raffe'nin düşmana kamptan söz etmesini engelle-

mrilighttürkistan

yemezdim ama biz kuş yuvasına varana kadar bunu birilerine yetiştirmesi için hiç neden yoktu ve belki de kamp o zamana kadar çoktan taşınmış olacaktı. Züğürt tesellisiydi ama şimdilik idare etmeye mahkûmdum.

Obi'yi dün gece az kalsın kendimi tutamayıp bakacağım malzeme depolarından dışarıya dikkatlice kasa taşıyan adamlarla çevrili gördüm. Adamlar kasaları ikişer ikişer ve büyük ihtimamla taşıyorlardı.

İçlerinden biri bir kasanın köşesini elinden düşürünce birden herkes yerine mıhlanıp kaldı.

Birkaç kalp atımı süresince hepsi durup gözünü adama diktiler. Korkularının kokusunu alabiliyordum neredeyse.

Hala orada olduklarını doğrulamak istercesine bakıştılar. Sonra yine yengeç gibi yan yan yürüyerek kamyona ilerlediler.

Galiba o odada saklanan şeyler silahtan ya da geyik etinden daha patlayıcı bir şeydi.

Obi'nin yanına gidip konuşmaya yeltendiysem de kamuflajlı bir göğüs önüme dikildi. Başımı kaldırıp bakınca dün gece bizi yakalayan nöbetçinin, yani Boden'in bana ters ters bakmakta olduğunu gördüm.

"Dön de çamaşırlarını yıka, kadın."

"Sen benimle kafa mı buluyorsun? Hangi yüzyıldan kaldın böyle?"

"Bu yüzyıldan. Yeni dünya böyle, fıstık. Ya böyle kabullenirsin ya da gırtlağına sokuveririm." Gözlerini manalı manalı ağzıma dikti. "Derine, sertçe."

Adamdan gelen şehvet ve şiddet kokusu elle tutulacak kadar yoğundu.

Göğsüme korku dolu bir iğne saplanmıştı sanki. "Obi'yle konuşmam gerekiyor."

"Aynı kamptaki diğer fıstıklar gibi. Bak, senin Obi burada."

turkcell.com.tr/arsivdunyasi

Eliyle bacaklarının arasını avuçladı ve sanki kendi şeyiyle el sıkışırmış gibi aşağı yukarı salladı. Sonra yüzünü yüzüme o kadar yaklaştırdı ve dilini terbiyesizce oynattı ki, tükürüğünü yüzümde hissettim.

O korku iğnesi akciğerlerimi delince, içimdeki tüm hava boşaldı birden. Fakat içimi kaplayan öfke, bedenimdeki her bir hücreyi ele geçiren bir tsunamiden farksızdı.

İşte, bir arabadan diğerine sürünmeme, duyduğum en ufak sesle donup saklanmama, gölgelere hayvan misali sığınmama; beni, kardeşimi, annemi birisi yakalayacak diye endişeden çatlamama yol açan her şey ete kemiğe bürünüp karşıma dikilivermişti. İşte kız kardeşimi, o küçük, tatlı kızı benden çalmaya cüret eden o vurdumduymaz, acımasız tavır karşımdaydı. Onu kurtarmama resmen engel olan şey resmen buradaydı işte.

"Sen bana ne dedin?" İçimdeki bir zamanlar kibar ve medeni olan kız ona son bir şans tanımaya mecburdu.

"Dedim ki-"

Elimin kenarını burnuna indiriverdim. Hatta bunu sırf kolumla da yapmadım. Tüm vücudumla saldırıya geçerken, ta kalçalarımdan yukarısından güç almıştım.

Burnunun acımasız darbemin altında ezildiğini hissettim. Daha da iyisi, yine diliyle o müstehcen hareketi yapmaya koyulmuştu ve başı geriye savrulurken dili dişlerinin arasına sıkışmış, ısırdığı dilinden kan fışkırmaya başlamıştı.

Öfkeden gözüm dönmüştü. Fakat hareketlerim tümüyle düşüncesiz değildi. Kimi zaman önce konuşup sonra düşünüyor olabilirdim ancak asla beynimden izin almaksızın bir dövüşe girmezdim. Bunun içinse, daha ilk hamleyi yapar yapmaz kazanacağımı düşünmüştüm. Onunki gibi gözdağı verme taktikleri, zorbalar arasında çok yaygındı. Küçük ve zayıf hasımların korkup geri adım atması beklenirdi.

twilightturkiyeonline

Fakat benim hızla yaptığım hesap şöyle bir şeydi. Karşımdaki adam benden en aşağı otuz santim uzun, bir o kadar da genişti. Ben bir genç kızdım, o ise eğitimli bir asker. Şayet ben de erkek olsam insanlar bu işi dövüşerek halletmemize göz yumabilirdi. Fakat bir genç kız elinde silahla tepesinde dikilen bir adama vurursa, insanlar bunun nefsi müdafaa olduğunu düşünürlerdi. Etrafta bunca maço adam gezinirken, birilerinin araya girmesi için en fazla on saniye gerektiğini hesaplamıştım.

O yüzden bu savaşı sağ salim atlatacaktım. Çünkü ilkin Obi'nin dikkatini çekmiş olacaktım ki başından beri yapmaya çalıştığım şey buydu. İkincisi, bu Beyinsiz'in nasıl kızların gözünü korkutan bir zorba olduğunu göstererek aşağılamış olacaktım. Üçüncüsü, kolay lokma olmadığımı herkes anlayacaktı.

Hesaba katmadığım bir şey vardı, o da Boden'in on saniye içinde bana ne kadar zarar verebileceğiydi.

Birkaç saniye şoke olmuş vaziyette bana bakıp kaldı ve öfkesini biriktirdi.

Sonra çeneme arazi aracı gibi çarpan bir yumruk indirdi.

Ardından da üstüme atladı.

Sırt üstü düştüm, yüzümü ve akciğerlerimi sarmalayan ıstırabın pençeleri arasından zar zor nefes almaya çabalıyordum. Üstüme oturmasına tahminimce iki saniye vardı. Belki de gerçekten hızlı ve centilmen bir asker tahminimden de hızlı davranırdı. Belki de Raffe o gorili tepemden indirmek için harekete geçmişti bile.

Boden sweatshirt'ümün yakasına yapıştı, diğer elini de yumruk yapıp havaya kaldırdı. Pekâlâ, tek yapmam gereken bu yumruktan sağ çıkmaktı. Sonra er ya da geç birisi aramıza girecekti zaten.

Sweatshirt'ümü tutan elinin küçük parmağını yakaladım ve var gücümle ters tarafa büktüm.

twilightturkiye

Çok az kişinin bildiği bir gerçektir bu: Küçük parmak nereye giderse el, bilek, kol ve gövde de o yöne gider. Gitmezse içlerinden biri kırılır. Boden da acıyla irkildi, dişlerini sıktı ve tüm bedenini küçük parmağının ardından büktü.

İşte, etrafımızdaki insanları ilk defa o an görebildim.

İnsanlık tarihinin en ağırkanlı askerlerinin bu kampta olduğuna inanmaya başlamıştım. Hâlbuki yanılıyordum. Şaşırtıcı derecede çok insan, rekor kıracak kadar çabuk toplanmıştı başımıza. Tek sorun, ilkokul bahçesindeki çocuklar gibi davranmaları ve araya girmek yerine kavgayı seyre koyulmalarıydı.

Şaşkınlığımın bir bedeli vardı. Boden dirseğini sağ göğsüme gömdü.

O yoğun acıyla öleceğimi sandım. Tepemdeki yüz kiloluk adale yığınına rağmen elimden geldiği kadar büküldüm fakat bu beni, elinin tersiyle suratıma indirdiği şamardan korumadı.

Beni yaralamakla kalmıyor, aynı zamanda da aşağılıyordu çünkü erkek olsam bana kapalı bir yumrukla vuracaktı. Beni sadece tokat atarak marizlerse bu, herkesin itip kakabileceği birisi olduğumu kanıtlardı.

Tam da ihtiyacım olduğunda neredeydi şu Raffe? Göz ucuyla onu bulanık bir surat yığınının orta yerinde, yüzünde kasvetli bir ifadeyle gördüm. Bir banknotun üstüne bir şey yazdı, sonra etrafındaki herkesten para toplayan bir adama uzattı.

Bir anda kafama dank etti. Bahis oynuyorlardı!

Beterin de beteri, tezahürat yapanların kazanmam için değil, bir dakika daha dayanmam için tezahürat yapmalarıydı. Belli ki kazanma olasılığım üstüne değil de ne kadar dayanacağım üzerine para yatırıyorlardı.

Al sana centilmenlik.

twilightturk/aristana

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Manzarayı izlerken, tepeme oturmuş duran Boden'in iki darbesini daha önledim. Kollarım hırpalanıyor, her yanım çürük içinde kalıyordu.

Yardımdan ümidi kesmiştim. Kavgayı ciddiye alma vakti gelmişti de geçiyordu. Popomu ve bacaklarımı bir jimnastikçi gibi yerden kaldırdım, bacaklarımı Boden'in kalın ensesine doladım, ayak bileklerimi gırtlağı hizasında birleştirdim. Bacaklarımı aşağı çekerek gövdemi öne doğru salladım.

Hızla geriye çekilen Boden'in gözleri yuvasından uğradı.

Birbirimize dolanıp sallanan iskemle gibi sallandık. Bacakları belime sarılmış halde sırt üstü düştü. Ansızın kendimi dik otururken buldum; ayak bileklerim gırtlağına dolanmıştı.

Yere indiğimiz anda yumruklarımı bacaklarının arasına indirdim.

Şimdi kıvranma sırası ondaydı.

Kalabalığın tezahüratı bıçak gibi kesilmişti. Duyduğum tek ses, Boden'in inlemesiydi. Nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi.

Öyle de kalmasını sağlamak için ayağa fırlayıp suratına tekmeyi bastım. Öyle sert vurmuştum ki tozun toprağın içinde

twilightturkiaristanae

yarım tur atıverdi.

Bu sefer midesine bir tekme indirmek için gerildim. Çevrendeki herkesten kısa ve minyonsan, pis dövüşmek diye bir şey yoktu. Yeni sloganım buydu. Sanırım artık bunu düstur edinecektim.

Tekmem yerini bulmadan birisi beni kaburgalarım hizasından yakalayıp kollarımı iki yanıma çiviledi. Kalbim adrenalinden patlayacak gibi çarpıyordu, gözümü kan bürümüştü resmen. Beni her kim tuttuysa ona bağırıp tekmeler savurdum.

"Sakin ol, sakin," dedi Obi. "Yeter bu kadar." Sesi kulaklarımı kadife gibi okşuyordu ama kolları göğüs kafesimi saran çelik şeritler gibiydi. "Şşş... sakinleş, bitti. Sen kazandın."

Beni bir yandan yatıştırarak, kollarını asla gevşetmeden etrafımızdaki çemberden, kalabalığın içinden çıkardı. Göz göze geldiğimizde en ters bakışımı savurdum Raffe'ye. Pestilimin çıkmasına ramak kalmıştı, onun tek yaptığı ise bahis oynamaktı. Suratı asık, adaleleri gergindi ve sanki tüm kanı damarlarından çekilmiş gibi beti benzi solmuştu.

"Nerede param?" diye sordu Raffe. Gözleri bende olsa da, benimle konuşmadığının farkına vardım. Sanki herkesle birlikte benim de duymamı istemişti bunu.

"Kazanmadın ki," dedi yakınından bir adam. Sesine bakılırsa keyfine diyecek yoktu. Bütün bahisleri toplayan oydu.

"Kazanmadın da ne demek? En iyi tahmini ben yaptım," diye kükredi Raffe. Adama dönerken yumruklarını sıkmıştı ve kendi de dövüşe hazır görünüyordu.

"Yapma ahbap. Kızın kazanacağına oynamadın ki. En iyi tahmine para vermiyoruz burada..."

Obi beni resmen sürükleyerek yemekhaneye götürürken tartışanların sesleri geride kaldı. Hangisi daha kötüydü, emin değildim. Raffe'nin beni savunmak adına kılını bile kıpırdat-

twilightturkiyaristanesi

maması mı, yoksa kaybedeceğime dair bahse girmiş olması mı.

Yemekhane katlanır masa ve iskemlelerle dolu büyük bir binaydı. Tahminimce bütün tekmil masa ve sandalyeyi katlayıp yola düşmek en fazla yarım saat alırdı. Gördüğüm kadarıyla tüm kamp bir saatten kısa sürede sökülüp götürülmek üzere tasarlanmıştı.

Masaların üstünde yarım bırakılmış yemeklerle dolu tepsiler olsa da içerisi bomboştu. Anlaşılan buralarda dövüş, kaçırılmayacak bir şeydi. Ben karşı koymayı bırakınca Obi de kollarını gevşetti. Beni arka taraftaki mutfağa en yakın masaya götürdü.

"Otur. Ben de hemen döneceğim."

Yine katlanan, madeni bir iskemleye oturdum. Adrenalinin etkisiyle yaprak gibi titriyordum. O da mutfağa girdi. Ben derin derin nefes alıp sakinleşmeye, kendime hâkim olmaya çalışırken o da elinde bir ilk yardım çantası ve bir paket dondurulmuş bezelyeyle döndü.

Bezelye paketini uzattı. "Al şunu çenene bastır. Şişmesini engeller."

Paketi aldım, kapaktaki tanıdık yeşil bezelye fotoğrafına baktıktan sonra, sızlayan çeneme hafifçe bastırdım. Gıdaları donmuş halde saklayabilmeleri beni kamptaki geri kalan her şeyden daha çok etkilemişti. Dünyanın geri kalanı karanlık çağlara gömülürken uygarlığın kimi noktalarının korunabilmesi insanı huşu içinde bırakıyordu.

Obi sıyrıklarımdaki kanı ve tozu temizledi. Aldığım tüm hasar sıyrıklardan ibaretti.

"Kampınız rezil bir yer," dedim. Bezelyeler çenemi hissizleştirmişti, peltek peltek konuşuyordum.

"Kusura bakma." Ellerimdeki sıyrıklara antibiyotikli merhem sürdü. "Kampta o kadar gerginlik ve boşaltılmayı bekleyen

turkcell aristanbul

enerji var ki, insanların istim salmasına göz yumuyoruz. İşin sırrı, bunu kontrollü ortamlarda yapmalarına izin vermek."

"Bu olanlara kontrollü ortam mı diyorsun sen?"

Küçük bir tebessümle çehresi aydınlandı. "Eminim Boden öyle düşünmüyordur." Antibiyotikli merhemi sıyrılmış parmak eklemlerime de sürdü. "Kabul ettiğimiz şeylerden biri şu: Kavga çıktı mı, birinin hayatı tehlikeye girene ya da birisi tartışmasız şekilde galip gelene kadar müdahale etmiyoruz. Herkesin bahis oynamasına izin veriyoruz. Hem dövüşenlerin hem de seyircilerin rahatlamasını sağlıyor."

Uygarlığı canlı tutmak mı demiştim ben?

"Bir faydası daha var," dedi. "Tüm kamp dövüşün sonucuna dair bahse girince kavgaların sayısı azalıyor. İmdadına koşacak kimse yoksa, tüm kampın gözleri de üstündeyse insanlar dövüşleri ciddiye alıyor."

"Yani bu kuralı benden başka herkes biliyor muydu? Kimsenin müdahale etmesine izin verilmediğini?" Raffe de biliyor muydu acaba? Bilse bile bu ona engel olmamalıydı.

"İnsanlar isterlerse kavgaya karışabilirler ama dövüşün adil olması için bu sefer de karşı taraftan birisinin müdahale etmesine izin verilir. Bahis oynayanlar tek tarafın ağır basmasını istemezler." Raffe için bahane bulacak değildim. Müdahale edebilirdi ve en fazla bir kişiyle daha dövüşmemiz gerekirdi. Daha önceden yapmadığımız şey miydi sanki?

"Oyunun kurallarını sana açıklayan olmadığı için üzgünüm." Kanayan dirseğimi sardı. "Daha önce hiç dövüşe giren kadın olmamıştı." Omuz silkti. "Beklediğimiz bir şey değildi."

"Galiba bahsi kaybettiğin anlamına geliyor bu."

Acı acı güldü. "Ben sadece hayatlar ve insanlığın geleceği söz konusuysa bahis oynarım." Kaldıramayacağı kadar ağır bir görünmez yük taşırmışçasına çöktü omuzları. "Ama doğruya

turkishkitaplar.com/aristanae

doğru, orada iyi iş çıkardın. Hiç kimse bu kadarını ummamıştı. Senin gibi birine ihtiyacımız olabilir. Kimi durumlar vardır ki senin gibi bir genç kız bir müfreze adamın yapamadığını yapabilir." Muzipçe bir gülümseme belirdi yüzünde. "Tabii seni kızdırdı diye bir meleği pataklamaya kalkışmazsan."

"Biraz abartılı olurdu."

"Bu konuya eğilebiliriz." Ayağa kalktı. "Bir düşün derim."

"Aslını istersen o goril yoluma dikildiğinde sana gelmeye çalışıyordum. Melekler kız kardeşimi kaçırdılar. Gitmeme izin vermelisin, onu bulmaya mecburum. Yemin ediyorum sizden, nerede olduğunuzdan kimseye söz etmem. Ne olur, gitmemize izin ver."

"Kız kardeşine üzüldüm ama buradaki herkesi sırf senin sözüne güvenip de tehlikeye atamam. Bize katılırsan onu geri almana yardım edebiliriz."

"Siz adamlarınızı toplayana kadar iş işten geçmiş olur. O daha yedi yaşında, tekerlekli sandalyeye mahkûm." Boğazım düğümlendiği için zar zor konuşabiliyordum. İkimize de malum olanı, yani belki de çoktan iş işten geçtiğini söylemeye cesaretim yoktu.

Beni yürekten anlamış gibiydi ama başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Buradaki herkes sevdiklerini gömmek zorunda kaldı. Bize katılırsan o piç kurularının burnundan getiririz."

"Onu gömmek istemiyorum. O ölmedi." Sözcükleri üstüne basa basa söyledim. "Onu bulup geri alacağım."

"Elbette. Onun öldüğünü ima etmek istemedim." İstemişti, ikimiz de biliyorduk bunu. Ama tatlı diliyle beni kandırmasına izin vermeyecektim. Başkalarının annelerinin kızlarına söyledikleri gibi, kibarlık kendi kendinin ödülüydü. "Çok yakında buradan gideceğiz. O zaman hala gitmek istiyorsan gidebilirsin. Umarım bizden ayrılmazsın."

twilightturkiye

"Ne kadar yakında?"

"Bu bilgiyi seninle paylaşamam. Tek diyebileceğim, büyük bir planımız olduğu. Sen de buna dâhil olmalısın. Kardeşin için, insanlık için, hepimiz için."

İyiydi. Ayağa kalkıp selam durasım, bir yandan da milli marşı mırıldanasım gelmişti. Fakat bundan hoşlanmazdı sanırım.

Elbette insanların tarafını tutuyordum. Fakat şu anda altından kalkamayacağım kadar çok sorumluluk taşıyordum. Sıradan bir hayat süren sıradan bir kız olmak istiyordum. Hayatta en büyük kaygım kız kardeşimi acımasız meleklerin elinden kurtarmak için bir milis kampından nasıl kaçacağımı değil, mezuniyet gecemde ne giyeceğimi düşünmek olmalıydı. Hele insanlığı kurtarmak için işgale karşı koymayı düşünen bir direniş ordusuna katılmak hiç hesapta yoktu. Sınırlarımı biliyordum ve bu, sınırlarımın çok ötesindeydi.

O yüzden başımı öne sallamakla yetindim. Bundan istediği anlamı çıkarabilirdi. Zaten bizi serbest bırakacağını düşünmüyordum ama denemek zorundaydım.

O kapıdan çıkar çıkmaz, öğle yemeğini yarıda bırakan insanlar içeri doluştular. Obi dövüşen taraflardan biriyle konuşurken rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyor gibiydiler. Beni öğle yemeği saatinde yemekhaneye götürmesi ve herkesin yemeğini bölmesi ilginçti. Herkese, benim farkımda olduğu mesajını vermek istemişti.

Ayağa kalktım. Oradan başım yukarıda çıkacaktım. Kimseyle konuşmam gerekmesin diye göz göze gelmekten kaçındım. Yaralarıma dikkat çekmemek için de donmuş bezelye paketini aşağı indirdim. Sanki insanlar benim kavga ettiğimi unutabilecekmiş gibi. Raffe öğle yemeği kalabalığındaysa bile onu görmedim. İyi de olmuştu. Bahisçiyle girdiği tartışmadan

twilightturk/aristanne

yenik ayrılmış olması için dua ediyordum. O bahsi kaybetmeyi hak etmişti.

Binaların arasından geçip çamaşırhaneye gidiyordum ki, iki tane kızıl saçlı genç önüme dikiliverdi. Suratlarında birbirinin tıpkısı tebessümler olmasa beni pusuya düşürdüklerini söyleyebilirdim.

Tek yumurta ikiziydiler. Kirli günlük kıyafetler içinde ikisi de pejmürde ve sıska görünüyordu ama bugünlerde alışılmadık şey değildi. Hiç kuşkum yok ki ben de onlar kadar pejmürde ve sıska görünüyordum. Yeniyetmeydiler. Uzun boylu, ipince yapılıydılar ve gözlerinden haylazlık akıyordu.

"Eline sağlık, şampiyon," dedi biri.

"Vay be, Jimmy Boden'e harbiden ağzının payını verdin," dedi ikincisi. Resmen sırıtıyordu. "Dayağı ondan çok hak edeni bulamazsın."

Öylece durup başımı öne salladım. Donuk bezelyeleri çeneme bastırdım, yüzümde kibar bir gülümsemeyle baktım.

"Ben Tweedledee," dedi biri.

"Ben de Tweedledum," dedi diğeri. "Çoğu insan bizi ayırt edemiyor, o yüzden ikimize birden kısaca Dee-Dum diyorlar."

"Şaka yapıyorsunuz herhalde?" Yüzlerinde birbirinin aynısı dostane tebessümlerle başlarını aynı anda iki yana salladılar. Çocukluğumdan, Alis Harikalar Diyarında'dan hatırladığım tosuncuk Tweedledee ve Tweedledum'ın aksine, bunlar bakımsız birer korkuluğa benziyordu. "Niye kendinize böyle isimler seçtiniz?"

"Dünya değişti, tabii isimler de değişti. Eskiden Gog ve Magog'duk."

"İnternette bu isimleri kullanıyorduk," dedi Dum.

"Ama bunca kasvete ne lüzum var?" diye sordu Dee.

"Dünya şan şöhret peşindeyken, banliyö sadeliği moday-

turkcealtyazi.org

ken Gog ve Magog olmak güzeldi," dedi Dum. "Fakat artık..."

"O kadar değil," dedi Dee. "Ölüm ve yıkım o kadar banal ki."

"O kadar revaçta ki."

"Herkesin ayağına düştü."

"Biz de Tweedledee ile Tweedledum olalım dedik."

Başımı öne salladım. Başka ne yanıt verebilirdim ki?

"Adım Penryn. 80 numaralı, eyaletler arası otoyoldaki sapaklardan birinin adı."

"Güzelmiş." Böyle ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirmiş gibi başlarıyla onayladılar.

"Herkesin dilindesin," dedi Dum.

Bundan pek hoşlanmamıştım işte. Kavgada evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Ama zaten hayatımda planlandığı gibi yürüyen ne vardı ki?

"Harika. Şimdi izin verirseniz gidip saklanacağım." Aralarından geçmeye çalışırken donmuş bezelye paketini şapka gibi eğerek selam verdim.

"Dursana," dedi Dee. Sesini dramatik bir tavırla alçalttı. "Senin için bir iş teklifimiz var."

Durdum, kibarca bekledim. Tekliflerinde beni buradan çıkartacak bir şey yoksa ne kadar dil dökerlerse döksünler onlarla iş yapmayacaktım. Fakat yolumdan da çekilmedikleri için mecburen durup dinledim.

"İnsanlar sana bayıldı," dedi Dum.

"Bu performansını yinelemeye ne dersin?" diye sordu Dee. "Mesela, gelirlerden yüzde otuz komisyonla?"

"Ne dediğinizin farkında mısınız? Yüzde otuz gibi kıytırık bir rakam için hayatımı ne diye tehlikeye atayım? Hem artık parayla hiçbir şey alınmıyor."

"Parayı kastetmedik," dedi Dum. "Parayı sadece bahsin göreceli değerini belirlemek için simge olarak kullanıyoruz."

twilightturk/aristana

Sanki kıyamet sonrası bahis ekonomisi onu büyülüyormuşçasına yüzü aydınlandı. "Diyelim ki beş dolarlık bir banknota adını ve ortaya ne kadar koyacağını yazdın. Bu, bahisçiye bir dolardan büyük, on dolardan küçük bir para yatırdığını gösterir. Kimin ne aldığına, kimin ne verdiğine bahisçi karar veriyor. Birileri erzakının dörtte birini yitirebilir ya da bir hafta boyunca ekstra angarya üstlenebilir. Kazanırsa başkasının payını da yiyebilir ya da bir hafta boyunca tuvaleti bir başkasına temizletebilir. Anladın mı?"

"Anladım. Ama yanıtım hala hayır. Hem kazanacağımın ne garantisi var ki?"

"Hayır." Dee bana yüzünde kocaman bir ikinci el araba satıcısı gülücüğüyle bakıp "Biz kazanacağının değil kaybedeceğinin garantisini istiyoruz," dedi.

Kahkahayı patlattım. "Ne yani, şike mi yapayım?"

"Şşşşt!" Dee abartılı bir tavırla etrafına bakındı. İki binanın arasındaki gölgelerde duruyorduk ve kimse bizi fark etmemiş gibiydi.

"Harika olur," dedi Dum. Gözlerinden fesat akıyordu. "Boden'e yaptıklarından sonra, Anita'yla dövüştüğünde herkes sana bahis yatıracak-"

"Bir kızla mı dövüşmemi istiyorsunuz?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Siz saç saça baş başa kız kavgası izlemek istiyorsunuz, değil mi?"

"Sırf bizim için de değil," dedi Dee kendini savunurcasına. "Koca kamp için bulunmaz nimet bu."

"Evet ya," dedi Dum. "Çamaşırhanede onca su ve sabun varken televizyonu kim ne yapsın?"

"Siz rüya görmeye devam edin," deyip iterek aralarından geçtim.

"Buradan çıkmanıza yardım ederiz," dedi Dee şarkı söyler-

trilogikitap.com/aristanaa

cesine.

Durdum. Beynim sırf bu söylediğinin üstüne kurulu yarım düzine senaryoyu elden geçirdi.

"Hücrenin anahtarlarını getirebiliriz."

"Muhafızların dikkatini dağıtabiliriz."

"Sabaha kadar sizi kimsenin kontrol etmemesini sağlayabiliriz."

"Sadece tek bir dövüş istiyoruz, o kadar."

Dönüp baktım onlara "Çamur güreşi için ihaneti göze alıyor musunuz yani?"

"İki fıstık arasında doğru dürüst bir çamur güreşi izlemek için neleri göze alabileceğimizi bilemezsin," dedi Dee.

"Hem aslında ihanet de sayılmaz," dedi Dum. "Obi seni zaten bırakacak ama zamanı belli değil. Burası insanları tutsak tutmak için değil ki. Bizim için oluşturduğun riski abartıyor."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü seni ve yanındaki o adamı ordusuna katmak istiyor. Obi tek çocuk olarak büyümüş, o yüzden anlamıyor," dedi Dee. "Seni burada birkaç gün daha tutarsa buradan gitmekten vaz geçersin sanıyor."

"Ama biz öyle olmayacağını biliyoruz. İki üç gün yurtseverlik şarkıları söylemekle seni kız kardeşini terk etmeye ikna edemezler," dedi Dum.

"Ağzına sağlık, birader," dedi Dee.

Yumruklarını çarpıştırdılar. "Aynen öyle."

Onlara baktım. Beni gerçekten anlıyorlardı. Birbirlerine asla sırt çevirmezlerdi. Belki de gerçek bir müttefik bulmuştum kendine. "Yardım etmeniz için bu aptalca dövüş şart mı?"

"Evet, öyle," dedi Dee. "Hiç tartışması yok." İkisi de bana yaramaz çocuklar misali bakıyordu.

"Bunca şeyi nereden öğrendiniz peki? Kız kardeşimi?

turkcealtyazi.org/aristanne

Obi'nin neler düşündüğünü?"

"Bizim işimiz bu," dedi Dum. "Bazıları bize Dee-Dum der. Bazıları da Casusların Efendisi." Kaşlarını abartılı bir tavırla indirip kaldırdı.

"Pekala Casusların Efendisi Dee-Dum. Arkadaşım kavga sırasında kimin üstüne oynadı?" Bir şeyi değiştirmezdi ama yine de bilmek istiyordum.

"İlginç." Dee çokbilmiş tavırla tek kaşını kaldırdı. "Bilgi ticareti yaptığımızı öğrendikten sonra, sorabileceğin onca şey varken bunu seçtin."

Çenemdeki donmuş bezelyelere rağmen yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Sorduğumdan pişman olmuş gibi görünmemeliydim. "Anaokulu mu burası? Söyleyecekseniz söyleyin işte."

"Ringde en az yedi dakika dayanacağına dair bahse tutuştu." Dum, çilli yanağını kaşıdı. "Hepimiz aklını kaçırmış diye düşündük." Yedi dakika boyunca dev yumruklara karşı koymak çok ama çok zordu.

"Bence az bile yapmış," dedi Dee. Gülüşü öyle çocukça, öyle kıyamet öncesine aitti ki, artık çivisi çıkmış bir dünyada yaşadığımızı unutturuyordu. "Kazanacağına dair girmeliydi bahse. Herkesi söğüşlerdi o zaman. Bahis oranları senin aleyhineydi."

"İddiaya girerim o dövüşse Boden'i iki dakikada yere indirirdi," dedi Dum. "Adamın çok dişli olduğu her yerinden anlaşılıyor."

"Bence tam doksan saniye," dedi Dee.

Raffe'yi dövüşürken görmüştüm. Benim tahminim, Boden'in bizi yakaladığı geceki gibi silahlı olmaması koşuluyla en fazla on saniyeydi. Ama bunu söylemedim. Karışıp kahramanlık taslamayışı bana kendimi daha iyi hissettirmemişti.

"Bizi bugün kamptan çıkarırsanız anlaşmaya varım," dedim.

"Bugün biraz fazla erken oldu," dedi Dee.

twilightturkiyearistanae

"Ama belki Anita'nın gömleğini yırtmaya söz verirsen..." Dum bana o küçük oğlan gülücüğünden yolladı.

"Şansınızı zorlamayın."

Dee ince bir deri kutu gösterip yem gibi salladı. "Gömleği yırtman için sana ikramiye versek?"

Elimi pantolonumun cebine, maymuncuk setimin durduğu yere attım. Cebim bomboştu. "Hey, o benim!" Almak için uzandım ama kutu birden Dee'nin elinden kayboldu. "Dur bir saniye, nasıl becerdin bunu?"

"Bir varmış," dedi Dum, kutuyu sallayarak. Maymunculkların Dee'den Dum'a nasıl geçtiğine akıl sır erdirememiştim. Yan yanaydılar ama yine de bir şeyler görmem gerekirdi. Derken kutu tekrar gözden yitti. "Bir yokmuş."

"Verin onu bana, adi üçkâğıtçılar. Yoksa tüm plan yatar."

Dum, Dee'ye bakıp yüzünü astı. Dee komik bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

"Tamam," deyip içini çekti Dee. Bana kutuyu uzattı. Bu sefer pür dikkat baktığım halde kutunun Dum'dan Dee'ye nasıl geçtiğini yine anlayamamıştım. "Öyleyse bu gece."

Dee-Dum bana birbirinden farksız gülücükler yolladı.

Başımı iki yana salladım, onlar başka bir şeylerimi çalamadan yürüyüp gittim.

turkishkitaplar.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dik durmaya çalışınca sırtımdan gıcırtılar, çatırtılar yükseldi. Akşam karanlığı bastırmıştı ve işim neredeyse bitmişti. Bir elimi belime koydum, kocakarı gibi ağır ağır doğruldum.

Çamaşır teknesinde bir gün boyunca çamaşır yıkamanın ardından ellerim şişip kıpkırmızı kesilmişti. Kuruyup çatlamış elleri o güne kadar hep duymuştum ancak öğrenmek bugüne nasipmiş. Sudan çıkalı sadece birkaç dakika olduğu halde avuçlarımda sanki birisi maket bıçağıyla doğramış gibi çatlaklar oluşmuştu. Elinin kesikler içinde ama kan bile akmayacak kadar kuru olduğunu görmek bir tuhaftı.

Diğer çamaşırcılar bana bu sabah bir çift sarı eldiven uzattığında, bunları bir tek titizlik hastası yaşlılar kullanır diye düşünüp reddetmiştim. Bana öyle bir bakış atmışlardı ki, öğle saati geldiğinde gururum eldivenleri istemeye elvermemişti.

Şimdiyse tükürdüğümü yalamayı, gidip eldiven rica etmeyi düşünüyordum. Neyse ki yarın da bu işi yapmaya niyetli değildim.

Etrafıma bakınıp kollarımı esnettim, şu Anita ne zaman üstüme saldıracak diye merak ettim. Eğer mesaim bitene kadar

twilightturkiye.com

bekleyecekse kötüydü. Bir saat için de olsa işten kaytarmanı sağlamadıktan sonra kavganın kime ne faydası vardı ki?

Zamanımı gerinerek geçirdim. Kollarımı ve sırtımı olabildiğince esnettim.

Boynum, sırtım, kollarım, ellerim, bacaklarım, ayaklarım, hatta göz kürelerim bile ağrıyordu. Ya aynı hareketi tekrarlayıp durmaktan ya da kaskatı beklemekten dolayı sancı içindeydi adalelerim. Böyle giderse dövüşü bile bile kaybetmeme gerek kalmayacak, gerçekten kaybedecektim.

Bacaklarımı esnetirken, bize doğru gelen tuvalet kazıcılarını fark etmemiş gibi yaptım. Yaklaşık on kişiydiler ve Raffe de grubun en arkasındaydı.

Birkaç adım kala, pislik içindeki kıyafetlerini çıkarmaya başladılar. Çamura bulanmış gömlekler, pantolonlar ve çoraplar, çamaşır yığınına fırlatıldı. Kimileriyse doğrudan çöpe. Raffe tuvaletlerin asıl pis kısmında çalışmıyor, sadece lağım kanalı kazıyordu fakat herkes onun kadar şanslı değildi. Adamların üstünde boxer külotlarından başka bir şey kalmamıştı.

Üstünü çıkarmak zorunda kalacağını anlayınca Raffe'ye bakmamak için kendimi zor tuttum. Sargıları açıklayabilirdi belki, ama neden tam kanatların olması gerektiği yerde kan lekeleri bulunduğuna hiçbir açıklama getiremezdi.

Kollarımı başımın üstünde esnettim, korkmamış gibi görünmeye çalıştım. Nefesimi tuttum, adamlar hareket ederler de Raffe'nin geride kaldığının farkına varmazlar diye umdum.

Fakat binaya girip duş almak yerine çamaşır teknelerini doldurmak için kullandığımız su hortumunu aldılar. Sıraya geçip birbirlerine hortumla su tutacaklardı. Bunu tahmin edemediğim için kendime kızdım. Tabii ki önce kaba temizlik yapacaklardı. Kim lağım işçilerinin ortak duşlara girmesine izin verirdi ki?

turkcealiatanac

Raffe'ye kaçamak bir bakış attım. Soğukkanlılığını yitirmemişti ama gömleğinin düğmelerini o kadar yavaş çözüyordu ki, gafil avlandığı ortadaydı.

Herhalde onlar binaya girince sıvışabileceğini düşünmüştü çünkü duşlar herkesi aynı anda alamazdı. Fakat bu rutin uygulamadan dikkatleri üstüne çekmeden kaçınmak için hiçbir bahanesi yoktu.

Raffe gömleğinin düğmelerini açtı, ama gömleğini çıkartmak yerine ağır ağır pantolonunun düğmelerini çözmeye koyuldu. Etrafındaki herkes şimdiden soyunmuştu ve Raffe göze batmaya başlıyordu. Acaba gözümüzü kararıp kamptan dışarıya mı koşsak diye düşünüyordum ki, derdimizin devası upuzun ve biçimli bacaklar üstünde çıkageldi.

Öğlen Raffe'yle yemeğe giden kadın bal rengi saçlarını savurup ona gülümseyerek yaklaştı.

Dee-Dum da tam o sırada oradan geçiyordu. Hep bir ağızdan "Aa, merhaba Anita!" dediler şaşırmış gibi yaparak. Ben de duyabileyim diye seslerini hafifçe yükseltmişlerdi.

Anita karşısındakiler sanki genzini temizleyip yere tükürmüş gibi ters ters baktı. Bu bakışı okul koridorlarında milyonlarca kez görmüştüm; popüler bir kız kendi grubunun yanındayken, okulun ineklerinden biri ilgi gösterdiğinde. Tekrar Raffe'ye döndü ve yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. Raffe tam pantolonunu indirecekken kadın elini onun koluna koydu.

İşte bana gereken bahane de buydu.

Kirli suyun içinden ıslak, sabunlu bir gömleği kaptığım gibi ona fırlattım.

Gömlek *şlop* diye bir ses çıkarıp Anita'nın suratına yapıştı, saçlarına dolandı. Kusursuz saçları sıçan tüyüne dönmüş, gömlek bluzunun üstünden kayıp giderken de maskarası akmıştı. Kadın öyle tiz bir sesle bağırdı ki, duyup da bakmayan

twilightturkiye.com

kalmadı.

Olanca şirinliğimle "Eyvah, çok üzüldüm," dedim. "Hoşuna gitmedi mi yoksa? Kendin istedin diye düşünmüştüm. Başka neden pençelerini erkeğimin üstüne koyasın ki?"

Etrafımızdaki küçük kalabalık her an büyüyordu. Evet bebeğim, aynen böyle devam et. Ucube gösterisine hoş geldiniz. Raffe çaktırmadan gömleğinin düğmelerini ilikleyip kalabalığa karıştı. Geçen kavgamda onun asık suratlı göründüğünü düşünmüştüm ama bu seferkinin yanında solda sıfır kalırdı.

Anita'nın devasa gözleri çaresizce Raffe'ye baktı. Şaşkına dönmüş ve canı yanmış, köşeye sıkışmış bir kedi yavrusu gibiydi. Delirmiş gibiydi. Bana doğru yürürken o çılgınlık yerini öfkeye bıraktı.

Güzel bir kadının bir şeyi kafasına koydu mu ne kadar vahşi görünebildiğini aklınız almaz. Ya muhteşem rol yapıyordu ya da Dee-Dum'ın bu işi organize ederken benden gizledikleri bir şey vardı. İddiaya girerim kadının dövüşeceğimizden bile haberi yoktu. İntikam almak dururken niye kârı bölüşesin ki? Eminim ki Anita'nın Dee ile Dum'a ilk burun kıvırışı değildi bu. Hoş, duygularının incindiğine de hiç inanmıyordum ya.

"Onun gibi bir erkek, ne yaparsan yap sana dönüp de bakar mı sanıyorsun?" Anita ıslak gömleği bana geri fırlattı. "Seninle ilgilenecek tek bacaklı bir moruk bulursan şanslısın."

Peki. Anlaşılan bu işin altından kalkabilirdim.

Gömlek bana çarpsın diye biraz öne eğildim.

Sonra tüm o kadınsı zarafetimizle birbirimize girdik. Saç yolma, surat tokatlama, bluz yırtma, tırmalama, ne ararsanız vardı. Balçık çukuruna düşmüş amigo kızlar gibi bağrışıyorduk.

Sarhoş dansı yaparken bir banyo teknesine tosladık. Gürültüyle devrildi, etraf çamur deryasına döndü.

Anita bana tutunmuş vaziyetteyken tekneye takılınca yere

twilightturk/aristanur

düştük. Banyo teknelerinin etrafındaki çamurda yuvarlanıp kıvranıyordu bedenlerimiz.

Birisi saçınıza asılıp kafanızı omzunuza yapıştırdığında ağırbaşlı görünmek zordur. Çok utanç verici bir şeydi bu. Gerçekten kavga ediyormuş gibi yapmak için elimden geleni esirgemedim.

Kalabalık çılgına dönmüştü, alkışlar, tezahüratlar kopuyordu. Yerde debelendiğimiz sırada Dee-Dum'ı gördüm. Resmen mutluluktan uçuyorlardı.

Böyle bir dövüş nasıl kaybedilirdi ki? Oturup ağlasa mıydım? Peki ya yüzüstü çamura düşüp dertop olsam, beni biraz tırmalamasına izin versem? Dövüşten nasıl yenik ayrılacağımı bir türlü bilemiyordum.

Tüm kavga düşünceleri bir silahın ateşlenmesiyle paramparça oldu.

Ses kalabalığın ötesinde bir yerden gelmişti ama herkesin sessizce yerine çakılıp kalmasına yetecek kadar da yakındı.

Arka arkaya hızla iki el daha silah sesi duyduk.

Ardından ormanda bir çığlık yankılandı. Çok insanca, çok dehşetli bir çığlık.

twilightturkiye.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rüzgâr ağaçların üst kısmında dolaşıp yaprakları hışırdatıyordu. Kulaklarım uğulduyordu.

Birkaç saniye boyunca herkes gözünü koca koca açıp, bir kâbusun canlanmasını beklercesine alacakaranlığa dikti gözünü. Sonra, sanki bir komut verilmişçesine kalabalıkta kargaşa başladı.

Askerler tabancalarını tüfeklerini kapıp dosdoğru ağaçlara, çığlığın geldiği yöne koştular. Her kafadan bir ses çıkıyordu; kimileri ağlıyordu. Çil yavrusu gibi dağılıyorlardı. Paniğe dönüşmesine ramak kalmış bir gürültü ve karmaşa dalgasıydı bu. Tıpkı köpekler gibi, bu insanlar da Obi'nin istediği kadar eğitimli değillerdi.

Anita üstümden indi. Gözbebeklerini çevreleyen gözünün akı görünüyordu. Fırladı, yemekhaneye doğru birbirini çiğneyen kalabalığın peşine takıldı. Saklanıp kalabalığın güvenliğine sığınmakla gidip neler olduğunu görmek arasında kararsız kalmıştım.

Raffe bir anda yanımda bitti, "Kanatlar nerede?" diye fısıldadı.

twilightturk/aristanne

"Ne?"

"Kanatları nereye sakladın?"

"Bir ağaca."

İçini çekti. Sabırlı davranmaya çalıştığı açıktı. "Yerini söyleyebilir misin?"

Çığlığın geldiği ve son askerin de gözden kaybolduğu yönü işaret ettim.

"Nasıl bulacağımı tarif edebilir misin yoksa göstermen mi lazım?"

"Göstermem lazım."

"Gidelim o zaman."

"Şimdi mi?"

"Daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Etrafıma bakındım. Herkes can havliyle eşyasını toplayıp kendini dört duvar arasına atmaya çalışıyordu. Bize dönüp de bakan yoktu. O kargaşada gözden yitsek kimsenin ruhu duymazdı.

Elbette bir de paniğin kaynağı vardı.

Kararsızlığım yüzüme yansımış olacak ki Raffe, "Ya gösterirsin ya tarif edersin. Şimdi yapmalıyız," dedi.

Alacakaranlık yerini hızla zifiri karanlığa bırakıyordu. Ormanın karanlığında kol gezen ve tepeden tırnağa silahlı askerlerin böyle feryat etmesine yol açan şeyi düşününce tüylerim diken diken oldu.

Ama Raffe'nin beni bırakıp gitmesine izin veremezdim. Başımı evet anlamında salladım.

Koyulaşan gölgelere karışıp ormana giden en kestirme yola saptık. Ağaçların içinde kah koştuk kah parmaklarımızın üstünde yürüdük.

Silahlar arka arkaya ateş ettikçe sesleri üst üste biniyordu. Ağaçların arasında birkaç tüfek aynı anda ateşlendi. Belki de

twilightturkiye

kötü etmiştik.

Sanki ödüm yeterince kopmamış gibi, çöken gecenin içinde çığlıklar yankılandı.

Kampı geride bırakıp kanatları sakladığım ağacın olduğu yere geldiğimizde orman sessizdi. Ne bir yaprak hışırtısı, ne kuş cıvıltısı ne de sincaplar bozuyordu sessizliği. Hava kararmaya yüz tutmuştu ama ışık, kıyımı görmemize yeterliydi.

Çığlıklar üzerine yaklaşık bir düzine asker koşmuştu. Şimdiyse sadece beşi ayaktaydı.

Diğerleri öfkeli bir çocuğun etrafa saçtığı kırık bebekler gibi saçılmışlardı etrafa. Kırık bebekler gibi derken abartmıyorum, uzuvları eksikti. Kiminin kolu, kiminin bacağı, kiminin ise kafası. Eklem yerleri parçalanmış ve kanlıydı.

Her yere kan sıçramıştı. Ağaçlara, toprağa, askerlerin üzerine. Hava karardığı için kanın rengi seçilmiyor, dallara petrol bulanmış gibi görünüyordu.

Geri kalan askerler sırt sırta verip bir çember oluşturmuş, tüfeklerini dışarı yöneltmişlerdi.

Kafamın bir türlü almadığı, silahlarını tutuş açılarıydı. Yürüyerek gelen bir düşman beklermişçesine doğrudan karşıya ya da yukarıya doğrultmamışlardı. Namluları yere dönük de değildi.

Onun yerine, sanki bel hizasında bir şeye nişan alıyormuşçasına tutuyorlardı tüfeklerini. Dağ aslanları mı yoksa? Bu dağlarda gerçekten de dağ aslanı vardır ama pek ender görülürler. Fakat dağ aslanları böylesi bir katliam yapmazdı ki. Yoksa vahşi köpekler mi? Ama yine, bu vahşet doğal gözükmüyordu. Savunma saldırısı ya da av saldırısı değil de, gözü dönmüş, hunharca bir katliamdı bu.

Raffe'nin yolda yatan o aileye çocukların saldırmış olabileceğini söylediğini hatırladım. Bu düşünceyi aklıma gelmesiyle

turkfantastik.com

kovmam bir oldu. Bu eli silahlı askerler asla bir çocuk çetesinden korkmazlardı, çocuklar ne kadar vahşi olursa olsun.

Sağ kalan askerler akıllarını yitirecek gibi görünüyorlardı, sanki paniğe kapılmalarını engelleyen tek şey, onları felç eden korkuydu. Tüfeklerine, eklemleri bembeyaz kesilecek şekilde sarılmışlardı. Kollarını, titremesinler diye gövdelerine yapıştırmışlardı. Omuz omuza duruşları ise bir yırtıcının yakınındaki balık sürüsünün davranışını çağrıştırıyordu.

Doğal hiçbir şey böyle bir korkuya yol açamazdı. Fiziksel zarar görme korkusunun ötesinde bir şeydi, zihinsel ve ruhsal boyutu vardı. Tıpkı akıl sağlığını ya da ruhunu yitirme korkusu gibiydi.

Askerleri seyrederken sinirlerim gerilmişti. Korku bulaşıcıydı. Belki de ilkçağlardan kalma bir şeydi bu; arkadaşınızın korkusu size bulaşınca durup tartışmakla zaman yitirmiyordunuz ve hayatta kalma şansınız artıyordu. Belki de doğrudan seziyordum bazı şeyleri. Sürüngen beynimin tanıdığı, korkunç bir şey.

Midem bulandı ve içini dökmek istedi. Yutkundum, mide asidinin genzimi yaktığını hissettim.

Kocaman bir ağacın arkasına saklandık. Yanımda çömelmiş duran Raffe'ye baktım. Askerler haricinde her şeye bakıyordu, sanki bu ormanda bize zarar vermeyecek tek şey askerlermiş gibi davranıyordu. Bu kadar huzursuz görünmese kendimi daha iyi hissedecektim.

İnsandan daha güçlü, daha hızlı, duyuları daha keskin olan bir meleği ne korkutabilirdi böyle?

Askerler hareketlendiler. Çemberleri damla şekline dönüştü.

Ağır ağır kampa dönmeye başlarlarken üzerlerinden tedirginlik akıyordu. Onlara saldıran her ne idiyse, gitmişti artık. Ya da askerlere öyle geliyordu.

twilightturkiye

İçgüdülerim tatmin olmamıştı. Askerler de tümüyle tatmin olmamış gibiydiler çünkü öyle iğne üstünde duruyorlardı ki en ufak bir seste yaylım ateş açıp her yöne kurşun yağdıracak gibiydiler.

Hava hızla soğuyordu. Islak tişörtüm buz kalıbı gibi yapışmıştı üstüme. Fakat şakaklarımdan ter boşanıyor, koltuk altlarımda yağlı yağlı birikiyordu. Askerlerin gidişini seyretmek bir mahzen kapısının üstünüze kapanmasına ve canavarlarla dolu karanlıkta, evde yapayalnız kalmaya benziyordu. Vücudumdaki her bir adale askerlerin ardından koşmak için yalvarıyordu. Tüm içgüdülerim, sürüsünden ayrılan kuzu olmamam için ısrar ediyordu.

Bir nebze teselli bulurum umuduyla Raffe'ye baktım. Patlamaya hazır gibiydi. Vücudu gerilmiş, gözleri kararan ormanı araştırıyordu, kulakları iki yönü birden dinlermişçesine dikilmişti.

"Nerede?" O kadar alçak sesle fısıldamıştı ki, sözlerini duymaktan çok dudaklarını okumam gerekmişti.

Önce böylesi bir zarar verebilecek canavarı kastettiğini sandım. Ben nereden bileyim demeye hazırlanıyordum ki kanatların yerini sorduğunu anladım. Askerlerin durduğu yerin ilerisini işaret ettim.

Vahşeti görmezden gelerek cesetlerin arasından sessizce koşup gitti, ben de ormanda tek başıma kalmamak için telaşla onun peşinden ayaklarımın ucuna basa basa yürüdüm.

Vücut parçalarını görmezden gelemiyordum. Ortalıktaki vücutlar ve uzuvlar kaybolan tüm adamları açıklamaya yetmiyordu. Umarım içlerinden birileri kaçmıştır da o yüzden olması gerekenden az asker vardır diye düşündüm. Kana basıp kaydım ama düşmeden kendimi toparladım. Bir bağırsak yığınına yüzüstü kapaklanma düşüncesi, öbür yana gitmemi sağlamaya

turkcealmanac

yeterliydi.

Raffe ağaçların orta yerinde, kovuğu bulmaya çalışıyordu. Bulmak birkaç dakikamızı aldı. Battaniyeye sarılı kanatlarını çekip çıkarınca gerginliği biraz azaldı, sonra koruyucu bir tavırla kanatlara sarıldı.

Bana baktı, azıcık ışıkta dudaklarının *teşekkür ederim* demek üzere hareket ettiğini seçebildim. Birbirimize borçlu kalıp durmak kaderimizdi anlaşılan.

Kanatlarını yerine takmak için ne kadar zamanı olduğunu merak ediyordum. Eğer bir insan uzvu söz konusu olsa, son kullanma tarihi çoktan geçmiş olurdu. Ama söz konusu meleklerse kim bilebilirdi ki? Dahası, meleklerin cerrahları, büyücüleri ya da her kim kanatları yerine takacaksa, bunu başarsalar bile kanatlar tekrar işlevini yerine getirebilecek miydi? Yoksa sırf insanlar yüzünüze bakınca korkmasın diye takılan protez gözler gibi dekoratif mi olacaktı?

Soğuk bir rüzgâr saçlarımla oynadı, onları alıp enseme buzlu parmaklar gibi sürdü. Orman hareketli gölgeler yığınına dönüşmüştü. Yaprakların hışırtısı tepemde tıslayan binlerce yılan gibiydi. Gerçekten de tepemde yılan olmadığından emin olmak için başımı kaldırıp baktım. Tüm görebildiğim, kararan gökyüzüne uzanan, heyula gibi sekoya ağaçları oldu.

Raffe koluma dokundu. Yerimden sıçradıysam da ses çıkarmamayı başardım. Çantamı verdi. Kanatları ve kılıcı kendine sakladı.

Başıyla kampın olduğu tarafı işaret etti, sonra askerlerin peşinden yürümeye başladı. Diğer tarafa kaçmamız gerekirken neden kampın yöneldiğini anlamamıştım. Ama ormanda ölesiye korktuğum için ne konuşmaya cesaret edebiliyordum ne de yalnız kalmaya. Çantamı sırtıma geçirip onu takip ettim.

Raffe'ye mümkün olabildiğince yakın, niye sırtına sarıl-

turkcealmanca

dığımı sormasını önleyecek kadar da uzak durdum. Kampın kenarına vardık.

Kamp, üstünü örten ağaçlardan sızan benekli mehtapta sessizdi. Pencerelerde hiç ışık yoktu, gerçi yeteri kadar dikkatli bakarsam kimi pencerelerde ay ışığının metal bir şeylerden yansıdığını görebiliyordum. Acaba pencerelerin gerisinde hedef arayan kaç namlu vardı?

Obi'nin yerinde olup da binalarda nizamı sağlamak istemezdim. Eminim sıkışık bir yerde panik çıkması berbat bir şeydi.

Raffe bana doğru eğildi, güç bela duyulur bir sesle fısıldadı: "Sen binaya sağ salim girene kadar arkandan bakacağım. Hadi."

Söylediklerine bir anlam vermeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım, alık alık baktım. "İyi ama ya sen?"

Başını iki yana salladı. Gönülsüz görünüyordu. "Orada daha güvende olursun. Bensiz daha güvende olacaksın. Eğer kardeşini hala bulmaya kararlıysan San Francisco'ya git. Kuş yuvası orada."

"Hayır." *Sana ihtiyacım var,* diye ağzımdan kaçıracaktım az daha. "Seni kurtardım. Bana borçlusun."

"Kulağını dört aç. Kendi başına daha çok güvendesin. Bu kaza falan değil. Bu türden bir son..." Eliyle katliam yerini işaret etti. "Yanımda gezenlerin başına sıkça gelir." Ellerini saçlarında gezdirdi. "Yanımda birisi olmayalı o kadar zaman olmuştu ki... İşlerin bu sefer daha farklı olacağına... inandırmıştım kendimi. Anlıyor musun beni?"

"Anlamıyorum." Sorusuna cevaben değil de, söylediği şeyi reddetmek için böyle demiştim.

Gözlerini bir an gözlerime dikti. Öyle duygu doluydu ki gözleri.

turkishkitaplar

Nefesimi tuttum.

Yemin ederim ki, zihnindeki fotoğraf makinesi çalışıp o an beni kaydetti. Sanki kokumu ciğerlerine doldurmak istermişçesine derin derin nefes aldı.

Ancak bakışlarını kaçırınca o an geçiverdi ve acaba hayal mi gördüm diye merak ettim.

Sonra döndü, karanlığa karışıp kayboldu.

Adımımı attığımda silueti karanlık gölgelerin içinde erimişti bile. Ona seslenmek istedim ama gürültü çıkarmayı göze alamadım.

Karanlık üstüme çullandı. Kalbim göğsüme balyozla vuruyor, bana kaç, kaç, kaç diye bağırıyordu.

Raffe'nin beni bıraktığına inanamıyordum. Şeytani bir canavarla baş başa, karanlığın içinde.

Yumruklarımı sıktım, odaklanmama yardımcı olması için tırnaklarımı iyice avucuma batırdım. Kendime acıyacak zaman değildi. Eğer Paige'i kurtaracak kadar yaşamayı düşünüyorsam aklımı başıma toplamalıydım.

Geceyi geçirmek için en güvenli yer kamptı. Fakat kampa gidersem, harekete geçecekleri güne kadar alıkoyarlardı beni. Bu belki günler, belki de haftalar demekti. Paige'in ise haftaları yoktu. Ona her ne yapıyorlarsa, şu anda yapıyorlardı. Zaten bir sürü zamanım boşa harcanmıştı.

Öte yandan, kaç seçeneğim vardı ki? Ormanda koşmak? Karanlıkta? Tek başına? Hem de bir düzine silahlı adamı lime lime eden bir canavarla?

Kafa patlattım ama üçüncü bir alternatif bulamadım. Hiç bir şey gelmiyordu aklıma.

Yeteri kadar oyalanmıştım. Orada karar vermeye çalışırken canavara yakalanmak hayal edebileceğim en salakça ölüm şekliydi. Kırk satır mı, kırk katır mı?

trifyktürk/aristanur

Sırtımdan yükselen o ürpertiyi duymazdan gelerek dişlerimi sıktım. Derin bir nefes aldım, sakinleşmek için ağır ağır verdim. İşe yaramamıştı.

Kampa sırtımı döndüm, koşarak ormana daldım.

twilightturk/aristana

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kendimi tutamayıp arkamdan sessizce gelen bir şey var mı diye baktım. Hoş, silahlı askerleri paramparça eden canavarın gizlenmeye ihtiyacı olur muydu sanki? Neden evrim geçirirken kafamızın arkasında gözler çıkmamıştı ki?

Ormanın içine ilerledikçe karanlık daha da sıkıştırıyordu beni. Bunun aslında intihar olmadığını söyledim kendime. Orman canlılarla doluydu -sincaplar, kuşlar, geyikler, tavşanlar- canavar hepsini birden öldüremezdi. O yüzden bu gece, hayatta kalan çoğunluk arasında olma şansım epey yüksekti. Değil mi?

Karanlık ormanda içgüdülerimle hareket ediyor, kuzeye ilerlediğimi umuyordum. Çok geçmeden ne yana gittiğim konusunda ciddi şüphelerim oluşmuştu. Bir yerlerde okuduğuma göre, kaybolan ve kendi başına kalan insanlar kocaman daireler çizme eğilimi gösteriyorlardı. Ya yanlış yönde ilerliyorsam ne olacaktı?

Şüphe, aklıma galip geldi ve göğsümde yükselen paniği hissettim.

Kendime zihinsel bir şaplak attım. Paniklemenin sırası mıydı? Mutfağı ağzına kadar dolu güzel bir evde Paige ve annemle

twilightturk/aristanae

sağ salim bir araya gelince istediğim kadar panikleme sözü verdim kendime.

Evet. Bunu düşününce dudaklarım seğirmişti, her an sırıtabilirdim. Belki de gerçekten kafayı yemiştim.

Her hışırtının, hareket eden her gölgenin, uçan her kuşun, bir dala tırmanan her sincabın ardında bir tehdit var sanıyordum.

Ormanda karanlığın içinde bana saatler gibi gelen bir süre yürüdükten sonra, bir gölgenin rüzgârın üfürdüğü dallar gibi ağaçtan ayrıldığını gördüm. Fakat bu gölge ağaçtan giderek uzaklaşıyordu. Koca gölge yığınından ayrılıyor, sonra başka ve daha büyük bir karanlıkla kaynaşıyordu.

Donup kaldım.

Bir geyik olabilirdi. Ama gölge bacakları doğru hareket etmiyordu. İki bacaklı bir şey olabilirdi. Ya da daha doğrusu, iki bacaklı birkaç şey.

Gölgeler yayılıp etrafımı çevirince içime doğan kötü his haklı çıktı. Her seferinde haklı çıkmayı hiç sevmiyordum.

Peki, iki bacak üstünde duran, boyu bir - bir buçuk metreyi geçmeyen, azgın köpek sürüsü gibi hırlayan şey neydi? Orman zeminine saçılmış, kolu bacağı eksik cesetlerden başka bir şey düşünmek pek mümkün değildi.

Gölgelerden biri o kadar hızlı bir şekilde üstüme atıldı ki, şekli doğru dürüst seçilmiyordu. Koluma bir şey çarptı. Geriye bir adım attım ama koluma çarpan her neyse çoktan gitmişti.

Diğer gölgeler de hareketlendi. Kimi ileri geri hareket ediyordu. Gölgeler kaynamaya başlamıştı sanki. Ben bir başka gölgenin yerinden fırladığını daha anlayamadan diğer koluma da bir şey çarptı.

Sendeleyerek geri gittim.

Komşumuz Justin'in şöminesinin üstünde bir dizi iğne gibi pirana dişi dururdu. Bize bir seferinde, et yiyen ve kimi zaman

twilightturkiaristane

da yamyamlık yapan balıkların aslında çok çekingen olduğunu, saldırıya geçmeden önce kurbana gidip çarptıklarını ve sürüdeki arkadaşları da aynısını yaptıkça güven kazandıklarını söylemişti. Yaşadığım şey tekinsizce de olsa onun tarifine uyuyordu.

Hırlama korosu da güçlenmişti. Rahatsız edici şekilde, insanların homurtusuyla hayvan hırıltısının bir karması gibiydi.

Tekrar çarptılar. Bu sefer baldırımda keskin bir acı hissettim, sanki birisi jiletle çizmişti. Acının etrafına sıcak bir ıslaklık yayılırken soğuktan titredim.

Sonra arka arkaya iki kez daha bana çarptılar. Kanı görünce deliye mi dönmüşlerdi?

Bir başkası bileğime vurdu. Bu sefer hissetmemle bağırmam bir oldu.

Hızlı bir kesik değildi bu defa. Uzun sürmüştü, tabii bir anda belirip kaybolan bir gölge için uzun tabiri kullanılabilirse. Yanma hissi ısırıldığımı anladıktan bir saniye sonra gelmişti. Eminim ki neye benzediklerini bir görsem bu denli korkmayacaktım. Saldıran şeyleri görememek daha da ürkütücüydü.

Öyle gürültülü soluyordum ki, haykırsam ancak bu kadar olurdu.

turkcealmanca

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gözümün ucuyla bir hareket sezdim. Bir başka çarpmayı daha göğüslemeye zamanım yoktu. Derken Raffe önümde dikildi. Eli kılıçlı, kasları ip gibi gergindi ve yüzünü iblislere dönmüştü. Yaprakların hışırtısını bile duymamıştım. Adeta gökten zembille inmişti.

"Koş, Penryn."

Kırmızı yaldızlı davetiyeye gerek yoktu. Koştum.

Ama çok uzağa koşmadım ki, muhtemelen yaptığım en akıllıca iş değildi bu. Fakat elimde de değildi. Duraksayıp bir ağacın ardına saklandım, Raffe'nin iblislerle dövüşmesini seyrettim.

Artık neye bakmam gerektiğini bildiğim için, altı tane olduklarını görebiliyordum. İki ayak üstünde koştukları kesindi. Kesinlikle yere yakındılar. Hepsi aynı boyda değildi. İçlerinden biri, en kısa olandan en aşağı otuz santim uzundu. Bir tanesiyse resmen tombuldu.

Küçük bedenleri bir insanın ya da meleğinkine benziyordu, ama hareket ediş tarzları insanlarınkinden de, meleklerinkinden de farklıydı. Hızlı çekim hareket etmeye başladıklarında

turkcealistanac

hareketleri akıcıydı, bu da doğal hareket hızlarının böyle olduğunu akla getiriyordu. İnsan olmadıkları kuşkusuzdu. Belki de iğrenç bir melek türüydüler. Melekler hep çocuk biçiminde resmedilmez miydi?

Raffe yanından geçmeye çalışan bir tanesini yakaladı. Diğer ikisi de ona yönelmişlerdi fakat Raffe'nin kılıcıyla küçük iblisi doğradığını görünce durdular.

Yaratık yerde korkunç feryatlar atarak debelendi.

Diğerleri bundan korkmamışlardı çünkü vur kaç taktiklerini Raffe üstünde uygulamaya ve onun dengesini bozmaya devam ettiler. Isırıyorlar mı, sokuyorlar mı bilmiyordum ama her ne yapıyorlarsa, yapmalarına az kalmıştı sanırım.

"Raffe, arkana bak!"

En yakındaki taş parçasını aldım, kalbimin tek vuruşu kadar kısa bir sürede nişanladım. Dart oynarken hedefi tam on ikiden vurduğum bilinirdi, ama kimi zaman dart tahtasını bile tutturamadığım olurdu. Ne var ki bu sefer tahtayı ıskalamak, Raffe'yi vurmak demekti.

Nefesimi tuttum, en yakındaki gölgeyi gözüme kestirdim, gerilip var gücümle taşı fırlattım.

Tam isabet!

Taş hızla çarpınca gölge hareketsiz kaldı. Alçak iblisin düşerken resmen geriye doğru takla atması neredeyse komikti. Raffe'nin aslında buna değil de diğerine nişan aldığımı bilmesine hiç gerek yoktu.

Raffe kılıcını deli gibi sallayıp bir iblisin göğsünü yardı. "Sana kaç demiştim!"

İşte nankörlük böyle bir şey. Eğilip bir kaya parçası daha aldım. Bu seferki kenarları çentik çentik bir kayaydı ve öyle ağırdı ki, yerden zar zor kaldırabilmiştim. Biraz açgözlülük etmiş olabilirim ama yine de iblislerden birine fırlattım. Elbette

twilightturkiyaristanesi

kavgadan bir adım geriye düştü.

Bu sefer daha küçük, daha aerodinamik bir taş seçtim. Dövüş çemberinin dışında kalmaya özen gösteriyordum, alçak iblisler de buna izin veriyordu. Sanırım taş fırlattığımı kale bile almamışlardı. Bir başka gölgeye nişan aldım, tüm gücümle fırlattım taşı.

Raffe'nin sırtına çarptı.

Tam yarasına isabet etmiş olmalıydı çünkü öne doğru sendeleyip iki adım attı ve iki iblisle burun buruna geldi. Kılıcı kendi ayağına takılacak kadar aşağıdaydı ve onlarla yüzleşirken Raffe dengesini yitirmişti. Yutkundum, hemen hemen ağzımdan fırlamak üzere olan kalbimi tekrar göğüs kafesime tıktım.

Raffe kılıcı kaldırmayı başardı. Ama iblislerin kendisini ısırmasını engellemek için çok geçti artık.

Bağırdı. Onun acısıyla midem kasıldı.

Ve tuhaf bir şey oldu. Yani şimdiye kadar olanlardan bile tuhaf bir şey. Alçak iblisler ağızlarındakini tükürdüler, iğrendiklerini belirten sesler çıkardılar. Keşke neye benzediklerini görebilseydim. Şundan eminim ki suratlarında tiksinti vardı.

Üçüncü bir iblis sırtını ısırınca Raffe tekrar acıyla bağırdı. Birkaç denemeden sonra onu kendinden uzaklaştırabildi. Bu iblis de boğulurcasına sesler çıkarmaya, gürültüyle tükürmeye başlamıştı.

Bunun üzerine gölgeler geriledi. Göz açıp kapayana kadar ormanın genel karanlığına karıştılar.

Kafam daha olan biteni kavrayamamıştı ki, Raffe acayiplikte tüm bunlardan aşağı kalmayan bir şey yaptı. Mücadeleden galip çıkan, aklı başında her varlığın yapacağı gibi zaferini ilan edip güven içinde oradan uzaklaşmak yerine, onların peşinden kapkara ormanın içine koştu.

turkcealistanac

"Raffe!"

İşitebildiğim tek şey, alçak iblislerin ölüm feryatlarıydı. Sesleri insanınkine o kadar benziyordu ki, bütün tüylerim diken diken olmuştu. Sanırım ölmekte olan tüm hayvanların sesi böyleydi.

Derken sonuncu çığlığın da başlamasıyla birlikte gecenin içinde kaybolması bir oldu.

Karanlıkta tek başıma tir tir titriyordum. Raffe'nin arasında kaybolduğu kapkara ağaçlara doğru yürüyeyim dedim, sonra durdum. Ya şimdi ne yapacaktım?

Rüzgar esiyor, teri sırtımda soğutuyordu. Biraz zaman geçince rüzgar bile susup sakinleşti. Raffe'yi bulmaya mı çalışmalıydım yoksa dönüp tabanları mı yağlamalıydım, emin olamıyordum. Tek bildiğim Paige'i kurtarmam gerektiği ve onu kurtarana kadar sağ kalmaya çalışmanın makul bir hedef olduğuydu. Zangır zangır titremeye başlamıştım ama soğuğun etkisi o kadar kuvvetli değildi. Herhalde mücadelenin yan etkisi olmalıydı.

Bir şeyler duyarım umuduyla kulak kesildim. Ne olsa razıydım, hatta Raffe'nin acı dolu iniltisine bile. En azından bu şekilde onun sağ olduğunu anlayabilirdim.

Rüzgâr ağaçların üst yapraklarını hışırdattı, saçımı çekiştirdi.

Tam pes edip karanlık ağaçların içine yürümeye, onu aramaya karar vermiştim ki yaprakların hışırtısı kuvvetlendi. Bir geyik de olabilirdi. Sesten bir adım uzaklaştım. Başladıkları işi bitirmeye gelen alçak iblisler olması da muhtemeldi.

Dallar hışırtıyla aralandı. Raffe biçiminde bir gölge ortaya çıktı.

Birden yüreğime su serpildi, o ana kadar kasıldığını bile fark etmediğim kaslarım gevşeyiverdi.

twilightturkiye

Ona koştum. Boynuna sarılmak için kollarımı açmıştım ama benden bir adım uzaklaştı. Onun gibi bir adamın -yani insan olmayan bir adamın- bile canı uğruna dövüştükten sonra bir başkasının sarılmasına ihtiyaç duyacağını düşünmüşüm. Ama belli ki benim sarılmamı istemiyordu.

Çarpmama kıl payı kala önünde durdum, ne yapacağımı bilemez bir tavırla kollarımı indirdim. Ama onu görmenin sevincini tümüyle yitirmemiştim.

"Ne oldu... onları yakalayabildin mi?"

Başını evet anlamında salladı. Saçına, sanki üstüne püskürtülmüş gibi kapkara bir kan bulanmıştı. İki kolu ve karnı da kan içindeydi. Gömleği göğüs hizasından yırtılmıştı ve görünüşe bakılırsa biraz hasar almıştı. Üstüne düşmek istiyordum ama kendime hâkim oldum.

"İyi misin?" Salakça bir soruydu. İyi olmasa da onun için yapabileceğim bir şey yoktu ama ağzımdan öylesine dökülüvermişti işte.

Alaycı bir edayla burnundan soludu. "Yediğim taşı saymazsak iyiyim, ölmem herhalde."

"Özür dilerim." Bu konuda kendimi çok berbat hissediyordum ama elden bir şey gelmezdi.

"Bir dahaki sefere benimle tartışacaksan rica ederim önce konuşalım, ondan sonra beni taşa tutarsın."

"Tamam, tamam," diye homurdandım. "Sen de çok uygarsın ya."

Kaba bir tavırla soludu. "Bir şeyin yok ya?"

İyi olduğumu belli etmek için başımı salladım. Başarısız kucaklaşma teşebbüsümün ardından kibarca geri adım atmanın bir yolu olmadığından, haddinden fazla yakın duruyorduk. Herhalde o da öyle düşünmüş olacak ki yanımdan geçip açıklığa çıktı. Esen rüzgârı o kesiyor olmalıydı çünkü o uzaklaşınca

turkfantastik.com

birden üşüdüm. Kafasındakileri netleştirmek istercesine derin bir nefes aldı, ağır ağır verdi.

"Neyin nesiydi o şeyler?" diye sordum.

"Emin değilim." Kılıcını gömleğine sildi.

"Senin türünden değiller, değil mi?"

"Değiller." Kılıcını kınına koydu.

"Eh, benim türümden olmadıkları da kesin. Üçüncü bir seçenek var mı?"

"Daima üçüncü bir seçenek vardır."

"Yani kötü şeytanlar gibi mi? Demek istediğim, meleklerden de mi kötüsü var?"

"Melekler kötü değildir."

"Doğru ya. Nasıl da çıkmış aklımdan? Ha, dur. Saldırıp bizi yok ettiğiniz için olabilir mi acaba?"

Açıklığın karşı ucuna doğru yürümeye başladı. Ben de alelacele peşine düştüm.

Dönüp bana bakmadan yanıtladı. "Var olmaması gereken bir şeye aşırı benziyorlar. Böyle bir şeyi serbest bırakırsan eninde sonunda gelir seni bulur. İnan bana, biliyorum."

Hızlandı. Neredeyse kuyruk gibi yapışmış, peşi sıra yürüyordum. Karanlıkta bir daha tek başıma kalmak istemiyordum. Bana yan yan baktı.

"Sakın ağzını açma," dedim. "Sana ıslak tişört gibi yapışacağım, en azından gün ağarana kadar." Karanlıkta yolumu bulmak için uzanıp ona tutunmamak için kendimi dizginledim.

"Beni nasıl bu kadar çabuk buldun?" diye sordum. Herhalde bağırmamla ortaya çıkması arasında sadece saniyeler geçmişti.

Ormanda yürümeye devam etti.

Sorumu yinelemek üzere ağzımı açmıştım ki konuştu. "İzini sürüyordum."

Şaşırıp durdum. O ise yola devam etti, o yüzden aramızda

twilightturkiye

sadece iki adım kalana kadar ardından koştum. Tüm sorular kafamın içinde yüzüp duruyordu ama hepsini birden ortalığa sermenin faydası dokunmazdı. Ben de basite indirgedim. "Niye?"

"Kampa sağ salim ulaşana kadar bakacağımı söylemiştim."

"Kampa gitmiyordum ki."

"Farkındayım."

"Beni kuş yuvasına götüreceğini de söylemiştin. Karanlığın ortasında yapayalnız bırakıp çekip giderek mi götürecektin beni?"

"Aklını başına toplarsın da kampa gidersin diye teşvik ediyordum seni. Belli ki senin kitabında aklı başında sözcüğü yok. Hem niye sızlanıp duruyorsun ki? Burada değil miyim işte?"

Bu söylediğine karşı çıkmak zordu. Hayatımı kurtarmıştı. Ben bunu kafamda evirip çevirirken bir süre sessizce yürüdük.

"O yaratıkları öyle kaçırdığına göre kanının tadı epey kötü olmalı."

"Evet, biraz garipti, değil mi?"

"Sen buna biraz garip mi diyorsun? Acayibin daniskası."

Durup bana baktı. "Benimle aynı dili mi konuşuyorsun?"

Lafı gediğine oturtmak için ağzımı açmıştım fakat sözümü kesti.

"Biraz susalım, olur mu? Başkaları da olabilir." Bunun üzerine çenemi kapattım.

Birden mecalsiz düştüm. Muhtemelen travma sonrası bir şeyi falandı. Bu gece için, karanlıkta yanımda birinin olması -bu kişi melek de olsa- bir lütuftu. Dahası, ormanda bu kabus kabilinden yürüyüşe başladığımızdan beri doğru yöne mi gidiyorum diye kafa yormama gerek kalmamıştı. Raffe kendinden emin, aynı doğrultuda yürüyordu. Hiç duraksamıyor, rotamızı bir çayırın ya da koyağın etrafından dolaşacak şekilde ayarlıyordu.

Nereye gittiğimizi biliyor mu diye hiç sorgulamadım. Ya-

twilightturkiye

rattığı bu izlenim bile yeterdi beni rahatlatmaya. Belki de meleklerin tıpkı kuşlar gibi özel bir yön duyusu vardı. Kuşlar da görmeseler bile hep nereye göç edeceklerini, yuvalarına nasıl döneceklerini bilmezler miydi hep? Belki de sırf çaresizliğimden, kendimi daha iyi hissetmek için hikayeler uyduruyordum. Karanlıkta ıslık çalmanın zihinde gerçekleşen bir hali gibiydi.

Çok geçmemişti ki nereye gittiğimizi takip edemez hale gelmiş, aklımı kaçıracak kadar da yorulmuştum. Ormanda karanlıkta saatlerce ayak sürüdükten sonra, Raffe'nin beni cehenneme götüren bir düşmüş melek olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Belki de kuş yuvasına ulaştığımızda buranın aslında ateş ve kükürt dolu bir yeraltı mağarası olduğunu, insanların şişe geçirilip kızartıldığını görecektim. Bir sürü şeyi açıklardı bu.

Ormanda bir eve gittiğimizi güçlükle fark ettim. Eve vardığımızda bir zombiden farkım kalmamıştı. Kırık camların üstünden geçtik, içeriden hayvanlar kaçışıp gölgelere karıştı. Raffe bir yatak odası buldu. Çantamı sırtımdan indirdi, beni nazikçe yatağa itti.

Başım daha yastığa değmeden dünya silinip gitti.

Rüyamda çamaşır sepetlerinin yanında yine kavga ediyorduk. Üstümüz başımız sabunlu çamaşır suyuna batmıştı. Saçımdan sular akıyordu, ıslak tişörtüm üstüme yapışmıştı. Anita bir yandan tiz çığlıklar atıyor, bir yandan da saçımı başımı yoluyordu.

Kalabalık aşırı yakındı, bize kavga edecek yer bırakmıyordu. Yüzleri çarpılmıştı, dişleri ve gözlerinin akı haddinden fazla görünüyordu. "Yırt şunun gömleğini!" ya da "Parçala şunun sutyenini!" gibi şeyler söylüyorlardı. İçlerinden biri çıldırmış gibi, "Öp onu! Öp onu!" diye bağırmaktaydı.

Bir çamaşır teknesine çarptık, gürültüyle devrildi. Ama

twilightturkiye

kirli çamaşır suyu yerine köpüklü kan saçıldı her yana. Ilık ve kırmızıydı, içime kadar işlemişti. Hepimiz durduk, dökülen kana bakıp öylece kaldık. Sonu gelmeyen bir nehir gibi, akıllara zarar miktarda kan boşanıyordu.

Elbiseler kanda yüzüyordu. Kana bulanmış gömlek ve pantolonlar, sahipleri olmadan boş, buruşturulmuş, kayıp ve ruhsuzdu.

Kan kırmızı kıyafetlerin oluşturduğu adacıkların üstüne lağım sıçanı büyüklüğünde akrepler tünemişti. Akıl almaz büyüklükteki iğnelerinin ucunda birer damla kan sallanıyordu. Bizi gördüklerinde kuyruklarını kıvırıp kanatlarını tehditkâr bir tavırla açtılar. Akreplerin kanatlarının olmaması gerektiğinden adım gibi emindim ama bunu düşünmeye zamanım olmadı, çünkü birisi çığlığı basıp eliyle gökyüzünü göstermişti.

Ufuk hizasından başlayarak gök kararıyordu. Karanlık, kaynaşan bir bulut, batmak üzere olan güneşi örttü. Milyonlarca böceğin kanat çırpışı gibi pes bir uğultu havayı doldurdu.

Rüzgâr çıktı, o kaynaşan bulut ve gölgesi üstümüze doğru hızla gelirken kasırga şiddetine erişti. İnsanlar paniğe kapılıp kaçışmaya başladılar; yüzlerinde korkmuş çocuklarınki gibi kayıp ve masum bir ifade vardı.

Akrepler havalandı. Birleştiler, uzanıp kalabalığın içinden birini çekip aldılar. Bacakları cılız kalmış, küçücük birini. "Penryn!" diye bağırdı o kişi.

"Paige!" Peşinden koşup zıpladım. Artık ayak bileği hizasına gelmiş kana bata çıka, körlemesine koştum.

Ancak ne kadar hızlı koşarsam koşayım, canavarlar küçük kız kardeşimi yaklaşan karanlığın içine çekerken onlara yaklaşamadım.

turkishkitaplar.com

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerimi açtığımda alacalı bir güneş ışığı pencereden içeri giriyordu. Bir zamanlar yüksek tavanıyla, kemerli pencereleriyle harika bir yatak odası olan bir yerdeydim. İlk düşüncem Raffe'nin beni yine terk ettiği oldu. O korkuyla midem büzüldü. Ama artık gündüz olmuştu ve gündüz vakti kendi başımın çaresine bakabilirdim, değil mi? Hem Raffe'nin sözü doğruysa, San Francisco'ya gitmem gerektiğini de biliyordum. Bu dediğinin doğru çıkmasına yüzde elli ihtimal veriyordum.

Odadan çıktım, koridoru geçip salona girdim. Her adımımda kâbusun kalıntılarını üstümden atıyor, onu ait olduğu yerde, yani karanlıkta bırakıyordum.

Raffe oturmuş, sırt çantamı düzenlemeye girişmişti. Sabah güneşi saçlarını okşuyor, siyah saçlarının arasına gizlenmiş kızıl kahverengi ve bal rengi tutamları öne çıkarıyordu. Onu görür görmez omuz kaslarım gevşedi, vücudumdaki gerginlik akıp gitti. Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri o yumuşak ışıkta daha bir maviydi.

Bir an hiçbir şey söylemeden sadece bakıştık. Pencereden süzülen altın rengi ışıkta beni seyrederken aslında ne gördüğü-

twilightturkiye

nü merak ediyordum.

Bakışını kaçıran ben oldum. Bakacak başka bir şey bulma çabasıyla odada gezindi, sonra şöminenin üstünde duran bir dizi fotoğrafa ilişti gözüm. Raffe'nin gözü üstümdeyken öyle bön bön bakmak yerine, başka bir şeyle meşgul olmak için oraya gittim.

Anne, baba ve üç çocuklarının yer aldığı bir aile fotoğrafı vardı. Bir kayak telesiyejinde birbirlerine sokulmuşlardı. Bir başka fotoğrafta oğlanların büyüğü, üstünde futbol forması, babasının eline beşlik çakıyordu. Kızın mezuniyet balosu kıyafeti giymiş ve smokinli, tatlı bir oğlanla gülümsemekte olduğu fotoğrafı alıp baktım.

Sonuncusu ise bir ağacın dalından baş aşağı sallanan küçük bir çocuğun yakından çekilmiş fotoğrafıydı. Saçı aşağı sarkmıştı ve yaramaz gülüşü, eksik iki dişini gösteriyordu.

Kusursuz bir evde kusursuz bir aile. Bir zamanlar harika bir yuva olan bu yere baktım. Pencerelerden biri kırılmış, içeri giren yağmur da ahşap parkelerde yarım daire şeklinde leke bırakmıştı. Evin ilk misafirleri biz değildik, bir köşeye şekerleme ambalajları fırlatılmıştı.

Bakışlarım tekrar Raffe'ye kaydı. Hala o dipsiz kuyu gibi gözleriyle beni izliyordu.

Fotoğrafı yerine koydum. "Saat kaç?"

"Kuşluk vakti." Çantamı karıştırmayı sürdürdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Gereksizleri atıyorum. Obadiah haklıydı, çantaları daha iyi hazırlamalıydık." Bir tencere çıkarıp parke zemine fırlattı. Tencere bir iki kez tangırdadı, sonra durdu.

"Burayı silip süpürmüşler. Yenecek tek kırıntı bile kalmamış," dedi. "Ama su hala akıyor." Su dolu iki şişeyi kaldırıp gösterdi. Kendine yeşil bir de sırt çantası bulmuştu. Şişelerden

twilightturk/aristanae

birini çantama, diğerini kendi çantasına koydu.

"Kahvaltı ister misin?" Çantamda taşıdığım kedi mamasını salladı.

Banyoya giderken bir avuç mama aldım. Duşa girmek için yanıp tutuşuyordum ama şu anda soyunup sabunlanmak bana kendimi çok savunmasız hissettirecekti. O yüzden şöyle bir silindim, elbiselerimle kurulandım. Hiç değilse yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalayabildim. Saçımı atkuyruğu yaptım, koyu renk bir de beysbol şapkası taktım.

Yine uzun bir gün olacaktı ve bu sefer güneşin altında yürüyecektik. Daha şimdiden kızarıp şişmiş olan ayaklarım sızlıyordu. Keşke botlarımı çıkarıp da uyusaymışım diye hayıflandım. Fakat Raffe'nin neden zahmet edip de bunu yapmadığını anlayabiliyordum ve bu yüzden müteşekkirdim. Ormana kaçmam gerekse, çıplak ayakla çok uzaklaşamazdım.

Banyodan çıktığımda Raffe yola hazırdı. Saçı ıslaktı ve omuzlarını ıslatıyordu. Yüzündeki kanı temizlemişti. O da en fazla benim kadar yıkanmış olmalıydı ama benden çok ama çok daha zinde görünüyordu.

Hiçbir yerinde gözle görülür bir yara yoktu. Dünkü kanlı kotunu çıkarmış, vücut hatlarına şaşırtıcı derecede iyi uyan bir kargo pantolon giymişti. Gözlerinin mavisini öne çıkaran bir de uzun kollu tişört bulmuştu. Geniş omuzları yüzünden tişörtün üst kısmı biraz dar, alt kısmıysa biraz bol olmuştu ama giydiğini yakıştırmasını biliyordu.

Keşke benim de evin gardırobunu bir elden geçirecek zamanım olsaydı, ama daha fazla zaman harcamak istemiyordum. Obi ile adamları peşimize düşmemiş olsa da, Paige'i en kısa zamanda kurtarmalıydım.

Evden çıkarken annemi merak ettim. Bir yanım onun için kaygı duyarken bir yanım ondan kurtulduğuma seviniyor, ancak

twilightturk/aristotaae

tüm benliğim ona daha çok sahip çıkamadığım için suçluluk duyuyordu. Yaralı, vahşi bir kedi gibiydi annem. Onu bir kafese kapatmadığınız sürece gerçekten bakımını sağlayamazdınız. Ama bir yer kapatılmaktan nefret ederdi. Ben de olsam öyle hissederdim. İnsanlardan uzak kalmayı başarmış olmasını umuyordum. Hem kendinin hem de başkalarının iyiliği için.

Raffe evden çıktığımız anda sağa döndü. Onu takip etmeye ve nereye gittiğini biliyordur diye dua etmeye kaldığım yerden devam ettim. Benim aksime ne topallıyordu ne de sağı solu tutulmuştu. Sanırım yerde olmaya, yürümeye ayak uyduruyordu. Bu konuda bir şey söylemedim çünkü uçmak dururken yürümek zorunda kalışını ona anımsatmak istemiyordum.

Çantam çok hafiflemişti. Dışarıda kamp yapmak için gereken hiçbir şeyi almamıştık ama artık daha hızlı koşabileceğimi bilmek güzeldi. Kemerimde yeni bir çakı olması da öyle. Raffe çakıyı bir yerlerde bulmuş, kapıdan çıkarken de bana vermişti. Ben de evde bulduğum birkaç biftek bıçağını botumun kenarına sıkıştırmıştım. Burada oturanlar her kim idiyse, bifteğe bayıldıkları aşikârdı. Hepsi de kaliteli, tek parça metal Alman bıçaklarıydı. Eline bir kez bu bıçaklardan aldı mı, tahta saplı, kenarı tırtıklı teneke bıçaklara görmek istemiyordu insan.

Harika bir gündü. Ağaçların üstünde capcanlı mavi bir gökyüzü vardı. Hava da serin ama hoştu.

Fakat bu rahatlık uzun sürmedi. Çok geçmeden ormanda bizi bekliyor olabilecek tehlikeleri, Obi'nin adamlarının peşimizde olup olmadığını düşündükçe zihnim endişelerle dolup taştı. Bayır boyunca yürürken ormanda boşluklar görüyordum. Yol solumuzda kalmış olmalıydı.

Raffe birden önümde durdu. Ben de durup nefesimi tuttum. Sonra duydum.

Birisi ağlıyordu. Ailesinden birini kaybetmiş bir insanın

twilightturkiyaristanesi

kalbi kırık ağıtı değildi bu. Son haftalarda böyle bir sürü insan tanıdığım için o ıstırabın neye benzediğini biliyordum. Bu seste ne şaşkınlık vardı ne de inkar. Sadece keder ve onu hayat arkadaşı olarak kabullenmenin acısı.

Raffe'yle bakıştık. Hangisi daha güvenliydi? Yola çıkıp bu yaslı kişiden sakınmak mı? Yoksa ormanda kalıp onunla karşılaşma riskini kabullenmek mi? Muhtemelen ikincisi. Raffe de aynı fikirde olacaktı ki dönüp ormanda ilerlemeye devam etti.

Birazdan küçük kızları gördük.

Bir ağaçta asılıydılar. Boyunlarından değil de koltuk altlarından, göğüslerinin etrafından geçen bir iple.

Kızlardan biri Paige'in yaşlarındaydı, diğeriyse bir iki yaş daha büyüktü. Demek oluyor ki biri yedi, diğeri dokuz yaşındaydı. Yaşça büyük olan kızın eli hala küçük olanın elbisesini tutuyordu, onu korumak ister gibiydi.

Birbirinin aynısı, çizgili elbiseler giymişlerdi. Ama emin olmak güçtü zira elbiseleri kan içindeydi. Kumaşın çoğu yırtılmış ve parçalanmıştı. Bacaklarını ve gövdelerini yiyen her ne idiyse, göğüs hizasına geldiği zaman doymuş olmalıydı. Ya da daha yukarıya uzanamayacak kadar kısa boyluydu.

En kötüsü yüzlerindeki acılı ifadelerdi. Diri diri yenmişlerdi.

İki büklüm oldum, kuru kuru öğürmeye başlayana kadar midemdeki tüm kedi mamasını kustum.

Tam bu sırada, kalın camlı gözlük takmış orta yaşlı bir adam, kızların altında ağlıyordu. Zayıf bir adamdı, tüm okul hayatı boyunca yemekhanede tek başına oturmuş biri gibi görünüyor ve davranıyordu. Bütün bedeni hıçkırıklarla sarsılmaktaydı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş bir kadın ona sarıldı.

"Bir kazaydı bu," dedi kadın, adamı avutmak için sırtını okşayarak.

twilightturkiye

"Kaza falan değildi," dedi adam.

"İsteyerek yapmadık."

"Bu haklı çıkarır mı bizi?"

"Çıkarmaz elbette," dedi kadın. "Ama bunu da atlatacağız. Hep birlikte."

"Kim daha kötü acaba? Biz mi, o mu?"

"Bu onun suçu değil," dedi kadın. "Elinde olmadan yapıyor. Canavar değil, kurban o."

"Onu ortadan kaldırmalıyız," dedi adam. Kendini tutamayıp hıçkırdı yine.

"Ne yani, ondan böyle vaz mı geçeceksin?" Kadının ifadesi bir anda değişmişti. Adamdan uzaklaştı.

Adam, yaslanacağı biri olmayınca daha da terk edilmiş ve harap görünüyordu. Fakat öfkeyle doğruldu. Kolunu, asılmış kız çocuklarına doğru uzattı. "Onu küçük kızlarla besledik!"

"O hasta, altı üstü o kadar," dedi kadın. "Onu iyileştirmemiz lazım."

"Nasıl?" Adam kamburunu çıkartmış, hırslı bir ifadeyle kadına bakıyordu. "Ne yapalım, hastaneye mi götürelim?"

Kadın elini adamın yüzüne koydu. "Onu buraya getirelim de, ne yapacağımızı buluruz. Güven bana."

Adam kadına sırt çevirdi. "Bu işi abarttık. O artık bizim oğlumuz değil. Canavarın teki. Hepimiz canavara dönüştük."

Kadın onu kendine döndürdü, suratına bir tokat attı. Adamın yüzüne inen şamarın sesi, ateşli bir silahın gürültüsü kadar ürperticiydi.

Başlarındaki belaya kıyasla bizim oluşturacağımız tehdidin hiç önemi yokmuş, bize enerji harcamaya tenezzül edemezlermiş gibi, bizi tümüyle görmezden gelerek tartışmaya devam ettiler. Tam olarak neden söz ettiklerinden emin değildim ama aklıma kötü kötü şeyler geliyordu.

twilightturkeyaristanae

Raffe kolumu tutup beni yamaçtan aşağı indirdi, böylece bizi umursamayan o delilerin ve ağaçtan grotesk bir biçimde sallanan yarısı kemirilmiş kızların etrafından dolaştık.

Midemdeki asit tekrar çıkmaya çalıştı. Ama sertçe yutkundum, ayaklarımı Raffe'yi takip etmeye zorladım.

Gözümü Raffe'nin ayaklarından ayırmıyor, hemen yamacın yukarısında duran şeyi düşünmemeye çalışıyordum. Midemi tanıdık şekilde bulandıran, varla yok arası bir koku aldım. Etrafa bakınıp kokunun kaynağını kestirmeye çalıştım. Çürük yumurtaların kükürtlü kokusuydu bu. Burnum beni kuru yaprakların üstüne dikkatlice konmuş bir çift bozuk yumurtaya götürdü. Yumurtalar birkaç yerden çatlamıştı ve içlerindeki, artık kahverengiye dönmüş yumurta sarısını görebiliyordum. Bir zamanlar boyalı olan incecik kabuklarda hala solmuş bir pembelik vardı.

Başımı kaldırıp baktım. Buradan ağaçların arasına asılı kızları mükemmel biçimde görebiliyordum.

Annem bu yumurtaları bizim için koruyucu bir tılsım olarak mı bırakmıştı, yoksa eski medyanın "Şeytana Uydum" manşeti atacağı türden fanteziler peşinde miydi, orasını asla bilemeyecektim. Artık ilaç kullanmadığına göre ikisi de pekâlâ olabilirdi.

Mideme kramplar girince tekrar iki büklüm olup öğürmeye başladım.

Sıcak bir el omzuma dokunup bana su şişesini uzattı. Bir yudum aldım, ağzımı çalkaladım, sonra tükürdüm. Su, yumurtalara çarptı, onları yerinden oynattı. Yumurtaların birinin sarısı, kurumuş kan gibi koyu renkte akıyordu. Diğeri ise tepeden aşağı yuvarlandı ve bir ağacın köküne yaslanıp durdu. Pembe rengi ıslaklık yüzünden koyulaşmıştı, tıpkı suçluluk duygusuyla kızaran bir surat gibi.

twilightturkiye.com

Sıcak bir kol omzuma dolanıp beni ayağa kaldırdı. "Hadi gel," dedi Raffe. "Gidelim."

Kırık yumurtalardan, asılı kızlardan uzaklaştık.

Tüm ağırlığımı ona verdiğimi fark edince apar topar çekildim. Bir başkasından medet umma lüksüm yoktu. Hele bir melekten, hiç.

Onun sıcaklığından yoksun kalınca omuzum üşüdü ve savunmasız kaldı.

Aklımı başıma toplamak için yanağımı ısırdım.

turkcealistirma

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sence ne yapıyorlardı öyle?" diye sordum.

Raffe omuz silkti.

"Sence alçak iblisleri mi besliyorlardı?"

"Olabilir."

"Niye böyle bir şey yapsınlar ki?"

"İnsanlara akıl sır erdirmeye çalışmaktan vazgeçtim."

"Hepimiz böyle değiliz," dedim. Aslında nasıl olduğumuzu neden bir meleğe anlatma ihtiyacı hissediyorsam.

Bana bilgiç bir tavırla baktı, yola devam etti.

"Saldırıdan önceki halimizi görsen, bilirdin," dedim inatçı bir tavırla.

"Biliyorum zaten," dedi bakmaya bile tenezzûl etmeden.

"Nereden biliyorsun?"

"Televizyonda gördüm."

Alaycı bir ifadeyle güldüm. Ardından, şaka yapmadığını anladım. "Harbiden mi?"

"Herkes izlemiyor mu?"

Sanırım herkes izliyordu. İzlemesi bedavaydı. Tek yapmaları gereken sinyali yakalamaktı. Ardından hakkımızda ne var

twilightturkiye

ne yok öğreneceklerdi. Televizyon gerçekliğin tam bir manifestosu sayılmazdı ama en büyük umutlarımızı, en kötü korkularımızı yansıtıyordu. Meleklerin hakkımızda ne düşündüğünü merak ettim, tabii eğer düşünüyorlarsa.

Raffe boş zamanında televizyon izlemek dışında neler yapıyordu, diye düşündüm. Onu yorucu bir savaşın ardından kanepeye oturup, rahatlamak için insanların TV programlarını izlerken hayal edemiyordum. Ev hayatı nasıldı acaba?

"Evli misin?" Ağzımdan çıktığı anda sorduğuma pişman olmuştum çünkü kafamda onu can yakıcı güzellikteki melek eşiyle, etraflarında koşuşan küçük melek çocuklarla, Yunan tarzı sütunları olan bir evde hayal etmiştim.

Durdu, sanki yakışıksız bir şey söylemişim gibi kötü kötü baktı bana.

"Görünüşüm seni aldatmasın, Penryn. Ben insan değilim. İnsan Kızları, Meleklere yasaktır."

"Peki ya kadınları?" Arsız arsız güldüm ama yersiz kaçmıştı.

"Ciddiyim ben." Din tarihini hiç mi bilmiyorsun?

Din hakkında bildiğim çoğu şeyi annemden öğrenmiştim. Gecenin bir vakti odamda, kendi uydurduğu dillerde saçmaladığı tüm o zamanları düşündüm. Ben uyurken sık sık odama gelirdi, o yüzden, uyandığımı fark ettirmeden gelişini anlayabileyim diye sırtım duvara dönük yatmayı alışkanlık edinmiştim.

Yatağımın yanı başında yere oturur, transa girmiş gibi öne arkaya sallanır, İncil'ine sarılır, saatler boyu saçma sapan sesler çıkarırdı. Çıkardığı o anlamsız, gırtlaksı gürültü öfkeli bir ilahiye benziyordu. Ya da bir lanete.

Eğer karanlıktaysan, iyice dalmışsan gerçekten korkunç bir şeydi bu. İşte, dini eğitimim bundan ibaretti.

"Şey, hayır," dedim. "Din tarihi hakkında bir şey biliyorum desem yalan olur."

twilightturk/aristanae

Yine yürümeye başladı. "Adına Gözcüler denen bir grup melek, insanoğlunu gözlemlemek üzere Dünya'da konuşlandırılmıştı. Zamanla kendilerini yalnız hissettiler, yasak olduğunu bile bile insanları eş edindiler. Çocuklarına Nephilim dendi. Hepsi de ucubeydiler. İnsanlarla beslenir, kanlarını içer, Dünya'ya dehşet saçarlardı. O sebeptendir ki Gözcüler, Kıyamet Günü gelene kadar Çukur'a mahkûm edilmiştir."

Daha devam edip etmeyeceğini düşünürcesine, karanlıkta birkaç adım attı. Tarihi bilgiler de olsa, meleklerin dünyası hakkında öğrenebildiğim kadarını öğrenme umuduyla bekledim.

Sessizlik taş gibi ağırdı. Anlatacağı öykü bu kadardı.

"Peki," dedim. "Kıssadan hisse şu. Meleklerle insanların birlikte olmasına izin verilmiyor. Olurlarsa lanetleniyorlar. Öyle mi?"

"Aynen."

"Çok ağırmış." Eski öykülerde sözü geçen melekler için bile sempati besleyebildiğime şaşırmıştım.

"Sen buna ağır diyorsan bir de meleklerin karılarına verilen cezayı görecektin."

Neredeyse sormam için teşvik eder gibiydi. Önümde daha fazlasını öğrenme fırsatı belirmişti. Ama farkına vardım ki, bir meleğe aşık olmanın cezasını öğrenmek istemiyordum. Onun yerine, yürürken ayaklarımın altında ezilen kurumuş çam iğnelerini seyrettim.

Skyline Bulvarı ansızın 92. Otoyol'a çıkıp sona erdi ve 280. Otoyol'u kuzeye doğru takip ederek San Francisco'nun hemen güneyindeki, bir zamanlar çok insanın yaşadığı yöreye gittik. 280. Otoyol, San Francisco'ya giden ana arterlerden biriydi, o yüzden de altımızdaki yoldan kamyon sesi duymak aslında şaşırtıcı olmamalıydı. Fakat şaşırtıcıydı.

turkcealtyazi.org/aristanaw

Herhalde bir aydır motor sesi duymamıştım. Elbette çalışır durumda bir sürü araç, bir sürü de yakıt vardı ama arabaların gideceği yol kalmadı sanıyordum. Çalıların arasına eğilip yolu taradık. Rüzgâr sweatshirt'ümün içine işliyor, atkuyruğumdan kaçmış gevşek saçları çekiştiriyordu.

Aşağımızda, yolda kalmış arabaların arasında temizlenmiş bir yolda kapkara bir Hummer slalom yaparcasına ilerliyordu. Bir ara durdu, öylece bekledi. Motoru stop ettirmiş olsa, sokaklardaki binlerce terk edilmiş arabadan ayırt edemezdiniz. Hareket ettiğinde ise takip ettiği, arabalardan temizlenmiş yolu görebiliyordunuz. Şimdi farkına varıyordum ki yol akıllıca açılmıştı. Yılan gibi kıvrılıyor, hatta kimi zaman geri dönüyor ve aslında yol olduğunu bile gizliyordu.

Hummer durunca yol kapanmıştı ve haberiniz yoksa bir yol olduğunu anlamak mümkün değildi. Hummer boş arabaların oluşturduğu denizde sadece bir damlaydı; yol ise sonsuz bir labirentin gelişigüzel desenlerinden biri. Yer hizasından baksanız Hummer'ın şoförünü ve yolcularını belki görebilirdiniz ama tepeden bakıp da anlayamazdınız. Bu adamlar, meleklere karşı kamufle etmeye çalışıyorlardı kendilerini.

"Obi'nin adamları," dedi Raffe, benimle aynı sonuca vararak. "Akıllıca," dedi takdir ettiğini gösterir bir sesle.

Hem de çok akıllıcaydı. Yollar bir yerden diğerine gitmenin en kestirme yoluydu. Hummer kontak kapattığı anda etrafındaki manzaranın bir parçası oluyordu. Biraz sonra Raffe göğü işaret etti. Normalde berrak olan gökyüzünde ufacık benekler vardı. Benekler hızla hareket ederek V formasyonunda uçuş yapan bir melek mangasına dönüştü. Sanki kendilerine kurban ararmış gibi alçaktan uçuyorlardı.

Raffe onların dikkatini çekmeye çalışacak mı diye merak ederek çalıların altına uzandım, nefesimi tuttum. Melekler

twilightturk/aristana

hakkında ne kadar az şey bildiğim tekrar kafama dank etti. Raffe'nin bu melek grubunun dikkatini çekmek isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Onların dost ya da düşman olduğunu nereden anlıyordu?

Meleklerin inine sızmayı başarırsam Paige'i kaçıranları nasıl bulacaktım? İsimlerini ya da ait oldukları bölüğü falan bilsem hiç değilse elimde başlayacak bir şey olurdu. Hiç farkına varmadan meleklerin küçük bir topluluk olduğunu sanmış, sayıca Obi'nin kampındakilerden belki biraz fazla oldukları varsayımıyla hareket etmiştim. Yuvalarını bulursam onları gözlemleyip ne yapacağıma öyle karar veririm diye hayal etmiştim.

İlk defa işlerin aslında çok daha büyük olabileceğinin farkına varıyordum. Bu meleklerin dost mu düşman mı olduğunu Raffe'nin bile bilemeyeceği kadar büyük. Kendi aralarında ölümcül fraksiyonlar olabileceği kadar büyük. Romalıların işgal ordusu büyüklüğünde bir kampa denk gelsem, Paige'i nerede sakladıklarını anında bulup, elimi kolumu sallayarak onunla birlikte dışarı çıkabilecek miydim?

Yanı başımda Raffe kaslarını gevşetip yere çöktü. Meleklerin dikkatini çekmemeye karar vermişti. Bu onların düşman olduğu anlamına mı geliyordu, yoksa Raffe'nin onları tanıyamadığına mı, bilmiyordum.

Öyle ya da böyle, düşmanı olan melekleri yerdeki risklerden daha tehlikeli gördüğü anlaşılıyordu. Eğer melekler kendi tarafındansa onu istediği her yere taşıyabilir ve çoktan tıbbi bakım görmesini sağlayabilirlerdi. Bu şansı teptiğine göre, tehdit gerçekten büyük olmalıydı.

Melekler döndüler, sanki av kokusu almaya çalışırcasına araba deryası üstünde bir kez daha uçtular.

Nerede durduğunu gördüğüm halde Hummer'ı az daha bulamayacaktım. Obi'nin adamları kamuflaj konusunda har-

twilightturkiyeonline

biden iyiydiler.

Yolda yakalanmayı göze almalarını gerektiren görev neydi acaba? Bizi yakalamak olamazdı. Riske girdiklerine değmezdik, en azından bildikleri kadarıyla. O yüzden şehirde ya da şehrin yakınlarında önemli bir şey olmalıydı. Keşif görevi miydi yoksa?

Melekler, aradıkları her ne idiyse bulamamışlardı. Bir pike daha yapıp ufukta kayboldular. Uçarlarken kulaklarının yanından geçen hava, işitme duyularını köreltiyor olmalıydı. Belki de bunu dikkate alarak başlayabilirdim.

Tuttuğum nefesimi salıverdim. Aşağıdaki Hummer nihayet motorunu tekrar çalıştırdı ve şehrin kuzeyine doğru dolambaçlı yoluna devam etti.

"Meleklerin geldiğini nereden anladılar?" diye sordu neredeyse kendi kendine.

Omuz silktim. Birkaç gelişigüzel tahminde bulunabilirdim ama bunları onunla paylaşmak için hiçbir sebep göremedim. Akıllı maymunlardık biz, özellikle de hayatta kalmak söz konusuysa. Dahası, Silikon Vadisi dünyanın en akıllı, en yenilikçi maymunlarının yaşadığı yerdi. Obi'nin kampından kaçmış da olsam, bizim tarafımızın yapabildikleriyle gurur duydum.

Raffe'yi beni dikkatle seyrederken görünce, düşündüklerimin ne kadarının yüzüme yansıdığını merak ettim.

"Neden onlara seslenmedin?" diye sordum.

Omuz silkme sırası ondaydı.

"Akşam olmadan tıbbi yardım almış olabilirdin," dedim.

Yerden kalktı, üstünü başını silkeledi. "Evet. Kendimi düşmanlarıma teslim ediyor da olabilirdim."

Yine üç aşağı beş yukarı yolla aynı yönde yürümeye başladı. Ben de peşine düştüm.

"Tanıyor muydun onları?" Umurumda değilmiş gibi sor-

twilightturkiye

maya çalışmıştım. Keşke onlara sayılarının kaç kişi olduğunu doğrudan sorabilseydim. Fakat askeri sırlarını ele vermeden yanıtlayabileceği bir soru değildi bu.

Başını iki yana salladı ama ayrıntıya girmedi.

"Kim olduklarını bilmiyor muydun? Yoksa onları iyi göremediğin için mi tanıyamadın?"

Durdu, kalan kedi mamasını çantadan çıkardı. "Al. Şunu lütfen ağzına tık. Benim payımı da yiyebilirsin."

Ağzından laf alma girişimim böylece sonuçlanmıştı. Galiba asla Tweedledee ve Tweedledum gibi usta casus olamayacaktım.

twilightturkiyeevi

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Şu şeyleri kullanabiliyor musun?" diye sordu yolu işaret ederek.

"Evet," dedim yavaşça.

"Gidelim o zaman." Yola doğru bayır aşağı inmeye başladı.

"Şey, tehlikeli olmaz mı?"

"Bir iki saat içinde bir başka manganın daha aynı yöne uçması pek olası değil. Yola çıktık mı, yol maymunlarına karşı güvende oluruz. Bizi Obi'nin adamları gibi silahlı ve besili zannederler."

"Maymun değiliz biz." Daha demin akıllı maymun benzetmesi yakıştırmamış mıydım kendimize? Öyleyse aynı lafı o edince niye alınıyordum?

Beni duymazdan gelip yola devam etti.

Ne bekliyordum ki zaten? Özür mü? Konuyu kapatıp peşinden otoyola indim.

Adımımızı asfalta bastığımız anda Raffe koluma yapışıp bir minibüsün arkasına çömeldi. Ben de yanına çömeldim, onun duyduğu şeyi duyabilmek için kulaklarımı dört açtım. Bir dakika sonra, bize doğru gelen bir arabanın sesini duydum. Bir araba daha mı? Aynı yolda, ilkinden sadece on dakika sonra bir

twilightturkiye

arabanın daha geçme olasılığı neydi?

Bu seferki, arka kısmı brandayla örtülü siyah bir kamyondu. Kasasındaki her neyse brandadan dışarı taşan büyük ve tehditkâr bir şeydi. Dün patlayıcı yükledikleri kamyona benziyordu. Şehre doğru ağır ağır, kararlı biçimde ilerliyordu.

Bir konvoy. Fazlaca aralıklıydı ama sırt çantamdakilerin üstüne iddiaya girerim ki önde ve arkada başka arabalar da vardı. Göze fazla batmamak için yayılmışlardı. Hummer'dakiler muhtemelen öndeki arabalardan haber aldıkları için kendilerine doğru uçan meleklerden haberdar olmuşlardı. İlk arabanın başına bir şey gelse bile konvoyun geri kalanına bir şey olmayacaktı. Obi'nin ekibine olan saygım bir kat daha artmıştı.

Kamyonun sesi duyulmaz olunca minibüsün arkasından doğrulup kendimize vasıta aramaya başladık. Bana kalsa çok gürültü çıkarmayacak, göze batmayacak, az yakan ve yolda kalma ihtimali az olan bir otomobili yeğlerdim. Fakat böyle bir araba Obi'nin adamlarının kullanacağı en son şeydi. O yüzden de yolda terk edilmiş koca koca arazi taşıtlarına bakmaya başladık.

Arabaların çoğunun kontak anahtarı yoktu. Dünyanın sonu geldiği, bir paket kraker bile bir Mercedes'ten değerli olduğu halde insanlar arabalarını terk ederken anahtarlarını yanlarına almışlardı. Herhalde alışkanlıktandı.

Beş altı arabaya baktıktan sonra koyu renk camlı bir arazi taşıtı bulduk. Kontak anahtarı sürücü koltuğunda duruyordu. Şoför büyük olasılıkla alışkanlıktan anahtarı çıkarmış, sonra bu işe yaramaz metal parçasını cebinde taşımaktan vazgeçmişti. Çeyrek depo benzin vardı. Yolun oraya kadar açık olduğunu varsayarsak bu bizi San Francisco'ya götürmeye yeterdi. Ama geri dönüşe yetmezdi.

Dönüş mü? Nereye?

Kafamın içindeki sesi susturup arabaya bindim. Raffe de

twilightturkiye.com

yolcu koltuğuna oturdu. Araba kontağı çevirdiğim anda çalıştı ve 280. Otoyol'dan kuzeye doğru dolanarak ilerlemeye başladık.

Saatte 40 kilometre hızla gitmenin bu kadar heyecanlı olabileceğini söyleseler inanmazdım. Sanki her an elimden kaçıp gidecekmiş gibi sıkı sıkı yapışmıştım direksiyona. Kalbim güm güm çarpıyordu. Bir yandan yoldaki engellere dikkat edip bir yandan da saldırıya uğruyor muyuz diye bakamazdım. Raffe'ye şöyle bir bakış fırlattım. Etrafı kolaçan ettiğini, yan aynalara da baktığını görünce yüreğime biraz su serpildi.

"Peki, tam olarak nereye gidiyoruz?" Şehri avucumun içi gibi bildiğim söylenemezdi ama neyin nerede olduğuna dair kabaca bir fikrim vardı.

"Finans kurumlarının olduğu semte." Şehri, semtlerini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bunun nasıl olduğunu soracaktım ama vazgeçtim. Sanırım dünyayı keşfetmek için benden daha fazla zamanı olmuştu.

"Galiba otoyol oradan ya da en azından yakınlarından geçiyor. Tabii yol oraya kadar açıksa ki buna pek ihtimal vermiyorum."

"Kuş yuvasının civarında düzen hakimdir. Yollar açıktır."

Ona ters ters baktım. "Düzen mi? Ne demek istiyorsun?"

"Kuş yuvasına yakın yollar muhafızlarca korunuyor. Oraya gitmeden önce hazırlık yapmalıyız."

"Hazırlık mı? Nasıl ama?"

"En son kaldığımız evde sana giyecek bir şeyler buldum. Benim de görünüşümü değiştirmem gerekiyor. Ayrıntıları bana bırak. Muhafızları atlatmak işin en kolay kısmı."

"Ne güzel. Ya sonrasında?"

"Kuş yuvasındaki partiye katılacağız."

"Amma da ketumsun. Burnumu neye soktuğumu bilmezsem gelmem."

turkcebookstore.com

"Gelme o zaman." Kaba bir tavırla söylememişti bunu ama verdiği mesaj ortadaydı.

Direksiyonu öyle bir sıktım ki, kırılmadığına şaştım.

Müttefikliğimizin geçici olduğu sır değildi. İkimiz de bunun kalıcı bir ortaklık olduğunu düşünüp kendimizi kandırmıyorduk. Ben kanatlarına kavuşabilmesi için onu yuvasına götürecektim, o da kız kardeşimi bulmama yardım edecekti. Ondan sonra kendi başıma olacaktım. Biliyordum bunu. Bir an olsun aklımdan çıkarmamıştım.

Fakat birkaç günlüğüne bile olsa arkamı koruyacak birileri olduktan sonra tekrar bir başıma kalma düşüncesi... kendimi yalnız hissettiriyordu bana.

Bir kamyonun açık duran kapısını sıyırdım.

"Bu şeyi sürebiliyorum dememiş miydin sen?"

Gaza abandığımı fark ettim birden. Saatte 70 kilometre hızla sarhoş gibi yalpalıyorduk. Hızı tekrar 40 kilometreye indirdim ve parmaklarımı zorla gevşettim.

"Sen araba sürmeyi bana bırak, ben de plan yapmayı sana bırakayım." Bu lafı hala derin bir nefes alıp rahatlamadan söyleyemiyordum. Tüm hayatım boyunca, en zor seçimleri bana bıraktığı için babama kızmıştım. Oysa şimdi Raffe dizginleri ele alıp körü körüne kendisini takip etmemi istiyordu ve bu, midemi bulandırıyordu.

Yol boyunca sağda solda hırpani kılıklı birilerini gördük ama sayıları bir elin parmağını geçmezdi. Arabamızı görür görmez çil yavrusu gibi dağıldılar. Bakışları, saklanışları, bize feci bir merakla bakan o ürkek ve kirli yüzleri akla nefret ettiğim o sözcüğü getiriyordu: maymun. İşte, melekler bu hale getirmişti bizi.

Şehre yaklaştıkça insanların sayısı arttı. Yol artık labirent olmaktan çıkmıştı.

Nihayetinde arabaların olmadığı, ancak insanların olduğu

turkishkitaristanae

bir kısma geldik. Herkes yine dönüp bakıyordu ancak daha az ilgi çekiyorduk. Sanki bu yollarda araba görmek alışkın oldukları bir şeydi. Duydukları her ses ve hareket karşısında dönüp tedirgin bir şekilde etraflarına bakınıyorlardı ama açıkta dolaşıyorlardı.

Şehrin içine girdiğimizde her yerin yerle bir olduğunu gördüm. Birçok diğer şehirle birlikte San Francisco da yerle bir olmuştu. Hollywood'un yüksek bütçeli yapımlarından fırlamış, dumanı tüten, erimiş, kıyamet sonrası bir kâbus gibiydi.

Şehre vardığımızda Bay Köprüsü'nü ara sıra görebildim. Ortasından hatırı sayılır parçaları eksikti ve suyun üstüne çizilmiş kesik kesik bir çizgiyi andırıyordu. Şehrin 1906'daki büyük depremden sonraki fotoğraflarını da görmüştüm. Yıkım akıl almaz büyüklükteydi ve hep böyle bir şeyi hayal etmeyi bile güç bulmuştum.

Artık hayal etmeme gerek yoktu.

Koca koca bloklar yanıp yıkılmıştı. Meteor yağmurları, zelzeleler ve tsunamiler hasarın sadece bir kısmından sorumluydu. San Francisco'da evler ve binalar birbirine öyle bitişikti ki, kimilerinin arasına bir kağıt bile sokamazdınız. Gaz boruları patlamış, önü alınamayan yangınlara yol açmıştı. Gökyüzü günler boyu kan rengi bir dumanla kaplanmıştı.

Şimdiyse geriye gökdelenlerin iskeletlerinden, ayakta kalabilmiş tek tük tuğla kiliselerden başka bir şey kalmamıştı. Ortalıkta artık hiçbir şeyi desteklemeyen bir sürü sütun vardı.

Bir reklam panosunda Hayat G_zeldir yazıyordu. Ne reklamı olduğunu kestirmek güçtü çünkü yazının etrafı ve eksik harfin civarı yanmıştı. Herhalde Hayat Güzeldir yazıyordu diye düşündüm. Panonun arkasındaki bina yanıp erimiş görünüyordu, artık yabancı bir mavi göğün altında olsa da hala sönmeyen bir yangının etkisi altındaymış gibiydi.

turkcealtyazi.org/ailesi

"Bu nasıl olabilir?" Ağlamaklı sesimi duyana kadar yüksek sesle konuştuğumun farkında bile değildim. "Nasıl yapabildiniz bunu bize?"

Sorum kişisel bir soru gibiydi; belki de öyleydi. Etrafımdaki kıyımın sorumlusu bizzat kendisi olabilirdi.

Yolculuğun geri kalanında Raffe'nin ağzını bıçak açmadı.

Bu mezarlığın ortasında, şehrin finans merkezinden birkaç blok upuzun ve pırıl pırıl yükseliyordu. En ufak bir zarara uğramamış gibi görünüyordu. Finans semtinin zarar görmemiş kısmının hemen dışında, bir zamanlar SoMa adıyla bilinen mahallede geçici bir kamp olduğunu görünce şaşkınlıktan dilimi yutacak gibi oldum.

Terk edilmiş sandığım bir başka arabanın etrafından dönecektim ki araba aniden önüme fırladı. Frene asıldım. Diğer arabanın sürücüsü yanımdan geçerken bana pis pis baktı. En fazla on yaşında görünüyordu, camdan dışarısını görmeye ancak yetiyordu boyu.

"Şuraya çek." Raffe bir dizi arabanın üst üste yığıldığı ve eskiden otopark olan bir yere döküldüğü alanı işaret etti. Arabayı oraya götürüp park ettim. "Motoru sustur. Kapıları kilitle. Kendimizi unutturana kadar tetikte olalım."

"Unutacaklar mı bizi?" diye sordum arabanın kaputuna tırmanan birkaç sokak serserisini izleyerek. Arabanın üstüne çıkmış, sıcaklığın keyfini çıkartıyorlardı.

"Çoğu insan arabada yatıp kalkıyor. Uyuduğumuzdan emin olmadan bir şey yapmaya kalkışmazlar."

"Burada mı yatacağız?" Damarlarımda onca adrenalin varken son istediğim şey her şeyi göze alabilecek insanlarla örtülü bir camın altında uyumaktı.

"Hayır, sadece üstümüzü değişeceğiz."

Arka koltuğa uzanıp çantasını aldı. İçinden kan kırmızı

turkcealintilar

renkte bir gece elbisesi çıkardı. Elbise o kadar küçüktü ki ilk başta eşarp sandım. Bir zamanlar arkadaşım Lisa beni beraber diskoya gitmeye ikna ettiğinde bana böyle ufacık, vücuda oturan bir elbise ödünç vermişti. İkimiz için de sahte kimlik ayarlamıştı ve çok eğlenceli bir gece olabilirdi. Ne var ki Lisa sarhoş olmuş ve üniversiteli bir çocukla evin yolunu tutmuştu, bana da tek başıma eve dönmek kalmıştı.

"Bu ne için?" Sanırım planı diskoya gitmek değildi.

"Bunu giy. Kendine olabildiğince çeki düzen ver. Bu, içeri giriş biletimiz." Belki de gerçekten diskoya gitmek istiyordu.

"Sarhoş bir üniversiteli kız bulup eve atmazsın, değil mi?"

"Ne?"

"Boş ver." O ufacık kumaş parçasını, aynı renkteki ayakkabıları ve çok şaşırtıcı ama bir de ince naylon çorabı ondan aldım. Raffe'nin insanlar hakkında bilmediği birçok şey vardı ama kadın kıyafetleri bunlar arasında değildi. Bu konudaki uzmanlığını nerede edindiğini merak ederek ona buz gibi bir bakış fırlattım. Aynı soğuklukta bir bakışla karşılık verdi ve hiçbir şey söylemedi.

Kaputun üstündeki evsiz adamların aç gözlerinden sakınarak giyinmek imkânsızdı. Ne ilginçtir ki bu insanlara hala evsiz gözüyle bakıyordum ama artık hiçbirimizin evi yoktu. Kim bilir, belki de kısa süre öncesine kadar SoMa'nın havalı zenginleriydi bunlar. O günlerin üstünden hepi topu birkaç ay geçmişti.

Neyse ki tüm kızlar kalabalığın ortasında nasıl giyinileceğini bilir. Elbiseyi kafamdan geçirip sweatshirt'ümün altına indirdim. Kollarımı sweatshirt'ün kollarından çıkarıp, üstümdekini paravan niyetine kullanarak elbisenin içine girdim. Sonra elbiseyi kalçalarımdan aşağı indirdim, ardından botlarımı ve kot pantolonumu çıkardım.

twilightturkiye

Elbisenin eteği umduğumdan da kısaydı ve sürekli aşağı çekiştirmek zorunda kalıyordum. Bacaklarımın büyük kısmı ortadaydı ve kaybedecek hiçbir şeyi, uyacak kanunu olmayan insanların arasında bu türden dikkatleri üstüme çekmeyi hiç mi hiç istemiyordum.

Raffe'ye endişeli gözlerle baktığımda, "Tek yolu bu," dedi. Onun da bundan hazzetmediği barizdi.

Sweatshirt'ümü çıkarmak istemedim çünkü elbisenin ne kadar az şeyi örttüğünün farkındaydım. Medeni bir dünyada bir partide olsak rahatça giyebilirdim bu kıyafeti. Hatta ne kadar yakıştığına bakıp sevinebilirdim de. Oysa şimdi kendimi göremediğimden yakışıp yakışmadığını da anlayamıyordum. Bununla beraber bir boy küçük gelmiş olabilirdi çünkü iyice gerilmişti. Bu kadar dar olması gerekiyor muydu, emin değildim fakat vahşilerin önünde çıplak kaldığım hissini daha da güçlendiriyordu.

Raffe'nin yabancıların önünde soyunmak gibi bir sıkıntısı yoktu. Tişörtünü çıkarttı, kargo pantolonunu sıyırıp attı, beyaz bir gömlek ve siyah kumaş pantolon giydi. Gözlerimi dikip onu seyretmemi engelleyen bir şey varsa, beni de izleyenler olduğu hissiydi. Erkek kardeşim yoktu, daha önce bir erkeği soyunurken de görmemiştim. O zaman içgüdüsel olarak izlemem normal değil de neydi?

Fakat ona değil de, bilekten bağlanan topuklu ayakkabılara boş boş baktım. Elbiseyle aynı tonda bir kırmızıydı. Belki de önceki sahibi birbirlerine uyacak şekilde özel olarak yaptırmıştı. İnce ve yüksek topuklar bacak bacak üstüne atıldığında, bacakları daha bir ön plana çıkarıyordu. "Bunlarla koşamam ki," dedim.

"Her şey plana uygun giderse koşman gerekmeyecek zaten."

"Aman ne güzel. Başından beri her şey plana uygun gidiyor ya."

twilightturkiye

"İşler sarpa sararsa koşmanın zaten faydası dokunmaz."

"İyi ama ayağımda bunlar varken dövüşemem de."

"Seni buraya ben getirdim. Ben korurum."

Ezilmiş bir hayvan gibi yatarken onu sokaklardan çekip alanın kim olduğunu hatırlatmak için büyük bir istek duydum. "Başka yolu yok mu gerçekten?"

"Yok."

İçimi çektim. İşe yaramaz, bilekten şeritli ayakkabıları giydim, bir yandan da umarım bunlarla düşüp bir yerimi kırmam diye düşündüm. Sweatshirt'ümü çıkardım, arabanın aynasını açtım. Elbise tahmin ettiğim gibi dardı ama bu kadar yakışacağını düşünememiştim.

Yüzüm ve saçlarım ise evlere şenlikti. Ellerimi saçımda gezdirdim. Yağlanmış, keçe gibi olmuştu. Dudaklarım çatlayıp dökülmüş, yanaklarım güneşte yanmıştı. Çenem, Boden'in kavga sırasında indirdiği yumruk yüzünden çürümüştü. Neyse ki donmuş bezelyeler sağ olsun, şişmemişti.

"Al," dedi çantasını açarak. "Neye ihtiyacın olur bilemedim, o yüzden banyo dolabından bunları aldım." Elindeki torbayı bana vermeden önce çantadan bir de frak çıkardı.

Onu cekete bakıp dururken görünce, canını neyin bu kadar sıktığını merak ettim. Sonra torbayı karıştırdım.

Saçlarım için bir fırça buldum. Saçlarım yağlanmış olduğu için şekil vermesi daha kolaydı ama ortaya çıkan görüntü beni pek tatmin etmemişti. Bulduğum losyonu yüzüme, dudaklarıma, ellerime ve bacaklarıma sürdüm. Dudaklarımı yolmak istiyordum ama öyle yapınca kanadıkları tecrübeyle sabitti, o yüzden dokunmadım.

Ruj ve maskara sürdüm. Ruj fosforlu pembeydi, maskara ise mavi. Benim renklerim değildi ama daracık elbiseyle birleşince fahişe görünümünü pekiştiriyordu ki, sanırım öyle görünmem

twilightturk/aristane

için uğraşıyorduk. Far olmadığından gözlerimin etrafına da biraz maskara bulaştırıp daha da bir şehvetli görünmeyi başardım. Çeneme de biraz fondöten sürdüm. Çenem ağrıyordu ve makyaja en çok ihtiyaç duyan yerlerim aynı zamanda en çok ağrıyan yerlerimdi. Umarım buna değerdi.

Makyajımı bitirdiğimde, kaportanın üstüne oturan adamların beni seyrettiğini fark ettim. Raffe'ye baktım. Sırt çantasını, kanatlarını ve birtakım kayışları kullanarak bir düzenek yapmakla meşguldü.

"Ne yapıyorsun orada?"

"Kendime bir-." Başını kaldırıp beni gördü.

Sweatshirt'ümü çıkardığımı fark etmiş miydi bilmiyorum ama sanırım o sırada meşguldü çünkü şu an büyük bir şaşkınlık içindeydi. Beni görünce gözbebekleri büyüdü. Dudakları aralandı, bir an için yüzündeki ciddi ifade kayboldu ve yemin edebilirim ki birkaç saniye nefes bile almadı.

"Sırtımda kanatlarım varmış gibi yapmaya çalışıyorum," dedi sessizce. Sanki mahrem bir şey söylermişçesine yumuşacık, kadife gibiydi sesi. Beni iltifatlarla okşar gibi.

Soruma düz bir yanıt verdiğini kendime anımsatıp dikkatimi toplamak için dudağımı ısırdım. Sesi büyüleyici derecede seksiyse elinden bir şey gelmezdi.

"İnsan olduğumu sanırlarsa istediğim yere gidemem." Gözlerini önüne eğdi, bir kayışı kanatlardan birinin kökünü dolayıp sıktı.

Kanatları monte ettiği boş çantayı sırtına astı. "Ceketi giymeme yardım et," dedi.

Ceketin arkasına, kanatların çıkabileceği dikey yarıklar açmıştı.

Tabii ya. Ceket. Kanatlar. "Kanatların tamamı dışarıda mı olacak?" diye sordum.

twilightturkiyeonline

"Hayır. Yeter ki kayışlar ve çanta görünmesin."

Kanatlar çantaya sımsıkı bağlanmıştı. Düzeneği, kanatlar kayışları örtecek şekilde düzelttim. Tüyler birkaç gün önce ilk dokunduğum zamana göre biraz küçülmüş gibiydi, ama hala capcanlı ve parlak görünüyorlardı. Raffe'nin hissedemeyeceğini bilsem de, tüyleri okşamamak için kendimi zor tuttum.

Kanatlar sanki sırtında katlanmış gibi, boş çantaya yaslanıyordu. Bu kadar muazzam genişlikteki kanatların, gövdesine katlandığı zaman bu kadar az yer tutması şaşırtıcıydı. Bir seferinde iki metre on santimlik bir uyku tulumunun katlanıp ufacık bir küpe dönüştüğünü görmüştüm ama o bile bu kadar etkileyici bir boyut değişimi değildi.

Kanatların iki yanındaki kumaşa çeki düzen verdim. Kar beyazı kanatlar koyu renkli kumaşa açılmış kesiklerden görünüyor, fakat çanta ile kayışlar belli olmuyordu. Ceket büyük olduğundan, sadece biraz şişkinlik oluşmuştu. Raffe'nin vücut yapısına aşina olmayan birinin dikkatini çekmezdi.

Arkasına yaslanınca kanatları koltuğa sıkışıp ezilmesin diye öne kaykıldı.

"Nasıl görünüyor?" Geniş ve güzel omuzları, dümdüz sırtı şimdi kanatlarla süslenmişti. İçinde elbisemin rengiyle uyumlu kırmızı desenlerin de olduğu gümüş rengi bir papyon takmıştı. Belindeki kuşak da aynı renkteydi. Çenesine bulaşmış kirler sayılmazsa, bir Hollywood dergisinden fırlamış gibiydi.

Sırtı, kanatlar düşünülerek dikilmemiş bir ceket için gayet düzgün görünüyordu. Onu ilk kez arabanın üstünde, düşmanlarıyla yüzleşirken gördüğümde kar beyazı kanatlarının nasıl ihtişamlı olduğunu hatırlayıverdim. Kaybını bir an için paylaştım.

Başımla onayladım. "Güzel görünüyor. Olman gerektiği gibisin."

Gözümün içine baktı. Bakışlarında biraz şükran, biraz ka-

twilightturkiyeonline

yıp, biraz da endişe hissi yakaladım.

"Yani... önceden öyle görünmüyordun demek istemedim. Sen... hep muhteşem görünüyorsun." Muhteşem mi? Az daha gözlerimi devirecektim. Salak. Niye öyle çıkmıştı ki ağzımdan? Genzimi temizledim. "Gidelim mi artık?"

Başını evet anlamında salladı. O muzip gülücüğü sakladı ama gözlerinin içinin güldüğünü gördüm.

"Şu kalabalığı geçip arabayı kontrol noktasına sür." Herkesin dolaştığı, tıka basa dolu, pazar gibi yeri işaret etti. "Muhafızlar seni durdurunca, kuş yuvasına gitmek istediğini söyle. Duydum ki bazen kadınları içeri alıyorlarmış."

Arka koltukla ön koltuk arasına çömeldi. Kanatlarını sarmak için kullandığı eski battaniyeyi üstüne örttü.

"Ben burada yokum," dedi.

"Neden benimle kapıdan girmek yerine oraya saklandığını bir kez daha anlatır mısın bana?"

"Melekler güvenlik kontrol noktasından geçmezler. Dosdoğru kuş yuvasına uçarlar."

"Onlara yaralandığını söylesen olmaz mı?"

"Gizli bir operasyon sırasında çenesini tutamayan, her sorusuna yanıt isteyen küçük kız çocukları gibisin. Gökyüzü neden mavidir, babacığım? Eli tüfekli şu adama tuvaletin yerini sorabilir miyim? Sesini kesmezsen seni bırakır giderim. Sana söylediğimi, söylediğim anda yapacaksın. Ne soru soracaksın ne de tereddüt edeceksin. Beğenmiyorsan git, seni içeri sokması için başkasının başının etini ye."

"Tamam, tamam. Anladım. Amma huysuzsun be."

Motoru çalıştırdım, ağır ağır park yerinden çıktım. Evsizler homurdandılar, içlerinden birisi kayıp düşerken kaputu yumrukladı.

twilightturkiyaristanesi

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Arabayı Montgomery Sokağı'nda kalabalığın içinde, yürüme hızımın ancak yarısı kadar bir hızla sürdüm. İnsanlar gönülsüzce de olsa yoldan çekiliyor, ama ölçüp biçercesine bakış fırlatıyorlardı. Kapıların kilitli olup olmadığını tekrar kontrol ettim. Hoş, camı kırmaya niyetlenen birini kilit durdurmazdı ya.

Şansımıza, burada tek araba kullanan biz değildik. Kontrol noktasında bekleyen küçük bir araba kuyruğu vardı. Etrafını da yayalar sarmıştı. Belli ki hepsi de kontrol noktasından geçmeyi bekliyordu. Gidebildiğim kadar gidip araba kuyruğunun sonunda durdum.

Geçmek için bekleyenlerin çok büyük bir kısmı kadındı. Hepsi de güzel ve bakımlı görünüyordu, partiye gidecekmiş gibi giyinmişlerdi. Topuklu ayakkabılar, ipek elbiseler giymiş kadınlar hırpani kılıklı adamlarla aynı kuyrukta bekliyordu ve herkes bu sanki normal bir şeymiş gibi davranıyordu.

Kontrol noktası, finans semtinin etrafındaki sokakları kapatan yüksek tel örgüdeki bir açıklıktan ibaretti. Semtten geriye ne kadar şey kaldığı düşünülünce, tamamını çevrelemek çok zor olmazdı herhalde. Fakat burada kullanılan, kendi başı-

turkcealigitim.com

na ayakta duran panellerden yapılmış geçici örgülerdendi. Paneller bir araya getirilerek bir örgü oluşturulmuş fakat asfalta sabitlenmemişti.

Örgüleri yere devirip üstünden yürümek için çok da büyük bir kalabalığa gerek yoktu. Yine de insanlar sanki teller elektrikliymiş gibi, sınırlara saygı gösteriyorlardı.

Sonradan fark ettim ki, bir bakıma öyleydi zaten.

Tel örgünün diğer tarafında devriye gezen insanlar, birinin gereğinden fazla sokulduğunu gördükleri an ellerindeki demir çubuğu uzatıyorlardı. Çubuktan bir cızırtıyla beraber mavi bir de kıvılcım çıkıyor, insanı çarpıyordu. Kalabalığı yaklaştırmamak için elektrikli cop kullanıyorlardı. Biri dışında dürtücülerin hepsi de devriye gezip ara sıra insanlara elektrik verirken zerre kadar duygu belli etmeyen, acımasız adamlardı.

Kadın olan dürtücü annemdi.

Onu görünce kafamı direksiyona çarptım. Kendimi berbat hissediyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Raffe.

"Annem burada."

"Kötü bir şey mi bu?"

"Büyük olasılıkla." Kuyrukta hareketlenme olunca bir iki metre ilerledim.

Annem vazifesine meslektaşlarından daha duygusal yaklaşıyordu. Mümkün olduğunca fazla insana şok verebilmek için kolu yettiği kadar uzanıyordu. Hatta bir seferinde, adamın tekine oradan kaçana kadar ardı ardına elektrik verip kahkahalara boğuldu. Dışarıdan bakan birinin gözüyle, sanki insanlara eziyet etmekten büyük bir keyif alıyor gibiydi.

Fakat dış görünüş bir kenara bırakılırsa, annemin korktuğunu daha anında anlamıştım. Onu tanımayan biri, bu hevesinin kötülükten kaynaklandığını sanabilirdi. Ancak annemin

twilightturkiye

kurbanlarını insan olarak görmemesi bile kuvvetle muhtemeldi.

Belki de kendini canavarlarla sarılı bir kafeste zannediyordu. Belki şeytanla yapılmış bir anlaşmanın bedelini ödüyordu. Belki de tüm dünya onun arkasından iş çeviriyordu. Tel örgüye yaklaşanları, kılık değiştirip kafesine sokulan canavarlar sanıyordu büyük olasılıkla. Mucize gibiydi ama birisi ona, bu canavarları uzak tutması için bir silah vermişti. O da eline çok nadir geçen bu fırsatı değerlendiriyor, canavarlarla savaşıyordu.

"Acaba nasıl oldu da buraya düştü?" diye merakımı yüksek sesle dillendirdim.

Yanakları kir içinde, saçları yağlıydı. Dirsekleri, dizleri yırtıktı. Anlaşılan yerlerde yatıyordu. Fakat sağlıklı ve iyi beslenmiş gözüküyordu. Yanakları elma gibi al aldı.

"Eğer kendilerini öldürtmemeyi başarırlarsa herkesin yolu er ya da geç buraya düşer."

"Nasıl?"

"Orası beni aşar. Siz insanlar daima sizi bir araya getiren bir tür sürü içgüdüsüne sahipsiniz. Burası da en büyük sürünün olduğu yer."

"Burası bir şehir. Sürü değil. Şehirlerde insanlar yaşar. Sürüler hayvanlar içindir."

Burnundan kaba bir şekilde soluyarak yanıt verdi.

Onu da kuş yuvasına sokmaya çalışmaktansa burada bırakmak muhtemelen daha iyi bir fikirdi. Annem etraftayken gizli kapaklı iş çevirmek zordu. Bu, Paige'in hayatına mal olabilirdi. Annem böyleyken çektiği işkenceyi hafifletmek adına yapabileceğim pek bir şey yoktu. İnsanlar önünde sonunda o devriye gezerken tel örgülere yaklaşılmayacağını öğrenecekti. Burada daha güvendeydi. O buradayken hepimiz daha güvendeydik. Şimdilik.

Onca gerekçe ürettiğim halde, annemi geride bıraktığım

twilightturkiye.com

için hala vicdanım sızlıyordu. Fakat bundan iyisi aklıma gelmiyordu.

Gözlerimi güçlükle annemden ayırıp etrafa odaklanmaya çalıştım. Eğer sağ kalmak istiyorsak dikkatimin dağılması riskini göze alamazdım.

Önümdeki kalabalıkta bir düzen belirmişti. Mal varlıklarını göstermek için elinden geleni esirgememiş kadınlar ve genç kızlar ön sıradakileri itiyor, muhafızların dikkatini çekmeye çalışıyordu. Kızların birçoğunun etrafındaki insanlar onların anne babaları ya da dedeleri, nineleri gibiydi. Kadınlar genellikle erkeklerinin yanında duruyorlardı, kimilerinin çocuğu da vardı.

Muhafızlar girmek isteyen hemen herkesi engelliyordu. Ara sıra kadınlardan biri ya da birkaçı geri çevrildiği halde yoldan çekilmeyi reddediyor, onun yerine yakarmaya ya da ağlamaya başlıyordu. Melekler oralı bile olmuyordu ama aynısı kalabalık için söylenemezdi. Güruh, bu reddedilmiş rezilleri içine alıyor, sonra ite kaka geriye atıyor, en arkadan çıkarıyordu.

Kimi zaman muhafızlar içeri birini kabul ediyorlardı. Görebildiğim kadarıyla girmesine izin verilenler hep kadındı. Biz kapıya santim santim yaklaşırken iki kişiyi içeri aldılar.

Kadınların ikisi de tıpkı benim gibi daracık elbiseler, ince topuklu ayakkabılar giymişti. Bir tanesi arkasına bile bakmadan kendinden çok emin bir tavırla kapının diğer yanındaki boş yoldan yürüyüp gitti. Diğeri ise duraksadı, dönüp tel örgüleri kavrayarak bir adamla kir pas içinde iki çocuğa öpücük yolladı. Elinde elektrikli cop olan bir adamın yaklaştığını görünce hepsi birden kaçıştılar.

Kadınlar içeri girince, kalabalığın uç kısmında bir şeyler el değiştirmeye başladı. Biraz sonra anladım ki, kimin içeri gireceğine dair bahis oynuyorlardı. Bir bahisçi muhafızların

turkcealmanca

yakınındaki birkaç kadını eliyle gösterdi, sonra etrafındaki insanlardan bir şeyler topladı. Bahse katılanların çoğu erkekti ama içlerinde kadınlar da vardı. Ne zaman bir kadın içeri girse, bahis kazananlar elleri kolları bir şeylerle dolu halde oradan uzaklaşıyordu.

Neler olduğunu, insanların neden meleklere ait bölgeye girmeye çalıştığını, bunca insanın neden buraya kamp kurduğunu sormak istiyordum. Fakat bu yaptığım Raffe'nin bana yaptığı çok soru soran küçük kız yakıştırmasını haklı çıkaracaktı. O yüzden içimdeki soru yağmurunu bastırdım, sadece işimiz için önemli olan soruyu sordum.

"Ya girmemize izin vermezlerse?" diye sordum dudaklarımı kıpırdatmamaya çalışarak.

"Verecekler," dedi arka koltuğun altında saklandığı karanlıktan.

"Ne malum?"

"Çünkü onların aradığı şey sende var."

"Neymiş o?"

"Güzelsin." Gölgelerden gelen bir okşayış gibiydi sesi.

Bana hayatım boyunca hiç kimse güzel olduğumu söylememişti. Anneme ve Paige'e bakmakla o kadar meşguldüm ki görünüşüme pek özen göstermezdim. Bir ateş bastı, yanaklarım kıpkırmızı oldu. İnşallah kontrol noktasına geldiğimde palyaço gibi görünmem, diye düşündüm. Raffe haklıysa, bu da içeri girmenin tek yoluysa, Paige'i tekrar görmek istiyorsam karşılarına en güzel halimle çıkmalıydım.

Kızılca kıyametin koptuğu kuyruğun ucuna geldiğimde birkaç kadın daha yeni kendilerini muhafızların üstüne atmıştı. Hiçbirinin içeri girmesine izin verilmedi. Arabayı muhafızlara doğru sürerken saçımın yağlı hali kafama takılıyordu.

Bana bezgin bir bakış attılar. İki kişiydiler. Benekli kanat-

turkcealistanac

ları Raffe'ninkinin yanında küçük ve hacimsiz görünüyordu. Muhafızlardan birinin yüzünde, tıpkı kanatlarındaki gibi küçük yeşil benekler vardı. Atlar için kullanılan "alaca" sözü aklıma geliverdi. Yüzüne baktığımda onların insan olmadıklarını en acı şekilde tekrar hatırladım. Raffe'nin de insan olmadığını.

Alaca, arabadan çıkmamı işaret etti. Bir an tereddüt ettim, sonra ağır ağır çıktım dışarı. Önümdeki arabadaki kızlardan böyle bir şey istememişti halbuki.

Kalçalarım açıkta kalmasın diye elbisenin eteğini aşağı çektim. Muhafızlar beni alıcı gözle incelediler. Kamburumu çıkartmamak, kollarımı göğsümde kavuşturmamak için kendimi zor tuttum.

Alaca, bu sefer de etrafımda dönmemi istedi. Kendimi striptizci gibi hissediyor, suratına tekmeyi yapıştırmak istiyordum ama üstünde zor durduğum topuklularla yavaşça döndüm. *Paige. Paige'in hatırına.*

Muhafızlar bakıştı. Girmeme izin vermeleri için ne yapsam, ne desem diye düşünüyordum. Eğer Raffe tek giriş burası dediyse, o zaman bir yolunu bulup beni kabul etmelerini sağlamalıydım.

Alaca içeri girmemi işaret etti.

Öyle şaşırmıştım ki aval aval baktım.

Sonra fikirlerini değiştirmelerinden korktuğum için hemen arkamı döndüm, böylece başlarını iki yana sallasalar bile göremeyecektim. Soğukkanlılığımı yitirmemeye çalışarak arabaya bindim.

Ensemdeki tüyler dimdik olmuştu. Her an bir ıslık çalınacak, bir el omzuma dokunacak ya da eski savaş filmlerindeki gibi kurt köpekleri peşime takılacak diye bekliyordum. Neticede savaştaydık, değil mi?

Ne var ki hiçbiri olmadı bunların. Arabayı çalıştırdım, gel-

twilightturkiyearistanae

memi işaret ettiler. Bir bilgi kırıntısı daha elde etmiştim. Melekler insanları tehdit olarak görmüyordu. Tel örgüdeki boşluklardan ya da yuvalarının dibindeki küçük arabalarla içeri bir iki maymun girmiş olsun, ne yazardı? Gökten tepemize çullanıp istenmeyen hayvanların icabına bakmaları ne kadar güç olabilirdi ki?

"Neredeyiz?" diye seslendi Raffe arkadaki gölgelerden.

"Cehennemde," dedim. Arabayı yaklaşık kırk kilometre sabit hızla sürüyordum. Buradaki sokaklarda in cin top oynuyordu, o yüzden istesem yüz kilometreyle de giderdim ama dikkatleri üstümüze çekmek istemiyordum.

"Eğer sen buna cehennem diyorsan, çok naifsin. Gece kulübünü andıran bir yer var mı diye bakın. Parıl parıl ışıkların, bir sürü kadının olduğu bir mekân. Oraya gidip park et, ama çok yakınına değil."

Tuhaf bir şekilde bomboş olan sokaklara baktım. San Francisco rüzgârında üşümüş ve terk edilmiş görünen birkaç kadın, sadece kendilerinin bildiği bir yere doğru kaldırımdan yürüyordu. Boş sokaklara bakarak arabayı sürmeye devam ettim. Sonra yan sokaklardan birinde upuzun bir binadan dökülen insanları gördüm.

Yaklaşınca kadınlardan oluşan kalabalığı ve 1920'lerin gece kulüplerininkine benzer girişi fark ettim. Bu kısacık ve dar parti elbiseleriyle donuyor olmalıydılar ama upuzun boylu ve çekiciydiler. Giriş klasik Art Deco tarzında ve kemerliydi. Kapıyı koruyan melekler ise kanatlarına yer açmak için sırtında kesikler olan, modifiyeli smokinler giymişti.

Arabayı kulübün birkaç blok ilerisine park ettim. Anahtarı gölgeliğin içine koydum, botlarımı ise arabanın yolcu tarafında yere bıraktım, böylece gerekirse onları hemen alabilecektim. Keşke pullu el çantama koyabilseydim onları. Ama çantamda

turkcealistanac

küçük bir fenerden ve çakımdan başka bir şeye yer yoktu.

Arabadan indim. Raffe de peşimden indi. Dışarı çıktığım anda rüzgâr şamar gibi çarptı, saçlarımı karman çorman etti. Üstümde keşke pardösüm olsaydı diye hayıflanarak kollarımla kendimi sardım.

Raffe kılıcını beline astı. Üstündeki smokinle, eski zaman beyefendilerine benziyordu. "Sana ceketimi veremediğim için kusura bakma. Yaklaştığımızda üşüdüğünü bu kadar belli etme ki neden sana ceketimi vermediğimi merak etmesinler."

Bir meleğin ceketini bir kıza vermemesine birilerinin şaşıracağını hiç sanmıyordum ama orasına karışmadım.

"Artık kendini göstermenin sakıncası yok mu?"

Onu canından bezdirmişim gibi bir bakış attı bana.

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırıp pes ettiğimi belirttim. "Kararları sen veriyorsun, ben de uyuyorum. Yeter ki kız kardeşimi bulmama yardım et." Ağzımı kilitleyip kilidi de atarmış gibi yaptım.

Zaten düzgün olan ceketini düzeltti. Huzursuz olduğu anlamına mı geliyordu bu? Kolunu bana uzattı. Koluna girdim, kaldırımda yürümeye başladık.

İlk başta adaleleri gergindi, gözleri sürekli civarı tarıyordu. Ne arıyordu acaba? Kendi halkı arasında gerçekten bu kadar çok düşmanı var mıydı? Birkaç adım sonra rahatladı. Doğal bir rahatlama mıydı yoksa zorlama mıydı, bilemiyordum. Öyle ya da böyle, dışarıdan bakanlara akşamleyin dışarı çıkmış sıradan bir çift gibi görünüyorduk.

Kalabalığa yaklaştıkça daha fazla detay gördüm. Kulübe giren meleklerden bazıları keçe şapkalarıyla, ihtişamlı kanatlarıyla eski usul, cakalı gangster kıyafetleri giymişti. Uzun saat zincirleri dizlerine kadar sarkıyordu.

"Nedir bu böyle, kostümlü parti mi?" diye sordum.

twilightturkcevirisitesi

"Kuş yuvasındaki en son moda." Sesi tasvip etmiyormuş gibiydi.

"İnsan Kızları'yla arkadaşlık etmeme kuralına ne oldu peki?"

"Mükemmel bir soru." Dişlerini sıktı. O bu soruya yanıt ararken orada olmak istemezdim.

"İnsanlardan çocuk yapınca cezanız lanetlenmek oluyor çünkü Nephilimler kesinlikle yasak," dedim. "Ama onun dışında her şey..?"

Omuz silkti. "Belli ki bunun mubah olduğuna kanaat getirmişler. Hepsi bu yüzden yanabilir." Sonra fısıltıyla belki de kendi kendine, "Ama ateşle oynamak baştan çıkarıcıdır," dedi.

İnsani kusurlara sahip, baştan çıkabilen süper varlıklar düşüncesi tüylerimi ürpertti.

Bizi koruyan bir binanın yanından geçip sokağa çıkınca rüzgâr beni yine merhametsizce dövdü. San Francisco sokaklarının yanında rüzgâr tünelleri halt etmişti.

"Üşüdüğünü çok belli etme."

Kollarımı kendime dolamak için yanıp tutuşsam da, doğruldum. Neyse ki eteğim tepeme geçmeyecek kadar kısaydı.

Kalabalığa yaklaşınca başka soru sorma fırsatı kalmadı. Düpedüz gerçeküstü bir manzaraydı bu. Sanki bir sığınmacı kampından çıkmış, kadınların resmi giyindiği, erkeklerin smokinle dolaştığı, pahalı mücevherlerle, purolarla dolu seçkin bir kulübe giriyordum.

İçtikleri puronun dumanını tembelce rüzgâra üfleyen melekler soğuktan etkilenmiyor gibiydi. Kırk yıl düşünsem meleklerin puro içeceği aklıma gelmezdi. Bunlar dini bütün meleklerden çok gangstere benziyorlardı. Her birinin yanında onlara yağ çeken en aşağı iki kadın vardı. Hatta bazılarının etrafını üç dört kadın çevirmişti. Yaklaşırken kulağıma çalınan bölük pörçük konuşmalara bakılırsa, hepsi de melekleri cez-

twilightturk/aristana

betmek için ellerinden geleni yapıyordu.

Raffe kıpır kıpır kalabalığın yanından geçip dosdoğru kapıya yürüdü. İki melek nöbet tutuyordu ama Raffe onlar yokmuş gibi davranıp yürümeye devam etti. Elini dirseğime koymuştu, o nereye giderse ben de peşinden gidiyordum. Muhafızlardan biri sanki örümcek hisleri zil çalıyormuşçasına bizi gözlüyordu.

Bir an için bizi durduracağından emin oldum.

Onun yerine, içeri girmeye çalışan iki kadını durdurdu. Muhafızları meleklerinin onları dışarıda unutup içeri girdiğine ve içeride onları beklediğine ikna etmeye çalışan kadınların yanından geçip gittik. Muhafız başını katı bir tavırla iki yana salladı.

Belli ki kuş yuvasına girmek için bir meleğe ihtiyaç vardı. Kapılardan süzülüp geçerken, tuttuğum nefesimi bıraktım.

turkcealmanac

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İçerideki iki kat yüksekliğindeki tavan ve Art Deco unsurlar, fuayenin kalburüstü misafirleri ağırlamak üzere yapıldığını ortaya koyuyordu. Oymalı, yaldızlı bir merdiven içeriye hâkimdi ve uzun elbiseler, smokinler giymiş çiftler, harika aksanlar ve soyağaçları için muhteşem bir ortam oluşturuyordu. Ne ilginçtir ki, tombul melek çocuklar fresklerle süslü tavandan aşağı, bize bakıyordu.

Yan tarafta uzun, mermer bir banko vardı. Normalde, kaç gün kalmak istediğimizi soran resepsiyon görevlileri olmalıydı burada. Bankonun boşluğu, buranın daha birkaç ay öncesine kadar şatafatlı bir otel olduğunu hatırlatıyordu. Eh, aslında tümüyle boş da sayılmazdı. Onca mermerin ve meleksi zarafetin ortasında çok küçük ve çok insan görünen bir görevli duruyordu.

Lobide hepsi de gece kıyafeti giymiş küçük gruplar sohbet ediyor, gülüşüyordu. Kadınların çoğu insandı. Arada tek tük dişi melekler fuayeyi uçarak turluyordu. Erkeklerde ise insanlar ve melekler karışıktı. İnsan erkekler içki taşıyan, boş bardakları kaldıran, palto sahibi olacak kadar şanslı kadınların paltosunu alan hizmetkârlardı.

twilightturkaristanae

Raffe manzaraya şöyle bir baktı. Duvar boyunca ilerleyip zemini mermer, duvarları ise kadifemsi duvar kâğıdıyla kaplı geniş bir koridora saptık. Fuayedeki ve koridordaki aydınlatma pratik olmaktan çok belli bir atmosfer yaratmaya yönelikti. O yüzden de duvarların birçoğu hafifçe gölgede kalıyordu ki, bu gerçeğin Raffe'nin dikkatinden kaçmadığına kalıbımı basabilirdim. Binada gizliden gizliye dolaştığımı söylesem yalan olurdu ama dikkatleri üstümüze çekmemek için de elimizden geleni yapıyorduk.

Üstünde pirinç işlemeler bulunan deri kaplı devasa bir kapıdan giren çıkanın haddi hesabı yoktu. Biz de o tarafa yönelmiştik ki üç melek kapıyı itip dışarı çıktılar. Hepsi de iri yarı ve sağlam görünüyordu. Zarafet dolu her hareketleri, adalelerinin gelişigüzel şişmesi bile onların atlet olduğunu ilan ediyordu. Hayır, atlet doğru sözcük değildi. Zihnimde yankılanan sözcük *savaşçıydı*.

İçlerinden ikisi o kadar uzun boyluydu ki, omuzları ve kafaları kalabalığın yukarısında kalıyordu. Üçüncüsü daha çevik, daha ufak tefekti. Ayıların yanında bir çita gibi kalıyordu. Hepsinin de belinde, onlar yürüdükçe sallanan kılıçlar asılıydı. Raffe ve muhafızlar haricinde gördüğüm kılıç taşıyan ilk meleklerin bunlar olduğunun ayırdına vardım.

Raffe komik bir şey söylemişim gibi gülümseyerek başını bana doğru eğdi. Başını bana öyle yaklaştırmıştı ki bir an beni öpeceğini sandım. Onun yerine, sadece alnını benimkine yasladı.

Yanımızdan gelip geçenlerin gözünde Raffe sadece yanındaki kadına ilgi gösteren bir adamdı. Ama onun gözlerini göremiyorlardı. Yüzündeki gülümsemeye rağmen Raffe'nin ifadesi, aspirinle kesilemeyecek bir acıydı. Melekler yanımızdan geçerken Raffe vücudunu hafifçe hareket ettirdi. Böylece sırtı onlara hep dönük kalmıştı. İki çam yarması melek, çitanın söylediği bir şeye gülüyorlardı. Raffe gözlerini yumdu, anlamamın

twilightturkiye

mümkün olmadığı acı bir hisle dolup taşıyordu.

Yüzü benimkine o denli yakındı ki nefeslerimiz karışıyordu. Ona rağmen aslında derin ve nahoş duygularla boğuşmakta olduğu uzak bir yerlerdeydi. Hissettiği şey her ne ise, çok insancaydı. Onu bu ruh halinden çekip çıkarmak, dikkatini dağıtmak için güçlü bir istek duydum.

Elimi yanağına koydum. Sıcak ve güzeldi. Belki de aşırı güzel. Raife gözlerini açmayınca, ürkek bir tavırla dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

İlkin karşılık alamadım, geri çekilmeyi düşündüm.

Derken aç bir şekilde öptü beni.

İlk buluşmalarında öpüşen çiftlerin kibar öpücüğü de değildi, sadece şehvetin yön verdiği bir erkeğin öpücüğü de. Beni, ölmek üzere olan ve ebedi hayatın sırrının bu öpücükte olduğuna inanan bir adamın coşkusuyla öpüyordu. Belimi ve omzumu saran ellerinin gaddarlığı, dudaklarının öğütürcesine baskısı dengemi bozmuş, düşüncelerim kontrolden çıkmıştı.

Basınç hafifledi ve öpücük şehvetli bir öpücüğe dönüştü.

Dudaklarının ve dilinin ipeksi temasından tüylerimi diken diken eden bir sıcaklık yayılıp dosdoğru özüme ulaştı. Bedenim eriyerek onunkine karıştı ve göğüslerime sürtünen taş gibi göğüs kaslarını, belimi ve omzumu mengene gibi sıkan ellerinin sıcaklığını, ağzının benimkinin üstünde tüm ıslaklığıyla kaydığını fazlasıyla hissettim.

Sonra bitiverdi.

Benden uzaklaştı, sanki azgın suları yarıp yüzeye çıkmış gibi nefes aldı. Gözleri, içinde duyguların girdaplandığı derin birer havuz gibiydi.

Gözlerini gözlerimden çekip aldı. Nefesini kontrollü bir şekilde verdi.

Tekrar açtığında gözleri maviden çok siyahtı ve hiçbir duy-

turkcealmanak

gu okunmuyordu. O örtülü gözlerin ardında her ne oluyorsa artık onlara ulaşmak imkânsızdı.

Bir saniye önce orada gördüğüm şey o kadar uzaklara gömülmüştü ki, gerçekten olmuş muydu, hayal mi etmiştim, bilemiyordum. Bir şeyler hissettiğine dair tek belirti, hala normalden hızlı nefes alıyor olmasıydı.

"Şunu bil," dedi. Fısıltısı öyle alçaktı ki melekler muhtemelen koridordakilerin konuşmaları yüzünden bizi duyamazdı. "Senden hoşlanmıyorum bile."

Kollarında kaskatı kesildim. Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi.

Onun aksine, duygularım yüzümden tüm açıklığıyla okunuyor olmalıydı. Yüzümün kıpkırmızı kesilmesine yol açan o duygulardan birinin aşağılanma olduğundan emindim.

Hiçbir şey olmamış gibi benden uzaklaştı, dönüp kapının kanatlarını itti.

Koridorda durup kapının kanatlarının açılıp kapanmasını, sonra durmasını izlettim.

Diğer taraftan bir çift kapıyı itip çıktı. Melek, kolunu kadının beline dolamıştı. Kadının üstünde vücudunu sarmalayan ve her adımında göz kırpan, baştan aşağı payetli bir elbise vardı. Melek ise mor renkli bir takım elbise ve geniş yakası omuzlarının üstünde bollaşan fosforlu pembe bir gömlek giyiyordu. Yanımdan geçerken ikisi de bana baktılar.

Mor ve çingene pembesi giymiş bir adam size gözünü dikip bakarsa, üstünüzü değiştirme zamanı gelmiş demektir. Kızıl elbisem kısa ve dar olsa da, burada sırıtmıyordu. Baktıkları, yüzümdeki aşağılanma ve şaşkınlık ifadesiydi herhalde.

Yüzümü normal olduğunu düşündüğüm bir hale getirdim, omuzlarımı gevşetmeye ya da en azından gevşetmiş görünmeye çalıştım.

twilightturkiye.com

Daha önce de erkeklerle öpüşmüştüm. Bazen öpüştükten sonra kendimi tuhaf hissettiğim olmuştu ama böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım. Öpüşmenin hep güzel ve hoş olduğunu düşünmüşümdür, gülleri koklamak ya da bir yaz günü kahkahayla gülmek gibi. Fakat Raffe'yle yaşadığım, apayrı bir şeydi. Daha önceki öpüşmelerime kıyasla bu, insanın dizlerinin bağını çözen, bağırsaklarını düğümleyen, tüylerini ürperten nükleer bir patlama gibiydi.

Derin mi derin bir nefes aldım. Tuttum. Sonra ağır ağır salıverdim.

Benden hoşlanmıyordu bile.

Bu düşünceyi zihnimde evirip çevirdim. Düşünce yuvarlanıp dururken, hissettiğim her şeyi de kafamdaki o üç metre kalınlığındaki kasanın içine tıktım, bir şeyler sürünerek dışarı çıkmasın diye de kapıyı hemen çarpıp kapattım.

Beni istemiş olsa da ne değişirdi ki? Yine aynı kapıya çıkardı. Yani çıkmaz yola. Ortaklığımız sona ermek üzereydi. Paige'i bulur bulmaz, mümkün olduğunca çabuk buradan çıkmam gerekecekti. O da kanatlarını yerine diktirmek, sonra başını ağrıtan düşmanlarıyla başa çıkmak zorundaydı. Sonra ben ailemle sağ kalma mücadeleme geri dönecektim, o ise arkadaşlarıyla birlikte dünyamı yıkmaya. Hepsi buydu işte. Hiç lise fantezisi kurmaya gerek yoktu.

Derin bir nefes daha aldım, hissettiğim her şeyin kilit altında olduğundan emin olup ağır ağır nefesimi verdim. Önemli olan tek şey Paige'i bulmaktı. Bunun için kısacık bir süre daha Raffe'yle birlikte çalışmalıydım.

Kapıya yürüdüm, Raffe'yi bulmak için kapı kanatlarını açıp içeri girdim.

twilightturkiye.com

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Adımımı içeri atar atmaz dünya, caz müziğin kükremesinin, kahkahaların, sohbetlerin yanı sıra kavranması güç bir duygu seli halinde bir araya gelmiş bir ısı dalgasıyla, keskin puro dumanının kokusuyla, enfes yiyeceklerle doldu.

Zamanda geriye gittiğim hissini bir türlü üstümden atamıyordum. Dışarıda insanlar açlıktan ölüyor ve küresel bir saldırıyla paramparça olmuş bir dünyada evsiz yaşıyordu. Buradaysa cümbüşün sonu gelmiyordu. Tamam, adamlar kanatlı olabilirdi ama onun dışında 1920'lerin bir gece kulübünde olmak gibiydi. Art Deco mobilyalar, uzun elbiseli kadınlar, smokinli adamlar.

Doğru, kıyafetlerin tümü 1920'lere ait görünmüyordu. Sanki davetlilerin bir kısmı 1920'lerin giyim kuşamının neye benzediğini anlamamış gibi, ara sıra 70'lere ait ya da gelecekten fırlamış görünen bilimkurgu kıyafetleri de vardı. Fakat oda ve mobilyalar Art Deco'ydu ve çoğu melek eski tarz kuyruklu ceketler giymişti.

Oda altın kol saatleriyle, göz alıcı ipeklerle, ışıl ışıl mücevherlerle parlıyordu. Melekler akşam yemeği yiyor, içki ve sigara

twilightturkiye

içiyor, gülüşüyordu. Tüm bunların ortasında, göz kırpan avizelerin altında, beyaz eldivenli insan hizmetçiler tepsiler dolusu şampanya ve ordövr taşıyordu. Müzik grubunun üyeleri, hizmetçiler ve kadınların çoğu insandı.

Odadaki insanlara karşı açıklaması olmayan bir tiksinti duydum. Hepsi de benim gibi haindiler. Yo, itiraf etmek gerekirse hiçbirisi Obi'nin kampında Raffe'yi ele vermemekle yaptığım kadar kötü bir şey yapmamıştı.

Hepsine çıkarcı deyip geçmek kolaydı ama kendisi kuş yuvasına doğru yürürken kocasıyla aç çocukları tel örgülere yapışan kadını anımsadım. Muhtemelen ailenin karnını doyurması için tek fırsatıydı. Buraya gelebilmiş olmasını umdum. Yüzünü görme ümidiyle kalabalığı taradım.

Ama onun yerine, Raffe'yi gördüm.

Loş bir köşede, vurdumduymaz bir tavırla duvara yaslanmış kalabalığı seyre koyulmuştu. Siyah elbise giymiş, teni bir vampirinki kadar beyaz olan bir kumral, davetkar bir edayla ona yaklaştı. Kadının üstünden şehvet akıyordu.

Raffe'nin yanı dışında her yere gitmeye razıydım fakat bir görevim vardı ve Raffe de bunun önemli bir parçasıydı. Sırf sosyal bakımdan kendimi salak gibi hissediyorum diye Paige'i yüzüstü bırakacak değildim.

Dişimi sıktım, yanına yürüdüm.

Kumral elini onun göğsüne koymuş, samimi bir şeyler söylüyordu. Raffe ise salonun diğer ucundaki bir şeyi takip etmekteydi ve onu dinlemiyor gibiydi. Bir kadeh dolusu kehribar rengi içkiyi bir yudumda bitirdi. Boş kadehi yakındaki bir masanın üstünde duran bir dizi boş kadehin yanına bıraktı.

Yanındaki duvara sırtımı yasladığımda bana bakmadı, ama biliyordum ki orada olduğumun farkındaydı. Aynen şu anda bana ölümcül bakışlar savurmakta olan kumral gibi. Kumral,

milliyetturk/aristana

verdiği mesaj zaten yeterince net değilmiş gibi, bir de gidip Raffe'ye sürtündü.

Raffe elinde rengârenk içkilerle dolu bir tepsiyle geçen garsondan bir içki daha aldı. Kafasına dikti, garson daha uzaklaşamadan tepsiden bir kadeh daha kaptı. Ben kendimi toparlayıp da yanına gidene kadar, kaşla göz arasında dört kadehi devirmişti bile. Ya bir şey yüzünden çok sarsılmıştı ya da hızla denetimini yitiriyordu. Harika. Şansıma alkolik bir melek düşmüştü.

Raffe göz kamaştıran gülümsemesiyle ona bakan kumrala nihayet döndü. Kadının gözleri öyle bir davetkârlıkla ışıldıyordu ki, utanıyordum.

"Git de kendine başkasını bul," dedi Raffe. Sesi kayıtsız ve vurdumduymazdı. Off. Bana ölümcül bakışlar savurup dursa da, duygularını paylaşarak kadının adına üzüldüm.

Bununla beraber, hiç değilse sadece gitmesini söylemişti, ondan hoşlanmadığını değil.

Kadın ağır ağır ondan uzaklaştı. Sanki şaka yaptığını söylemesi için bir fırsat tanıyordu Raffe'ye. Raffe içeridekileri seyretmeye dönünce, kadın son bir kez bana dövecekmiş gibi bakıp yürüdü, gitti.

Raffe'nin böyle dikkatli dikkatli neye baktığını öğrenmek için salonu araştırdım. Kulüpte sıcak bir ortam vardı ve burası ilk başta düşündüğüm kadar da büyük değildi. Gürültücü kalabalık sayesinde olduğundan daha kalabalık bir yerin havasına sahipti ve modern bir kulüpten çok, yemek salonunu andırıyordu. Gözlerim hemen kral tahtı gibi bir yerde, seçilmiş kişiler gibi oturan bir gruba takıldı.

Sadece belirli türden gruplar böyle davranabilirdi: Yemekhanelerde okulun en popüler çocukları, partilerde futbol kahramanları, kulüplerde ise film yıldızları. O bölmenin içinde ya

turkcealistanac

da etrafında takılan beş altı melek vardı. Gülüşüyor, şakalaşıyorlardı. Her birinin bir elinde içki, diğerinde alımlı bir kız vardı. Etrafları kadın kaynıyordu. Kadınlar ilgilerini çekmek için ya bedenlerini onlara sürtüyor ya da erkekleri aç gözlerle izleyerek podyumdaymışçasına salına salına yürüyorlardı.

Bu melekler kulüpteki diğer meleklerden iriydiler. Daha uzun boylu, daha yapılıydılar ve diğerlerinin sahip olmadığı türden, tehlikeli bir havaları vardı. Tıpkı vahşi doğadaki kaplanlar gibi. Bana kulüpten çıkarlarken gördüğümüz, Raffe'nin sakınmak istediği melekleri hatırlatmışlardı.

Hepsi de seçkin bir tavırla kılıç kuşanmışlardı. Viking savaşçılarının da böyle görüneceğini hayal ediyordum; tabii tıraş olur ve modernleşirlerse. Tavırları, tutumları Raffe'yi çağrıştırıyordu. Aralarında olsa pekâlâ onlardan biri gibi görünürdü. Onu o bölmede, ekibin geri kalanıyla birlikte içki içip kahkahalar atarken hayal etmek hiç zor değildi. Eh, güldüğünü hayal etmek biraz yaratıcılık gerektiriyordu ama onun böyle bir potansiyeli olduğundan adım gibi emindim.

"Beyaz takım elbiseli olanı gördün mü?" Başını neredeyse belli belirsiz gruba doğru salladı. Adamı gözden kaçırmak mümkün değildi. Sadece beyaz bir takım giymekle kalmamıştı; ayakkabıları, saçları, teni ve kanatları da yumuşacık bir beyazdı. Sadece gözleri renkliydi. Buradan göz rengini seçemesem de, geri kalanıyla oluşturduğu kontrasta bakarak yakın mesafeden bir hayli çarpıcı görüneceğini tahmin edebiliyordum.

Daha önce hiç albino görmemiştim. Ancak gayet eminim ki albinolar arasında bile böylesi bir renk noksanlığı alışıldık şey değildi. İnsan teni bu renk olmazdı. Neyse ki insan da değildi zaten.

Yuvarlak biçimli bölmenin kenarına yaslanmıştı. Gruba tümüyle dâhil olamayanlardandı. Sanki diğerlerinden tüyo almayı beklermişçesine, kahkahalara yarım saniye gecikmeli

trifyktürk/aristanne

katılıyordu. Kadınlar onun etrafından dolaşıyor, fazla yaklaşmamaya çaba gösteriyorlardı. Yanında kız bulunmayan tek melek oydu. Kadınları seyrediyor fakat hiçbirini uzanıp kendine çekmiyordu. Diğer kadınların ondan uzak duruşunda öyle bir şey vardı ki, ben de ondan uzak durmayı istiyordum.

"Oraya gidip onun dikkatini çekmeni istiyorum," diye fısıldadı Raffe. Harika. Tahmin etmem gerekirdi bunu. "Senin peşinden erkekler tuvaletine gelmesini sağla."

"Kafa mı buluyorsun benle? Nasıl yapacağım bunu?"

"Birçok yeteneğin var." Gözleri daracık elbisemde dolaştı. "Bir yolunu bulursun elbet."

"Onu tuvalete getirince ne olacak?" Sesimi olabildiğince alçaltmıştım. Kulübün gürültüsüne rağmen duyulacak kadar yüksek sesle konuşsam Raffe bunu kesinlikle söylerdi bana.

"Bize yardım etmesi için ikna edeceğiz." Yüzü asıktı. Onu ikna etme şansımızı çok yüksek bulmuyor gibiydi.

"Peki ya hayır derse?"

"Oyun biter. Görevi bırakırız."

Muhtemelen, demin gitmesini söylediğinde kumralın baktığı gibi görünüyordum. Ona, şaka yaptığını itiraf etme fırsatı tanıyacak kadar baktım. Fakat gözlerinde en ufak bir espri belirtisi yoktu. Nereden içime doğmuştu böyle olacağı?

Başımı öne salladım. "Onu tuvalete getireceğim. Sen de ona evet dedirmek için elinden geleni yap."

Kendimi iterek duvardan uzaklaştırdım, sonra hedefimi gözüme kestirip gölgelerden sıyrıldım.

twilightturkiye

OTUZUNCU BÖLÜM

Aktris değilim, yalanı beceremememekte de üstüme yoktur. Baştan çıkarıcılığın ise yanından bile geçmem. Sürekli kız kardeşinin tekerlekli sandalyesini itmen gerekiyorsa baştan çıkarma sanatında kendini yetiştiremezsin. Tabii bol sweatshirt'ler, günlük kot pantolonlar da insanı fettan biri yapmaya yetmez.

Zihnimde bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Albinonun dikkatini çekecek bir şeyler düşünmeliydim. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

O arada belki bir şey bulurum diye uzun yoldan gitmeye karar verdim.

Kulübün karşı tarafında kadınlardan ve muhafızlardan oluşan küçük bir grup savaşçılara yaklaşıyordu. Savaşçıların güzelliğine sahip, ama tehditkar görünmeyecek kadar da normal bir meleğin ardından yürüyorlardı. İnsanın gözünü yıldırmıyor, bilakis okşuyordu. Saçları karamel rengiydi, gözleri sıcaktı. Tek kusuru, mükemmel yüzüne biraz büyük gelen burnuydu. Etrafa dostane bir hava ve gülücükler saçıyordu, doğuştan politikacıydı.

Üstünde 1920'ler tarzında gri bir takım elbise vardı. Ayakkabıları cilalıydı ve belinden sarkan altın bir saat zinciri, ye-

turkcealmanca

leğinin cebine gidiyordu. Herkesle durup bir iki laf ediyordu. Herkes gülümseyerek yanıt veriyordu ona.

İki yanındaki kadınlar dışında herkes. Kadınlar meleğin birer adım gerisindeydi. Ayaklarının dibinde toplanan bir örnek gümüş rengi elbise giymişlerdi. Birbirinin aynı, platin renkli göstermelik süs eşyaları gibiydiler. İnsandılar fakat gözleri ölüydü. Sadece Politikacı onlara doğru baktığında hayat buluyordu gözleri.

Gözlerinde beliriveren korkuyu, sanki daha korkunç bir şeyin davetçisiymiş gibi hemen bastırıyorlardı. Politikacı'nın karşısında sinmemek için kendilerini zorlarlarken kaslarının titrediğini görüyordum neredeyse.

Bu kadınlar ondan korkmakla kalmıyorlardı. Öyle bir dehşete kapılmışlardı ki, içten içe haykırıyorlardı.

Güler yüzlü meleğe tekrar baktım ve yüzünde dostluktan, içtenlikten başka en ufak bir şey göremedim. Eğer kadınların ona karşı tepkisini fark etmemiş olsam, dost olma potansiyeline sahip olduğunu düşünürdüm. İçgüdülerin hiç olmadığı kadar önem arz ettiği bir dünyada, onu bu kadınların gördüğü şekliyle tanıyamamak çok rahatsız ediciydi.

Kulübün dairevi akışı yüzünden, ben savaşçıların bölmesine yaklaşırken Politikacı'yla birbirimize doğru yürüyorduk.

Başını kaldırdı ve kendisini incelediğimi gördü.

Yüzü bir anda ilgiyle aydınlandı, bana bir tebessüm gönderdi. Gülümsemesinde o denli açık bir arkadaşlık teklifi vardı ki, kafamda alarm zilleri çalmadan önce dudaklarım otomatikman kıvrıldı.

Politikacı farkıma varmıştı.

Kendimi, yanındaki gösteriş amaçlı kızlar gibi giyinmiş hayal ettim. Yüzüm balmumundan yapılmış gibi ve bomboş, içimdeki dehşeti boş yere gizlemeye çalışırken.

turkcell.com.tr

Kadınları bu denli korkutan neydi?

Ayaklarım ona doğru gitmeyi reddedermiş gibi, adımlarım kararsızlaştı.

Smokin ve beyaz eldiven giymiş bir garson önüme atlayarak Politikacı'yla göz temasımı bozdu. Elindeki tepside köpüklü şampanya kadehleri vardı.

Vakit geçirmek için bir tanesini aldım. Aklımı başıma toplamak için dikkatimi, altın renkli sıvının yüzeyine yükselen kabarcıklara verdim. Garson döndü, Politikacı'yı bir an için görebildim.

Savaşçıların masasına eğilmiş, alçak sesle konuşuyordu.

İçime su serpilmişti. Rahat bir nefes aldım. O an geçmişti.

"Teşekkür ederim," dedim ferahlamış bir halde garsona.

"Bir şey değil, hanımefendi."

Sesinde bir şey tanıdık gelince başımı kaldırıp ilk defa yüzüne baktım. Kendimi Politikacı'ya o kadar kaptırmıştım ki kurtarıcımın yüzüne daha önce bakmamıştım bile.

O kızıl saçlı, burnu çilli çehreyi görünce gözlerim dehşetle büyüdü. İkizlerden biriydi bu; ya Dee ya da Dum.

Bana attığı bakışta profesyonel bir duygusuzluk vardı. Kesinlikle ne bir şaşkınlık ne de bir tanıma ifadesi okunuyordu yüzünden.

Vay canına, bu işin ustasıydı gerçekten. Daha önceki karşılaşmalarımızdan yola çıkarak onlardan böyle bir şey beklemezdim. Fakat Obi'nin usta casusları olduklarını söylemişlerdi, değil mi? Şaka yaptıklarını ya da abarttıklarını düşünmüştüm oysa ki. Belki de öyle değildi.

Hafifçe eğilip selam verdi, dönüp gitti. Arkasını dönüp bana haylazca sırıtacak diye beklediysem de baston yutmuş gibi yürümeye, içki servisi yapmaya devam etti. Kimin aklına gelirdi ki?

twilightturkiye

Kalabalık bir grubun arkasına doğru geçip kendimi Politikacı'dan sakladım. Acaba Dee-Dum beni kurtardığını biliyor muydu, yoksa sadece güzel bir tesadüf müydü?

Ne işi vardı onun burada? Birden gözümün önünde Obi'nin şehre doğru kıvrılarak yaklaşan konvoyu geldi. Kamyon ağzına kadar patlayıcı doluydu. Obi meleklere karşı ses uyandıran bir eylemde bulunup direniş savaşçılarının sayısını artırmayı planlıyordu.

Harika. Aman ne güzel. İkizler burada olduğuna göre, karşı saldırı için binayı keşfediyor olmalıydılar.

Acaba onlar burayı yerle bir etmeden önce Paige'i çıkarmak için ne kadar zamanım vardı?

trilogikturk/aristanae

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kısa bir sohbetin ardından Politikacı, savaşçıların bölmesinden ayrıldı. Çok şükür bana doğru gelmek yerine dosdoğru kulübün arka tarafına gitti. Durup herkesle selamlaşırken beni tamamen unutmuş görünüyordu.

Herkes arkasından bakıyor, gidişini izliyordu. Bir süre yakınımdaki gruptan hiç kimsenin ağzını bıçak açmadı. Sonra, konuşmalarında bir sorun olup olmadığını bilemezcesine ürkekçe konuşmaya başladılar. Masadaki savaşçılar, yüzlerinden düşen bin parça, sessizce oturup içkilerini yudumluyorlardı. Politikacı her ne dediyse, hoşlanmamışlardı.

Albinoya yaklaşmaya kaldığım yerden devam etmeden önce, tekrar seslerin yükselmesini bekledim. Artık direnişçilerin de burada olduğunu bildiğimden, işleri hızlandırmak için ekstra bir baskı hissediyordum.

Yine de, kadın nehrinin kenarına gelince duraksadım. Albinonun yakınında kadınsız bir bölge oluşmuştu. Oraya bir kez adım attım mı, fark edilmemek çok güç olacaktı.

Melekler kadınlardan çok kendi aralarında konuşmaktan zevk alır gibiydiler. Kadınlar ne kadar çırpınırlarsa çırpınsın-

turkcealtyazi.org

lar, meleklerin kostümlerini tamamlayan birer aksesuar muamelesi görmenin ötesine geçemiyorlardı.

Albino bana dönünce, kadınları ondan neyin uzak tuttuğunu görüverdim. Vücudunun kesinlikle hiçbir pigment barındırmaması değildi ki eminim bu bile bazılarını ürkütürdü. Sonuçta bu kadınlar sırtında ve kim bilir başka nerelerinde kuş tüyleri bulunan adamlardan bile çekinmiyorlardı. Onlar için pigment noksanlığının lafı mı olurdu? Sorun, gözleriydi. Gözlerine şöyle bir bakmak bile insanların neden ondan uzak durduğunu anlamak için yeterliydi.

Kan kırmızısıydı gözleri. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Gözbebekleri de daha önce gördüklerime benzemiyordu. Öyle büyüktüler ki, gözlerinin tamamına yakınını kaplıyorlardı. Koyu kırmızı bir kürenin etrafını pembe bir halka halinde iris çevreliyordu ve içinde de kanın üstünde cızırdayan minyatür şimşekler gibi beyazlıklar vardı. Upuzun fildişi rengi kirpikleri, sanki hiç fark edilmiyormuş gibi, bir de gözlerini çevreleyip öne çıkarıyordu.

Elimde olmadan bakakaldım. Mahcup olup bakışlarımı kaçırdım ve diğer insanların da ona ihtiyatlı bakışlar fırlattığını gördüm. Diğer melekler, tüm o korkunç saldırganlıklarına karşılık Cennet'te yapılmışa benziyorlardı. Oysa bu, dosdoğru annemin kâbuslarından fırlamış gibiydi.

Üstelik de fiziksel görüntüsü insanı huzursuz eden kişilerin yanında olmaya alışık olduğum halde. Paige, özürlüler arasında çok popüler bir çocuktu. Arkadaşı Judith güdük kollarla, ufacık ve deforme ellerle doğmuştu. Alex yürürken yalpalıyordu ve anlaşılır sözcükler söylemek için yüzünü acıyla çarpıtması gerekiyordu. Bu da ağzından hatırı sayılır miktarda salya akmasına yol açıyordu. Will ise nefes alması için pompaya ihtiyaç duyan bir felç hastasıydı.

twilightturkiye

İnsanlar bu albinonun etrafında nasıl davranıyorlarsa, çocuklara karşı da aynı tutumu takınıyorlardı. İçlerinden birinin başına ne zaman kötü bir şey gelse, Paige onları bir tema partisine çağırırdı. Korsan partisi, zombi partisi, hatta çocuklardan birinin ağzında diş fırçası, üstünde pijamayla çıkageldiği bir "olduğun gibi gel" partisi.

Şakalaşır, gülüşür ve bir aradayken kuvvetli olduklarını hissederlerdi. Paige onlar için amigo kızın, rehberlik danışmanının ve en iyi dostun bir araya gelmiş haliydi.

Bu albinonun da hayatında Paige gibi birine ihtiyaç duyduğu barizdi. Bakışları üstüne çektiğinin, dış görünüşüyle yargılandığının fazlasıyla bilincinde birine özgü, fark edilmesi güç belirtiler sergiliyordu. Her şeyden önce kolları ve omuzları vücuduna iyice yakın, başı ise hafifçe öne eğik duruyordu ve gözlerini nadiren yukarı kaldırıyordu. Grubun yan tarafında, ışığın daha zayıf olduğu bir yeri seçmişti. Böylece meraklı bakışlar gözlerinin kan kırmızısı değil de koyu kahverengi zannedebilecekti.

Herhalde meleklere yönelik ön yargıyı daha da pekiştirecek bir şey varsa o da cehennemden kaçmış gibi görünmekti.

Duruşuna ve o belli belirsiz savunmasızlığına karşın, savaşçı olduğu su götürmez bir gerçekti. Her şeyiyle korku salıyordu; geniş omuzlarından şaşırtıcı uzunluktaki boyuna, büklüm büklüm adalelerinden tutun da devasa kanatlarına kadar. Tıpkı bölmedeki diğer melekler gibiydi. Tıpkı Raffe gibiydi.

Bu gruptakilerin her biri savaşmak ve fethetmek için yaratılmışa benziyordu. Bu izlenimi de hareketlerindeki özgüven, sözcüklerindeki otoriterlik ve duruşlarıyla perçinliyorlardı. Ben de böylesi bir rahatsızlığa karşı hassas olmasam, albinonun huzursuzluğunun farkına bile varamazdım.

Etrafındaki insansız bölgeye adımımı atar atmaz albino

twilightturkiyearistanesi

bana doğru baktı. Herkese baktığım gibi gözünün içine baktım. Bir çift yabancı göze bakmanın şokunu atlatır atlatmaz, orada beni tartan, ölçülü bir merak gördüm. Azıcık salındım, ona ışıl ışıl güldüm.

"Kirpiklerin ne kadar da güzel," dedim, dilimi biraz peltekleştirerek. Çok da abartılı yapmamaya çalışıyordum.

Fildişi kirpiklerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. Ona doğru yürüdüm, tökezlemiş gibi yapıp içkimin birazını kusursuz beyazlıktaki takım elbisesine döktüm.

"Aman Tanrım! Çok ama çok üzgünüm! Şu yaptığıma inanamıyorum!" Masadan bir peçete kaptığım gibi lekeyi biraz daha yaydım. "Dur, temizlemene yardım edeyim."

Çok şükür, ellerim titremiyordu. O tehlikeli gerginliğin farkındaydım çünkü. Bu melekler, tarihteki tüm savaşlardan daha fazla insanın canını almışlardı. Ben ise burada, içlerinden birinin üstüne içki döküyordum. Çok da orijinal bir senaryo sayılmazdı ama bu kısıtlı imkânlarla elimden gelenin en iyisi buydu.

"İz bırakmayacağından eminim." Çakırkeyif bir kız gibi sözleri ağzımda geveliyordum. Bölmenin etrafında ani bir sessizlik olmuştu. Herkesin gözü üzerimizdeydi.

Bunu planlamamıştım işte. Eğer gizliden gizliye seyredilmekten rahatsız oluyorsa, muhtemelen böyle salakça bir senaryonun ilgi odağı olmaktan nefret edecekti.

Bileğimi tuttu, takım elbisesinden çekip uzaklaştırdı. Kavrayışı güçlüydü ama canımı acıtmamıştı. Hâlbuki canı istese bileğimi koparabilecek güçte olduğu barizdi.

"Ben gidip şununla ilgileneyim." Sesi sinirliydi. Sinirden zarar gelmezdi. Bu işi kıvırabilirdim. Dünyayı yakıp kavuran ekibin bir parçası olduğu gerçeğini bir kenara atarsanız, iyi biri olmalıydı.

Ağır ağır tuvaletin yolunu tuttu. Melek ya da insan deme-

turkcealistanne

den tüm bakışları görmezden geliyordu. Sessizce peşinden yürüdüm. Sarhoş hatun numarasını sürdürsem mi diye düşündüm ama tuvalete giderken birileri onu yolundan alıkoymadığı sürece yapmamaya karar verdim.

Hiç kimse onu durdurmadı. Merhaba diyen bile çıkmadı. Raffe'yi şöyle bir aradım ama görünürlerde yoktu. Umarım beyefendi keyfi gelip de ortaya çıkana kadar albinoyu içeride benim tutmamı beklemiyordu.

Albino kapıdan girer girmez Raffe elinde kırmızı renkli bir koniyle ve üstünde "Geçici olarak hizmet dışıdır" yazılı bir katlanır işaret levhasıyla gölgelerden çıkıverdi. Koniyi ve levhayı kapının önüne koydu, albinonun peşinden içeri daldı.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Acaba kapıda durup gözcülük mü etmeliydim? Raffe'ye gözüm kapalı güveniyor olsam aynen öyle yapardım.

Ben de kapıyı itip erkekler tuvaletine girdim. Dışarı fırlayan üç kişi yanımdan geçti yanımdan. İçlerinden biri alelacele fermuarını çekiyordu. Hepsi de insandı ve muhtemelen bir meleğin neden onları kapı dışarı ettiğini sorgulamayacaklardı.

Raffe kapıda durmuş, musluğun üzerindeki aynadan kendine bakan albinoya bakıyordu. Albino gergin ve ihtiyatlı görünüyordu.

"Merhaba, Josiah," dedi Raffe.

Josiah'ın kanlı gözleri kısıldı, Raffe'ye daha bir dikkatli baktı.

Sonra, gözleri hayret ve şaşkınlık duygularıyla büyüdü. Fırıldak gibi dönüp Raffe'ye baktı. Yüzünde kuşkuyla kafa karışıklığı, neşe ile telaş çarpışıyordu. Bir insanın bütün bu duyguları aynı anda yüzünde sergilemek şöyle dursun, hissedebileceğine bile inanmazdım.

Yüz ifadesini kontrol altına aldı, soğukkanlılığını takındı.

turkishkitaplar.com

Biraz uğraşması gerekmişti bunun için.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu Josiah.

"Benim, Josiah," dedi Raffe ona doğru bir adım atarak.

Josiah mermer tezgâh boyunca geriledi. "Hayır." Başını iki yana salladı. Kırmızı gözleri ardına kadar açılmıştı ve tanıdığı her halinden belli oluyordu. "Seni hiç tanımıyorum."

Raffe anlamakta güçlük çekiyor gibiydi. "Neler oluyor, Josiah? Tamam, aradan epey zaman geçti ama-"

"Epey zaman mı?" Josiah sinirli sinirli güldü. Hala Raffe vebalıymışçasına ondan santim santim uzaklaşıyordu. "Öyle de denebilir." Dudakları incecik bir çizgi halinde, beyaz üstüne beyaz görünüyordu. "Epey zaman. Çok komik. Evet."

Raffe başını hafifçe yana eğip ona baktı.

"Bak," dedi Josiah. "Şimdi gitmem lazım. Sakın... sakın peşimden gelme, olur mu? Lütfen. Rica ediyorum. Yabancılarla görülme riskini göze alamam." Kesik kesik soluk aldı ve kapıya doğru kararlı bir adım attı.

Raffe elini onun göğsüne koyarak durdurdu. "Seni kölelikten kurtarıp asker olarak eğittiğimden beri yabancı değiliz."

Albino Raffe'nin dokunuşu karşısında, yanmış gibi uzaklaştı. "O başka bir hayatta, başka bir dünyadaydı." Yine kesik kesik soludu. Sesini alçalttı, güç duyulur bir fısıltıyla "Burada olmamalısın. Artık senin için çok tehlikeli," dedi.

"Gerçekten mi?" Raffe'ye bıkkınlık gelmiş gibiydi.

Josiah döndü, tekrar mermer tezgaha yürüdü. "Köprünün altından çok sular aktı. Her şey karmakarışık oldu." Sesi eskisi kadar gergin olmasa da, Josiah'ın bir yandan Raffe'den olabildiğince uzaklaşmaya çabaladığı gözümden kaçmamıştı.

"İşler o kadar karmaşık ki, kendi adamlarım beni unuttu. Öyle mi?

Josiah tuvalet bölmelerinden birine gidip sifonu çekti. "Ah,

twilightturkiye

kimse seni unutmadı." Suyun şırıltısından ne dediğini zar zor duyabiliyordum. Demek ki tuvaletin dışından kimse duyamazdı bizi. "Tam tersi. Tüm kuş yuvasının diline düştün." Bir başka bölmeye girip oranın da sifonunu çekti. "Resmen bir Raphael karşıtı kampanya var."

Raphael mi? Raffe'yi mi kast ediyordu?

"Neden? Niye gerek duysunlar ki buna?"

Albino omuz silkti. "Ben sadece askerim. Baş meleklerin entrikalarına aklım ermez benim. Ama bir tahmin yürütmem gerekse... Gabriel vurulduğuna göre..."

"Bir iktidar boşluğu oluştu. Şimdi Tanrı'nın Elçisi kim?"

Josiah bir sifonu daha çekti. "Hiç kimse. Bir çekişme var. Hepimizin gönlü Michael'dan yana ama o istemiyor. General olmaktan memnun, ordudan vazgeçmiyor. Diğer yandan, Uriel o kadar istekli ki, ihtiyacı olan çoğunluğu sağlamak için bir tek tüylerimizi elleriyle kabartmadığı kaldı."

"Hiç bitmeyen partiyi ve kadınları açıklıyor bu. Tehlikeli bir yolda yürüyor."

"Bir yandan da, neler olduğuna, neden burada olduğumuza dair hiçbir şey bilmiyoruz. Gabriel her zamanki ketumluğuyla bize hiçbir şey söylememişti. Dramatik olmayı severdi, bilirsin. Sadece bilmemiz gerekeni söylerdi, o zaman da şifreli sözcüklerinden bir anlam çıkarabilene aşk olsun."

Raffe başıyla onayladı. "Peki, Uri'nin ihtiyacı olan desteği almasını ne önlüyor?"

Albino bir sifonu daha çekti. Parmağını Raffe'ye doğrulttu, suyun gök gürültüsünden farksız sesine rağmen sadece ağzını kıpırdatarak "Sen," dedi.

Raffe tek kaşını kaldırdı.

"Evet," dedi Josiah. "Uriel'in Tanrı'nın Elçisi olmasından hoşlanmayanlar var çünkü onun Cehennem'le bağları çok kuv-

turkcealistanac

vetli. Bize, Çukur'u ziyaret etmesinin vazifesinin bir parçası olduğunu söyleyip duruyor ama orada neler olup bittiğini kim bilir? Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Josiah ilk bölmeye gitti, tuvaleti yine suyun gürültüsü doldurdu. "Uriel'in önündeki en büyük engel, senin adamların. Her biri kalın kafalı, keçi gibi inatçı. Onları terk ettiğin için öyle öfkeliler ki, seni ellerine geçirseler parçalarlar. Fakat bunu bir başkasının yapmasına izin vermezler. Sağ kalan tüm baş meleklerin Elçilik için adaylığını koymasından yanalar, buna sen de dahilsin. Uriel onları arkasına almayı başaramadı. Şimdilik."

"Onları mı?"

Josiah kan kırmızı gözlerini kapattı. "Taraf tutabilecek konumda olmadığımı biliyorsun, Raphael. Hiçbir zaman o konumda olmadım. Hiç de olmayacağım. Bu işler bittiğinde kendimi bulaşıkçılık yaparken bulmazsam şanslıyım. Grubun üyesi olup olmadığım bile şüpheli." Bunu büyük bir öfkeyle, tükürürcesine söylemişti.

"Hakkımda ne diyorlar?"

Josiah'ın sesi yumuşadı. Kötü haberi vermeye gönülsüz gibiydi. "Hiçbir meleğin yalnızlığa bu kadar dayanamayacağını. Şimdiye kadar bize dönmediysen bunun öldüğün anlamına geldiğini. Ya da diğer tarafa katıldığını."

"Yani düştüğümü mü?" diye sordu Raffe. Dişlerini gıcırdatırken çenesindeki bir adale seğiriyordu.

"Senin de Gözcüler'le aynı günahı işlediğin söylentileri dolaşıyor. Geri dönmene izin verilmediği için dönemediğin. Gözcülere kendi çocuklarını avlama acısını yaşatmama gibi kurnazca bir masal uydurduğun, böylece aşağılanmadan ve ebedi işkenceden sıyrıldığın. Dünyada kol gezen Nephilimlerin aslında onları hiç avlamadığının kanıtı olduğu."

"Ne Nephilim'i?"

turkcealtyazi.org/aristanne

"Ciddi misin sen?" Josiah, karşısında bir akıl hastası varmış gibi bakıyordu Raffe'ye. "Her yerdeler. İnsanların gece çıkmaya ödü patlıyor. Hangi hizmetçiye sorsan yarısı yenmiş cesetler gördüğünü ya da gruplarına Nephilimlerin saldırdığını anlatır."

Raffe gözlerini kırpıştırdı, Josiah'ın söylediklerini sindirmek için biraz bekledi. "Onlar Nephilim değiller. Nephilim'e benzemiyorlar bile."

"Sesleri Nephilim gibi. Nephilim gibi yiyorlar. Nephilim gibi dehşet saçıyorlar. Nephilimlerin neye benzediğini bilen bir tek sen ve Gözcüler'in varsınız. Sizlerin de sözüne pek güven duyulmuyor."

"O şeyleri gördüm. Nephilim değiller."

"Ne olurlarsa olsunlar. Yemin ederim, başkalarını buna inandırmaktansa her birini avlayıp öldürmek daha kolaydır. Hem Nephilim değilse ne ki bunlar?"

Raffe göz ucuyla bana baktı. Yanıt verirken gözlerini cilalı zemine dikti. "Hiçbir fikrim yok. Biz onlara 'alçak iblis' adını taktık."

"Biz mi?" Josiah bana baktığında kapının yanında, görünmez olmaya çalışıyordum. "Sen ve şu İnsan Kızı mı?" Sesinde kısmen hüsran, kısmen de suçlama vardı.

"Öyle bir şey yok. İsa aşkına, Josiah. Yapma. Gözcülerimin başına gelenden sonra işi o raddeye vardıracak son kişi benim, karılarının başına gelenleri saymıyorum bile." Raffe mermer zemini arşınladı. "Hem burası, o suçlamanın bana yöneltilebileceği son yer."

"Bildiğim kadarıyla burada o çizgiyi geçen olmadı," dedi Josiah. "Bazıları geçtiklerini iddia ediyorlar ancak bunlar eskiden de adil olsun diye kendi ellerini, kanatlarını bağlayıp ejderha avladıklarını söyleyen tipler."

Albino bir yandaki tuvaletin sifonunu çekti. "Öte yandan senin, herkesi şeye – anlarsın ya işte- inandırman için ağzınla

turkfightclub.com

kuş tutman gerekiyor." Tekrar bana doğru baktı. "Geri dönmeden önce, aleyhinde başlatılan kampanyaya kendi kampanyanla karşılık vermelisin. Yoksa karşında seni linç etmeye hazır bir kalabalık bulabilirsin. O yüzden de tavsiyem, en yakın çıkıştan kaçıp gitmen."

"Yapamam. Bana bir cerrah lazım."

Josiah ak kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Ne için?"

Raffe, Josiah'ın kan kırmızı gözlerine baktı. Söylemek istemiyordu. Yapma, Raffe. Böyle duygusal anlarla harcayacak zamanımız mı vardı? Buz gibi davrandığımın farkındaydım ama her an kapıdan içeri biri girebilirdi ve daha Paige'e dair tek laf edilmemişti bile. Tam ağzımı açacaktım ki Raffe konuştu.

"Kanatlarım kesildi."

Şimdi bön bön bakma sırası Josiah'taydı. "Nasıl kesildi?"

"Kökünden."

Albinonun gözleri dehşet ve korkuyla yuvasından fırlayacak gibi oldu. Böyle kötücül görünen gözlerin acıma duygusuyla dolduğunu görmek çok tuhaftı. Raffe iğdiş edildiğini söylese bu kadar anlayışla karşılanamazdı. Josiah bir şey söylemek için ağzını açacak gibi oldu, sonra konuşmanın aptallık olacağına karar kılmış gibi sustu. Önce Raffe'nin ceketinden görünen kanatlarına, sonra onun yüzüne baktı.

"Kanatlarımı dikebilecek birisi lazım bana. Onları tekrar işlevsel hale getirebilecek kadar iyi biri."

Josiah, sırtını Raffe'ye döndü, bir lavaboya yaslandı. "Sana yardım edemem." Sesinde şüphe vardı.

"Tek yapman gereken birilerine sormak, beni birileriyle tanıştırmak."

"Raphael, burada cerrahi müdahaleyi sadece başhekim yapabilir."

"İyi ya. İşin kolay o zaman."

twilightturkiye.com

"Başhekim Laylah."

Raffe, yanlış duymuş olma umuduyla Josiah'a baktı. "Bir tek o mu yapabilir?" Sesinde korku vardı.

"Evet."

Raffe elini saçlarında gezdirdi. Saçını başını yolmak ister gibiydi. "Siz hala..?"

"Evet," dedi Josiah istemeye istemeye. Utanmışa benziyordu. "İkna edemez misin onu?"

"Biliyorsun ki başımı uzatmayı bile göze alamam." Albino içeride volta atıyordu. Huzursuz olduğu ortadaydı.

"Başka seçeneğim olsa senden rica etmezdim."

"Başka seçeneğin var. *Onların* da doktorları var."

"Bu seçenek bile değil, Josiah. Yapacak mısın?"

Josiah ağır ağır içini çekti, belli ki söyleyeceğinden pişman olacaktı. "Neler yapabilirim bir bakayım. Siz bir odaya saklanın. Bir iki saat içinde sizi bulurum."

Raffe başıyla onayladı. Josiah tuvaletten çıkmak için arkasını döndü. Raffe'nin kız kardeşimi unuttuğundan korkarak ağzımı açtım.

"Josiah," diye seslendi Raffe, daha ben sorumu soramadan. "Kaçırılan insan çocuklarıyla ilgili ne biliyorsun?"

Josiah yanımızdan geçip kapıya giderken durdu. Çok kıpırtısızdı. Aşırı kıpırtısızdı. "Hangi çocuklar?"

"Bence hangi çocuklar olduğunu biliyorsun. Bana ne döndüğünü anlatman gerekmiyor. Nerede tutulduklarını söylesen yeter."

"O konuda hiçbir şey bilmiyorum." Dönüp bize bakmamıştı bile. Yan dönük vaziyette kalmış, kapıyla konuşuyordu.

Kapının dışından caz müziğin sesi geliyordu. Bir iki kişi tuvaletin kapısına yaklaşınca partinin gürültüsü konuşmalara dönüştü, sonra onlar uzaklaşırken fondaki gürültüye karışıp

twilightturkiyeonline

gitti. Bakım levhası onları uzak tutmaya yaramıştı.

"Peki," dedi Raffe. "Bir iki saat sonra görüşürüz."

Josiah peşinden kovalayan varmışçasına çıkıp gitti.

twilightturkiye

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Demin duyduklarım kafamın içinde dönüp duruyordu. Melekler bile burada ne işleri olduğunu bilmiyordu. Yani gitmeleri için onları ikna etmek mümkün olabilir miydi? Raffe bir melek iç savaşını başlatacak kişi olabilir miydi? Zihnim melek politikalarından anlam çıkarmakla ve bunun bize sunabileceği fırsatları düşünmekle meşguldü.

Ama düşüncelerimi dizginledim. Çünkü hiçbirinin Paige'i bulmama yararı yoktu.

"Onunla bu kadar saat konuştun, kardeşim hakkında sora sora tek bir soru mu sordun?" Dövecek gibi baktım ona. "Bir şeyler biliyor."

"Sadece temkinli davranıyor."

"Nereden biliyorsun? Ondan bilgi almaya bile çalışmadın."

"Onu tanıyorum. Bir şeylerden ödü patlıyor. Gidebileceği en ileri nokta bu. Üstüne gitsem bu kadarını da söylemezdi."

"Sence onun da parmağı var mı?"

"Çocukların kaçırılmasında mı? Onun tarzı değil. Meraklanma. Melekler arasında sır saklamak deveye hendek atlatmak gibidir. Seve seve anlatacak birilerini buluruz."

turkcealtyazi.org/aristana

Kapıya doğru yürüdü.

"Sen gerçekten baş melek misin?" diye fısıldadım.

Caka satarak gülümsedi. "Ne o, çok mu etkilendin?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ama personelinle ilgili şikayet dilekçesi vermek istiyorum."

"Orta kademe yöneticilerle konuş."

Onu öldürecekmiş gibi bakarak peşinden dışarı çıktım.

Kulübün kanatlı kapılarını itip çıkınca o boğucu sıcaktan ve gürültüden uzaklaştık. Bir dizi asansörün olduğu soğuk mermer lobiye gittik. Duvar dibinden yürümeye, gölgelerin en karanlık olduğu yerden gitmeye özen göstermiştik.

Raffe hemen resepsiyon masasına gitti. Burada, bankonun gerisinde üniformalı, sarışın bir hizmetli vardı. Sanki kafası başka bir yerdeymiş gibi, robot misali yerinde duruyordu. Biz gülümseme mesafesine girer girmez yüzü hareketlendi, nezaket dolu, profesyonel bir maskeye dönüştü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?" Yakından bakınca, gülümsemesi biraz katı görünüyordu. Raffe'ye bakarken hürmetkâr olan gözleri, bana dönünce buz kesiliyordu. Onun adına sevinmiştim. Meleklere hizmet etmeyi sevmiyor, onlara sırnaşan insanları daha bile az seviyordu.

"Bana bir oda ver." Raffe'nin kibir ibresi dibine dayanmıştı. Dimdik duruyor, adama gerekmedikçe bakmıyordu. Ya soru sormasın diye adama büyüklük taslıyordu ya da aslında tüm meleklerin insanlara karşı tutumu buydu ve onlardan farklı hatırlanmak istemiyordu. Benim tahminim ikisinin de geçerli olduğuydu.

"Üst katların hepsi dolu, efendim. Daha alçak bir yer olur mu?"

Raffe kendisine emrivaki yapılmış gibi oflayıp pufladı. "İyi."

twilightturkiye

Görevli bana baktı, sonra eski usul ziyaretçi defterine bir şeyler karaladı. Raffe'ye bir anahtar verip 1712 numaralı odada kalacağımızı söyledi. Kendime ayrı bir oda istiyordum ama ağzımı açmayacak kadar akıllıydım. Buraya girmek için yırtınan kadınlar göz önüne alınırsa, içeride yalnız başına bir yerden diğerine gitmesine izin verilen insanlar sadece hizmetlilerdi. O yüzden kendime ait bir oda hayalim suya düşmüştü.

Görevli bana döndü, "Asansöre binebilirsiniz, hanımefendi. Buranın elektriği güvenilirdir. Elektronik kart yerine anahtar kullanmamızın tek sebebi, efendilerin öylesini tercih etmesi."

Meleklere gerçekten efendiler mi demişti? Bunu düşününce parmaklarım buz kesti. Paige'i kapıp buradan uzaklaşmaya yemin etmiş de olsam, bu piç kurularının canına okumak için yapabileceğim bir şeyler var mı diye düşündüm.

Bir zamanlar bizim olan dünya üzerindeki hâkimiyetleri gerçekten kafamı karıştırıyordu. Işıkları yakacak, asansörleri çalıştıracak enerjiyi, gurmelere layık yiyecekleri bulabiliyorlardı. Bunu sihirle yapıyor olabilirlerdi. Bugünlerde bu da mantıklı bir açıklama sayılırdı. Ama asırlar süren bilimsel ilerlemeyi bir kenara bırakıp ortaçağ köylüsü gibi düşünmek için henüz çok erkendi.

Çok merak ediyordum. Acaba bundan bir nesil sonra insanlar bu binadaki her şeyin sihirle çalıştığını mı düşüneceklerdi? Bunu aklıma getirip öfkeyle dişlerimi sıktım. Meleklerin biz insanları düşürdüğü hal buydu işte.

Raffe'nin tek bir kusuru bulunmayan profiline baktım. Hiçbir insan bu kadar iyi görünemezdi. Bizlerden olmadığının bir diğer kanıtıydı.

Uzaklaşırken, görevlinin suratındaki bakışı yakaladım. Gözleri, Raffe'ye bakarken yüzümde beliren katı ifadeyi onayladığını belli ediyordu. Tekrar o kibar, profesyonel ifadesini takındı ve Raffe'ye bir emri olursa telefonla arayabileceğini söyledi.

turkcealbanian

Asansörün bulunduğu kısa hol, devasa bir açıklığa çıkıyordu. Asansörün düğmesine bastıktan sonra o tarafa şöyle bir bakıverdim. Üstümde, binanın cam kubbeli tavanına kadar sıra sıra yükselen balkonlar vardı.

Melekler üstümüzde daireler çiziyor, bir kattan diğerine küçük sıçrayışlar yapıyorlardı. Meleklerin dıştaki halkası döne döne yukarı çıkarken, içteki dönerek aşağı iniyordu.

Bunu herhalde çarpışmamak için yapıyorlardı. Tıpkı yukarıdan bakıldığında bizim trafiğimizin de düzenli görünmesi gibiydi. Sebebi ne olursa olsun, ortaya çıkan şey göksel varlıkların adeta koreografisi hazırlanmış, nefes kesici bir hava balesi yapmasıydı. Michelangelo cam kubbeden süzülen gün ışığında bunu görse dizlerinin üstüne düşer, gözleri kör olana kadar resmini yapardı.

Asansör kapıları bir zil sesiyle açıldı ve gözlerimi yukarıdaki ihtişamlı manzaradan güçlükle ayırabildim.

Raffe yanımda duruyor, arkadaşlarının uçuşunu izliyordu. Gözlerini kapatmadan hemen önce, onlarda bir şey yakaladım. Çaresizlik olabilirdi bu.

Ya da özlem.

Onun adına üzülmeyi reddediyordum. Halkının halkıma çektirdiği eziyetler yüzünden ona karşı öfkeden ve kinden başka bir duygu beslemeyi reddediyordum.

Fakat bir türlü kin tutamıyordum.

Onun yerine, sempatiydi içimde beliren. Tüm farklılıklarımıza rağmen, birçok bakımdan benzer ruhlardık. Tekrar eski yaşamına dönmeye çalışan iki kişiydik.

Derken onun aslında bir "kişi" bile olmadığını anımsadım.

Asansöre bindim. İçinde pahalı bir otel asansöründe görmeyi bekleyeceğiniz türden bir ayna, ahşap kaplama ve kırmızı halı vardı. Kapılar kapanmaya başladığında Raffe hala dışa-

twilightturkiye.com

rıda duruyordu. Kapı kapanmasın diye araya elimi koydum.

"Ne oldu?"

Utangaç bir tavırla etrafına bakındı. "Melekler asansöre binmez."

Elbette ya, onlar bir kattan diğerine uçuyorlardı. Oyuncu bir tavırla bileğini tuttum, onu sarhoşça bir daire çizerek döndürdüm, bir gören olursa diye de kıkırdadım. Sonra vals yaparak onu asansöre götürdüm.

On yedinci katın düğmesine bastım. Bu kadar yüksek bir yerden kaçmanın güçlüğünü düşününce, asansörle birlikte midem ağzıma geldi. Raffe de pek keyfi yerinde gibi görünmüyordu. Açık göklerde uçmaya alışkın biri için asansör çelik bir tabuttan farksız olmalıydı.

Otel odası dediğimizin yatak odası, salonu ve barı bulunan koca bir süit olduğu ortaya çıkmıştı. İçerisi mermerle, yumuşak derilerle, uzun tüylü halılarla, boydan boya pencerelerle kaplıydı. İki ay önce bu manzara nefes kesici olurdu. San Francisco'nun en güzel hali.

Şimdiyse yanarak mahvolmuş şehrin panoramik manzarası karşısında ağlamak istiyordum.

Uyurgezer gibi pencereye yürüdüm. Babamın mezar taşıymış gibi alnımı, avuçlarımı soğuk cama dayadım.

Kavrulup kapkara kesilmiş tepelere, kömürleşmiş çene kemiğindeki kırık dişler gibi görünen, yana eğilmiş binalar serpiştirilmişti. Haight-Ashbury, Mission, Kuzey Sahili, Güney Market, Golden Gate Parkı, hepsi gitmişti. Ayak altında ezilen cam gibi, içimde bir şeyler kırıldı.

Boğulmak üzere olan bir adamın son kez uzattığı koyu renk parmakları gibi, yer yer koyu duman sütunları yükseliyordu göğe.

Bununla beraber tümüyle yanmamış, küçük toplulukları

turkishkulturu/aristanae

barındırabilecek gibi görünen yerler de vardı. San Francisco mahalleleriyle ünlüydü. Aralarından bazıları göktaşlarından, yangınlardan, yağmacılardan ve salgın hastalıklardan kurtulmuş olamaz mıydı?

Raffe perdeleri çekti. "Perdeleri niye açık bırakmışlar anlamıyorum."

Ben sebebini biliyordum. Çünkü kat görevlileri insandı. Bu uygarlık yanılsamasına leke düşürmek istiyorlardı. Meleklerin ne yaptığını kimse unutmasın istiyorlardı. Yerlerinde olsam ben de açık bırakırdım perdeleri.

Kendimi perdenin önünden çekebildiğimde Raffe telefonu kapatıyordu. Nihayet onca yorgunluk etkisini göstermiş gibi, omuzları çökmüştü. "Sen niye duşa girmiyorsun? Ben yiyecek bir şeyler söyledim."

"Oda servisinden mi? Burası gerçek mi yahu? Dünyanın cehennemden farkı kalmamış, sen oda servisinden yemek mi sipariş ediyorsun?"

"İstiyor musun, istemiyor musun?"

Omuz silktim. "Şey, isterim." Kendi çifte standardımdan kendim bile utanmamıştım. Bir daha ne zaman yemek yiyebileceğimi kim bilirdi? "Ya kız kardeşim?"

"Sırası gelince."

"Ne benim zamanım var ne de onun." *Senin de yok.* Özgürlük savaşçılarının kuş yuvasını havaya uçurmasına ne kadar vardı acaba?

Direnişin meleklere olabildiğince sert bir darbe vurmasını istiyordum ama Raffe'ye bu saldırılarda bir şey olması fikri de midemi bulandırıyordu. Ona direniş savaşçılarını burada gördüğümü söylemek geçti aklımdan, ama bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım. Meleklerin direniş kampına saldıracağını bilsem hareketsiz kalmazdım, o da direnişçilerin saldırısını

turkcealtyazi.org

bilse öylece durmaz, halkına haber verirdi.

"Peki, Bayan Vakti Değerli, önce nereye bakmak istersin? Sekizinci kattan mı başlayalım, yirmi birinciden mi? Çatıdan mı, garajdan mı? Belki de kız kardeşini nerede tuttuklarını lobideki resepsiyon görevlisine sormak istersin? Bu yörede sağlam kalmış birçok bina var. Belki işe onlardan biriyle başlayabiliriz. Ne dersin?"

Kararlılığımın eriyip gözyaşlarıma karıştığını fark etmek dehşete düşürmüştü beni. Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi koca koca açtım. Raffe'nin önünde ağlamayacaktım.

Sesindeki iğneleyicilik kayboldu, şefkatli bir hal aldı. "Onu bulmak zaman alacak, Penryn. Temiz kalmak göze batmamızı engeller. Karnımızı doyurmak ise bize arama gücü verir. Beğenmiyorsan kapı orada duruyor. Sen ararken ben de duşumu alır, yemeğimi yerim." Banyoya gitti.

İçimi çektim. "İyi." Sivri topuklarımı halıya batıra batıra önüne geçtim, banyoya girdim. "Duşa ilk ben gireceğim." Kapıyı suratına çarpmayacak kadar nazik davrandım.

Fosil taşı ve pirinç döşeli banyo, lüksün sessiz bir ifadesiydi. Yemin ederim ki eskiden oturduğumuz evden büyüktü. Sıcak suyun altında durup kir pasın üstümden akmasına izin verdim. Sıcak bir duşun ve saçımı yıkamanın bu kadar lüks şeyler olacağına eskiden söyleseler inanmazdım.

Suyun altında geçirdiğim uzun dakikalarda neredeyse dünyanın ne kadar değiştiğini unutup kendimi piyangoyu kazandığıma ve geceyi şehirde bir çatı katında geçirdiğime inandırabilmiştim. Apartmana taşınmadan, Paige bacaklarını kaybetmeden önceki, bize babamın baktığı günlerde, banliyödeki küçük evimizi düşünmek kadar mutlu etmemişti bu beni.

Sarındığım havlu, havludan çok battaniyeyi andırıyordu. Giyecek daha iyi bir şeyim olmadığından yine o mini elbiseyi

twilightturkiye.com

giydim ama külotlu çorapla topuklu ayakkabıların onlara işim düşene kadar bir kenarda durabileceğine karar verdim.

Yatak odasına girdiğimde masanın üstünde bir yiyecek tepsisi vardı. Koşup kapağı kaldırdım. Sos içinde yüzen kemiksiz pirzolalar, kremalı ıspanak, patates püresi ve koca bir dilim çikolatalı Alman pastası. Kokuyu alınca zevkten kendimden geçiyordum az daha.

Yemeğe hemen ellerimle yumuldum, çiğnerken de oturdum. Bu yemekteki yağ miktarı akıllara durgunluk verecek kadar fazlaydı. Eskiden olsa çikolatalı kek hariç hepsinden uzak durmaya çalışırdım. Ama kurutulmuş eriştelerin, kedi mamalarının dünyasında böyle bir yemek uğruna ölünürdü. Şimdiye kadar böyle güzel bir yemek yediğimi hatırlamıyordum.

"Lütfen sen beni bekleme," dedi tepsiye yumulduğumu gören Raffe. Banyoya giderken pastadan bir ısırık aldı.

Ağzım dolu olduğu halde, "Merak etme," diye seslendim arkasından.

Geldiğinde yemeğimi mideye indirmiş, onunkini çalmamak için kendimle mücadele ediyordum. Gözlerimi zar zor ziyafetten ayırıp ona baktım.

Onu görünce yemek falan silinip gitti aklımdan.

Banyonun kapısında duruyordu. Buharlar etrafında tembelce dolanıyordu. Üstünde, beline gevşekçe doladığı banyo havlusundan başka hiçbir şey yoktu. Üstündeki su damlaları, rüyalardaki elmaslar gibi duruyordu. Banyodan, arkasından gelen yumuşak ışıkla kaslarının etrafında kıvrılan buhar birleşince dünyamızı ziyarete gelmiş mitolojik bir deniz tanrısı görüntüsü çıkmıştı ortaya.

"İstersen benimkini de yiyebilirsin," dedi.

Ne dediğini kavramaya çalışarak bir süre gözlerimi kırpıştırdım.

turkcealtyazi.org

"Hazır fırsat varken çift porsiyon yiyebiliriz diye düşündüm." Kapı çalındı. "Benim yemeğim geldi." Salona geçti.

Önümdeki iki tabağın da benim olduğunu söylüyordu. Tabii ya. Elbette yemeğini sıcak tercih ediyordu. Duşa girdiğinde yemeğin soğumasını istememiş, o yüzden önce benimkini, ben duştan çıkarken de kendininkini söylemiş olmalıydı. Tabii ya.

Dikkatimi tekrar yemeğe vermeye, daha bir saniye önce uğrunda nasıl yanıp tutuştuğumu hatırlamaya çalıştım. Yemek. Evet, yemek. Koca bir parça eti ağzıma tıktım. Kremalı sos, bir zamanlar değerini bilmediğim nadir zevkleri anımsatıyordu bana.

Salona girdim, dolu ağzımla konuştum. "Bu kadar yemek ısmarladığın için tam bir dahi-"

Albino Josiah hayatım boyunca gördüğüm en güzel kadınla içeri girdi. Nihayet bir dişi meleği yakından görme şansı bulmuştum. Hatları öyle ince ve narindi ki, bakıp kalmamak mümkün değildi. Aşk Tanrıçası Venüs'e ilham kaynağı olmuş gibiydi. Kanatlarındaki tüyler gibi altın rengi saçları beline kadar iniyor ve o hareket ettikçe ışıltılar saçıyordu.

Kantaron çiçeği mavisi gözleri sağlıklı ve masum olan her şeyin mükemmel yansıması sayılabilirdi, ancak bunun ardında gizlenen bir şeyler vardı. Üstün ırkın timsali olduğunu ima eden bir şeyler.

O gözler beni ıslak ve yapış yapış saçlarımdan çıplak ayaklarımın parmaklarına kadar iyice süzdü.

Bir anda farkına vardım ki pirzolayı ağzıma tıkarken açgözlülük etmiştim. Yanaklarım patlayacak gibiydi ve bir yandan var gücümle çiğnerken dudaklarımı kapalı tutmaya uğraşıyordum. Et bir defada yutabileceğim gibi değildi. Yemeğin üstüne atlamadan önce saçımı fırçalamakla, hatta kurutmakla bile uğraşmamıştım. O yüzden sırılsıklam saçlarım kırmızı elbisemi ıslatıyordu. Dişi meleğin Aryan gözleri hepsini gördü ve

twilightturkiye.com

notumu verdi.

Raffe bana bir bakıp parmağını yanağına götürdü. Elimin tersiyle yanağımı sildim. Etin sosu bulaşmıştı. Harika.

Kadın bakışlarını Raffe'ye çevirdi. Beni azletmişti. Onu da alıcı gözle süzdü, yarı çıplaklığını, adaleli omuzlarını, ıslak saçlarını adeta içine sindirdi. Gözleri suçlarcasına bana kayıverdi.

Raffe'ye yaklaştı, parmaklarını onun ıslak göğsünde gezdirdi.

"Demek gerçekten sensin." Sesi dondurmalı milkshake kadar yumuşaktı. Ama içine cam parçaları karıştırılmış bir milkshake kadar. "Bunca zamandır nerelerdeydin, Raffe? Kanatlarının kesilmesini gerektirecek ne yaptın?"

"Onları yerine dikebilir misin, Laylah?" diye sordu Raffe soğuk bir tavırla.

"Lafı hiç uzatmıyorsun," dedi Laylah, büyük pencereye giderek. "Ben hıncahınç dolu programımda sana son dakikada yer açıyorum, sen ise halimi hatırımı bile sormuyor musun?"

"Oyun oynayacak vaktim yok. Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Teoride yapılabilir. Tabii ki tüm şartlar uygunsa. İşe yaraması için de bir sürü şartın uygun olması gerekiyor. Fakat asıl soru şu: Neden yapayım ki?" Perdeleri ardına kadar açtı, mahvolmuş kentin panoramik manzarasıyla beni bir kez daha şoke etti. "Bunca zamandan sonra yoldan çıkmış, diğer tarafa geçmiş olamaz mısın? Düşmüş bir meleğe niye yardım edeyim ki?"

Raffe kılıcının durduğu yere yürüdü. Kılıcı kınından çıkardı, ama bunu tehditkâr bir şekilde yapmamayı başarmıştı. Kılıcın iki ağzının da keskinliği dikkate alınırsa kolay bir şey değildi bu. Kılıcı döndürüp havaya fırlattı, kabzasından yakaladı. Laylah'yı hevesle izleyerek kılıcı tekrar kınına soktu.

Josiah başını öne salladı. "Tamam. Kılıcı onu reddetmemiş."

twilightturkiye

"Reddetmeyeceği anlamına gelmez," dedi Laylah. "Bazen gereğinden fazla sadık davranıyorlar. Bu hiçbir şeyi-"

"Göstermesi gereken her şeyi gösteriyor," dedi Raffe.

"Bizler yalnız kalmak için yaratılmamışız," dedi Laylah. "Nasıl ki kurtlar da yalnız başına yaşamak için yaratılmamışsa. Hiçbir melek böylesi bir yalnızlığa uzun süre dayanamaz. Sen bile."

"Kılıcım beni reddetmedi. Tartışma bitmiştir."

Josiah genzini temizledi. "Kanatlar?"

Laylah, Raffe'ye kötü kötü baktı. "Unuttun mu bilmiyorum, Raffe, ama seninle hoş hatıralarım yok. Bunca zaman sonra tekrar elini kolunu sallayarak hayatıma giriyorsun. Benden taleplerde bulunuyorsun. İnsan oyuncağınla caka satarak bana hakaret ediyorsun. Neden alarmı çalıp herkese geri dönme cüretini gösterdiğini söylemek dururken, kanatlarını yerine dikeyim?"

"Laylah," dedi Josiah telaşla. "Ona benim yardım ettiğimi anlarlar."

"Seni bu işin dışında tutarım, Josiah," dedi Laylah. "Ee, Raffe? Tartışmayacak mısın? Yalvarmayacak mısın? Bana yağ çekmeyecek misin?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Raffe. "Fiyatın nedir, söyle."

Onun dizginleri ele almasına, gururuna ve kontrolüne öyle alışıktım ki, onu böyle görmek ağırıma gitmişti. Gergindi, reddedilmiş aşık gibi davranan birinin insafına kalmıştı. Göksel varlıkların da böyle küçük hesapların peşinde koşacağını kim bilebilirdi?

Dişi meleğin gözleri bana kaydı. Bedelin beni öldürtmek olduğunu söyleyecek gibiydi. Tekrar Raffe'ye döndü, seçeneklerini gözden geçiriyordu.

Birisi kapıyı çaldı.

twilightturkiyeonline

Laylah'nın gözleri telaşla büyüdü. Josiah ise cehenneme sürgün edilmiş gibi görünüyordu.

"Yemeğim geldi," dedi Raffe. Hiç kimse kıpırdayamadan gidip kapıyı açtı.

Dee ya da Dum kapının ağzında duruyordu. Profesyonel ve soğukkanlıydı ama bir bakışta hepimizi birden gördüğü kesindi. Hala üstünde smokini ve elinde beyaz eldivenleriyle garson kılığındaydı. Yanındaki arabada gümüş kapaklı bir tepsi ve katlı bir peçetenin üstüne konmuş çatal bıçaklar duruyordu. Oda bir kez daha sıcak etin, taze sebzelerin kokusuyla doldu.

"Bunu nereye bırakayım, efendim?" diye sordu Dee-Dum. En ufak bir tanıma belirtisi ya da Raffe'nin yarı çıplaklığıyla ilgili bir yorum yoktu.

"Ben alırım." Raffe tepsiyi aldı. O da Dee-Dum'ı tanıdığına ilişkin hiçbir belirti vermemişti. Belki de Raffe kamptaki ikizleri hiç fark etmemişti. Ancak ikizlerin Raffe'yi fark ettiğine şüphe yoktu.

Kapı kapanırken Dee-Dum eğilerek selam verdi ancak gözleri odadaki manzaradan bir an olsun ayrılmamıştı. Eminim ki her detayı, her bir yüzü kafasına kazımıştı.

Raffe sırtını dönüp yaralarını göstermediği için Dee-Dum onu hala insan sanıyor olabilirdi. Gerçi Raffe'yi kulüpte, ceketindeki yarıklardan kanatlarını çıkarmış sergilerken görüp görmediğini merak ediyordum. Öyle ya da böyle, Obi'nin tarafındakiler kamplarından kaçan iki "misafirin" kuş yuvasında, meleklerle bir arada olmasından hoşlanmazdı. Acaba Raffe kapıyı ansızın açsa, Dee-Dum'ı kulağı kapıya yapışmış halde mi bulurduk?

Laylah biraz rahatladı, tahtına oturan bir kraliçe misali, bir deri koltuğa kuruldu. "Davetsiz geliyorsun, yiyeceğimizi yiyorsun, bir sıçan gibi evimize yerleşiyorsun, üstüne bir de yardım mı istiyorsun?"

twitter.com/aristanne

Sessiz kalmaya çalışmıştım. Paige'i kurtarmak benim için ne kadar önemliyse, kanatlarını kurtarmak da Raffe için öyleydi. Fakat dişi meleğin yanmış şehrin panoramik manzarasının önünde keyif çatması bardağı taşıran damla olmuştu.

"Ne yemekler sizin ne de burası." Resmen tükürür gibi konuşmuştum.

Tepsiyi bara bırakırken "Penryn," diyerek beni uyardı Raffe.

"Sıçanlarımıza da hakaret etme." Ellerimi öyle sıkmıştım ki tırnaklarımın izi avuçlarıma çıkmıştı. "Onların burada bulunmaya hakkı var. Sizin aksinize."

Gerilim öyle elle tutulur bir hal almıştı ki, altında kalıp boğulacak mıyım diye merak ettim. Raffe'nin kanatlarını geri alma fırsatını mahvetmiş olabilirdim. Aryan, beni ikiye bölmeye hazır görünüyordu.

"Tamam," dedi Josiah yatıştırıcı bir sesle. "Buna ara verip önemli noktalara odaklanalım." İçlerinde kan kırmızı gözleriyle ve doğaüstü beyazlıktaki her şeyiyle en kötücül görünenleriydi. Ancak görünüş her şey değildi. "Raffe'nin kanatlarını geri alması gerekiyor. Şimdi Güzel Laylah'nın bu işten çıkarının ne olacağını öğrenelim, sonra herkes mutlu olacak. Önemli olan tek şey de bu, değil mi?"

Teker teker her birimize baktı. Mutlu olmayacağım, demek istiyordum ama zaten yeteri kadar konuşmuştum.

"Harika. O zaman söyle, Laylah," dedi Josiah. "Mutlu olman için ne yapabiliriz?"

Laylah'nın kirpikleri işveli bir tavırla gözlerini örttü. "Bir şeyler düşünürüm." Fiyatının ne olduğunu bildiğinden emindim. Niye cilve yapıyordu ki? "Bir saat sonra laboratuvarıma gel. Hazırlanmam o kadar sürer. Kanatlara önceden ihtiyacım var."

Raffe, şeytanla anlaşma imzalamak üzere olan bir adam gibi duruyordu. Sonra yatak odasına gitti, beni Laylah ile Josiah'ın

twilightturkaristanae

bakışlarına bıraktı.

Canı cehenneme. Ben de fırlayıp Raffe'nin peşinden gittim. Onu banyoda, kanatlarını havluya sararken buldum.

"Ona güvenmiyorum", dedim.

"Seni duyabilirler."

"Duyarlarsa duysunlar." Kapının kasasına yaslandım.

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Ya kanatlarını alıp giderse?"

"Onu o zaman düşünürüm." Kanatlardan birini bir yana koydu, diğerini de neredeyse çarşaf boyutunda bir diğer havluya sarmaya başladı.

"O zaman elinde hiç koz kalmayacak."

"Şimdi de yok zaten."

"Ama en azından kanatların sende."

"Ne yapayım onları, Penryn? Süs diye duvara mı asayım? Yerlerine dikilmedikleri sürece bana bir yararları yok." Raffe elini kanatların kıvrımlarında gezdirdi. Gözlerini yumdu.

Kendimi salak gibi hissediyordum. Hiç şüphem yok, bütün bunlar ben yarasına tuz basmadan da yeteri kadar zordu onun için.

Yanımdan geçip gitti. Oda kapısının çıkan meleklerin ardından kapandığını duyana kadar banyodan dışarı adımımı atmadım.

twilightturkiye

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kavrulmuş şehre bakan karanlık pencerelerden dışarı diktim gözümü. "Bana Elçi'den bahset." Josiah'la konuşmalarından ilk defa anlam çıkarma fırsatı bulmuştum.

"Tanrı, Gabriel'e emir verir. Elçi odur. Gabriel, Tanrı'nın isteklerini bize aktarır." Raffe tepeleme patates püresi dolu kaşığı ağzına tıktı. "En azından kâğıt üstünde böyle."

"Tanrı diğer meleklerle konuşmaz mı peki?"

"Benimle konuşmadığı kesin." Raffe az pişmiş bifteğini kesti. "Ama son zamanlarda pek de popüler değilim zaten."

"Seninle hiç konuştu mu?"

"Hayır. Konuşacağından da şüpheliyim."

"Fakat Josiah'ın söylediklerine bakılırsa bir sonraki Elçi sen de olabilirmişsin."

"Ne kadar da ironik, değil mi? Ama tümüyle imkânsız değil. Teknik olarak ben de adaylar arasındayım."

"Bunun nesi ironik?"

"Çünkü Bayan Meraklı, ben agnostiğim."

Son birkaç ayda büyük sürprizlerle karşılaşmıştım. Fakat bu hepsini solda sıfır bırakırdı.

twilightturkiye

"Sen... Agnostik misin?" Yüzünde şaka yaptığına dair emare aradım. "Yani, Tanrı'nın varlığından kuşku mu duyuyorsun?" Raffe çok ciddiydi. "Bu nasıl olabilir? İsa aşkına, sen meleksin yahu."

"Ne olmuş yani?"

"Yani, Tanrı'nın yarattıklarındansın. Seni o yarattı."

"Hesapta sizi de o yarattı. Aranızda Tanrı'nın varlığından şüphe edenler yok mu sanki?"

"Şey, evet. Ama o bizimle konuşmuyor. Yani, benimle konuşmuyor." Annem aklıma gelmişti. "Tamam, kendisinin Tanrı'yla konuştuğunu ya da Tanrı'nın kendisiyle konuştuğunu öne sürenler var elbette. Fakat doğru olup olmadığını ne bileyim?"

Annem Tanrı'yla İngilizce bile konuşmuyordu. Bir tek kendisinin anladığı uydurma bir dildi. Dini inancı fanatizm seviyesindeydi. Daha doğrusu, şeytandan korkusu fanatiklik sayılırdı.

Ben mi? Şimdi bile, meleklere, şuna buna rağmen hala annemin inandığı Tanrı'ya inanamıyordum. Bununla beraber, itiraf etmeliyim ki bazen gecenin geç saatlerinde onun Şeytan'ından korkuyordum. Sanırım toplamda beni de agnostik yapardı bu. Melekler de pekâlâ başka bir dünyadan gelen ve bizi direniş göstermememiz için kandıran uzaylı bir ırk olabilirdi. Bilmiyordum ve Tanrı'ya, meleklere ya da hayata dair çoğu soruma yanıt bulmayı da beklemiyordum. Böyle kabullenmiştim.

Fakat derken, karşıma agnostik bir melek çıkmıştı.

"Başımı ağrıtıyorsun." Oturdum.

"Elçi'nin sözü, Tanrı'nın sözü sayılır. Ona göre hareket ederiz. Hep öyle olmuştur. Bu söze bizim inanıp inanmamamız –hatta Elçi'nin kendisinin inanıp inanmaması- ayrı hikâye."

"Yani bir sonraki Elçi çıkıp da sırf canı istedi diye, geriye kalan tüm insanların öldürülmesini istese, melekler yapar mıydı bunu?"

twilightturkiye

"Gözleri kapalı hem de." Kanlı bifteğin son lokmasını ağzına attı.

Raffe ameliyat için hazırlanırken ben de bunları sindirmeye çalıştım.

Sırt çantasını taktı. Kanatları ceketin altında katlanmış gibi görünsün diye, çantanın içine kâğıt havlu doldurmuştu.

Kalkıp ceketini düzeltmesine yardım ettim. "Şüpheli görünmez mi sence?"

"Gittiğim yerde bakan çok kimse olmayacak."

Odanın kapısına gidip durdu. "Şafağa kadar dönmemiş olursam Josiah'ı bul. Buradan çıkmana yardımcı olacak."

Boğazıma kocaman, sert bir şey düğümlendi.

Nereye gittiğini bile bilmiyordum. Muhtemelen loş ortamda, kirli cerrahi aletlerle çalışan bir merdiven altı kasabına.

"Dur." Tezgâhın üstünde duran kılıcı işaret ettim. "Kılıcını almayacak mısın?"

"Yakınımda onca iğnenin, neşterin olmasından hoşlanmaz. Hem ben ameliyat masasındayken bir faydası dokunmaz."

Onun etrafı düşman meleklerle çevrili halde, ameliyat masasında çaresiz yattığını düşündükçe içim kötü oluyordu. Tabii operasyon sırasında direnişçilerin saldırabileceği olasılığını da unutmamak lazımdı.

Onu uyarmalı mıydım?

Bunu kendi halkına söyleme riskini göze almalı mıydım? Eski dostlarına, sadık askerlerine?

Bilse ne olacaktı ki zaten? Operasyondan ve kanatlarını geri almak için elindeki tek fırsattan vaz mı geçecekti sanki? Hayatta böyle bir şey yapmazdı.

Ağzımdan onu uyarmak için tek bir sözcük bile dökülmedi ve Raffe kapıdan çıkıp gitti.

twilightturk/aristana

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Volta atmaktan başka ne yapabilirim, bilmiyordum.

Doğru dürüst düşünemeyecek kadar gergindim. Zihnim Paige'in, annemin, Raffe'nin ve özgürlük savaşçılarının başına geliyor olabileceklerle doluydu.

Paige yakınlardayken daha ne kadar lüks içinde yiyip dinlenebilirdim ki? Bu hızla giderse bir ipucu bulmamız bile haftaları bulurdu. Keşke Raffe ameliyattan çıkana kadar elim kolum bağlı oturmak yerine, yapabileceğim bir şeyler olsaydı.

Gördüğüm kadarıyla kuş yuvasında insanların yanında bir melek olmadığı sürece hiçbir yere gitmesine izin verilmiyordu. Tabii hizmetçi değillerse...

Bir düzine çılgınca fikri kafamdan söküp attım. Bunlara, benim cüssemde bir hizmetçiyi bayıltıp kıyafetlerini çalmak dâhildi. Böyle şeyler filmlerde işe yarayabilirdi ama muhtemelen kuş yuvasından atılmasını sağlayarak açlığa mahkûm etmek olurdu bu. İnsanların melekler için çalışmasını tasvip etmiyordum ama kim oluyordum da bu krizden sağ çıkmak, ailesine ekmek götürmek için çabalayanları yargılayacaktım?

Ahizeyi kaldırıp oda servisi menüsünden bir şişe şampan-

twilightturkeyaristanur

ya ısmarladım. Önce Dee-Dum'ı istetmeyi düşündüysem de, şimdilik şansa bırakmaya karar vermiştim.

Eski Dünya'da gecesi bin dolarlık bir suite şampanya ısmarlamak şöyle dursun, yaşım tutmadığı için yasal olarak içki bile içemezdim. Tüm olası senaryoları tartarak odayı arşınladım. Tam peluş halıda volta ata ata daire şeklinde bir delik açacağımı düşünürken kapı çalındı.

Ne olur, ne olur gelen Dee-Dum olsun.

Kapıyı açtığımda karşımda sıçan kılıklı bir kadın buldum. Koyu renk gözleri, kıvırcık kahverengi saçlarının altından bakıyordu. Öyle hayal kırıklığına uğramıştım ki hüsranın metalik tadını ağzımda hissediyordum. Dee-Dum'ın gelmemesine bozulduğumdan kadını tepeleyip siyah beyaz üniformasını almayı ciddi ciddi düşündüm. Uzun siyah bir etek, bembeyaz bir beyaz bluz ve smokinin kadınlar için yapılmış olanını andıran siyah bir ceket giymişti. Benden biraz daha iriydi, ama çok değil.

Kapıyı açıp içeri gelmesini işaret ettim. Tepsiyi bırakmak için sehpaya doğru yürüdü.

"Ailen var mı?" diye sordum.

Döndü, ürkek bir tavşan gibi baktı bana. Başını öne salladı, kıvırcık saçları gözünün önüne düştü.

"Bu iş ailenin karnını doyuruyor mu?"

İhtiyatlı gözlerle başını yine öne salladı. Bundan birkaç ay önce masum biriydi belki de, ama bunlar bir ömür geçmişte kalmış gibiydi. Gözlerindeki masumiyet hemen kaybolmuştu. Bu kız işi kapmak için mücadele etmişti ve yüzündeki acımasızlığa bakılırsa, işini kaybetmemek için de mücadeleye hazırdı.

"Oda servisinde kaç kişi çalışıyorsunuz?"

"Neden sordunuz?"

"Sırf merakımdan." Dee-Dum'ı aradığımı söylemek istiyordum ama onu tehlikeye atmayı göze alamazdım. Melek toplu-

twilightturk/aristane

muna ve hizmetçi politikalarına dair anlamadığım öyle çok şey vardı ki, birilerinin ismini anmak tehlikeli olabilirdi.

"Beş altı kişiyiz." Kapıya giderken ihtiyatlı gözlerini ayırmadan, tek omzunu silkti.

"Dönüşümlü mü çalışıyorsunuz?"

Başını evet anlamında salladı. Gözleri yatak odasının kapısına gitti. Muhtemelen meleğimin nerede olduğunu merak ediyordu.

"Seni korkutuyor muyum?" dedim bilhassa korkutucu bir ses tonuyla. Gözleri hızla bana döndü. Yüzümde aç bir ifadeyle, vampir gibi salına salına üstüne yürüdüm. Doğaçlama davranıyordum ama ödünü patlattığım gün gibi aşikârdı. Tuhaf davrandığım için alay konusu olmaktan yeğdi böylesi.

Ben yaklaşınca gözleri fal taşı gibi büyüdü. Resmen kapının kulpuna sarıldı, koşarak kendini dışarı attı.

En azından artık bu odaya bir daha servis yapmayacaktı. Demek ki en fazla beş sipariş daha vermem gerekiyordu.

İki sipariş daha verdikten sonra Dee-Dum elinde kocaman bir cheesecake'le çıkageldi. Onu içeri alıp kapıyı hemen ardından kapattım ve onu bana yardım etmeye zorlayabilecekmişim gibi, kapıya sırtımı yasladım.

Sormak istediğim ilk şey saldırının ne zaman gerçekleşeceğiydi. Fakat beni meleklerle birlikte görmüştü ve saldırı planları hakkında soru sormaya girişirsem beni tehdit olarak algılamasından korkuyordum. O yüzden genel şeylerle başladım.

"Çocukları nerede tutuyorlar, biliyor musun?" Sesimin çok yüksek olduğunu düşünmüyordum ama beni susturmak için hemen bir el işareti yaptı. Gözleri yatak odasına gitti.

"Gittiler," diye fısıldadım. "Lütfen yardım et bana. Kız kardeşimi bulmalıyım."

Uzunca bir süre bana baktı. Garsonların sipariş almakta

mitoloji.com/aristanae

kullandığı türden bir bloknot ve kalem çıkardı. Üstüne bir şey karalayıp bana verdi. Notta "Fırsatın varken kaç git," yazılıydı.

Elimi uzatıp kalemini aldım, aynı kâğıt parçasına yazdım. Birkaç ay önce olsa her notu ayrı bir kâğıda yazabilirdik ama bu elimizdekiler belki de son kâğıtlardı artık. "Gidemem. Kız kardeşimi kurtarmalıyım."

"O zaman öleceksin," yazdı.

"Onlar hakkında belki de bilmediğin şeyler biliyorum."

Soru sorarcasına kaşını kaldırdı.

İlgisini çekebilecek ne diyebilirdim ki? "Politik bir kargaşanın ortasındalar. Burada ne aradıklarını bile bilmiyorlar."

"Kaç kişiler?" yazdı.

"Bilmiyorum."

"Silahları?"

"Bilmiyorum."

"Saldırı planları?"

Dudağımı ısırdım. Askeri stratejiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Fakat anlaşılan onun aradığı da buydu.

"Lütfen yardım et bana," diye fısıldadım.

Beni uzun uzadıya inceledi. Pespembe ve çilli suratıyla tezat oluşturan duygudan yoksun gözleri, hesaplar yapıyordu. Bu kalpsiz casus ustasına ihtiyacım yoktu. Bana gereken şakalar yapan, şebeklik eden mahalle çocuğu Dee-Dum'dı.

Kâğıda, "Bana borcun var, unuttun mu?" yazıp gülümsedim, onu kampta tanıştığım şen şakrak ikizlerden birine dönüştürmeye çalıştım. İşe yarar gibi olmuştu. Yüzü biraz aydınlandı. Herhalde kız kıza kavgamız gelmişti aklına. Acaba kavganın ardından hasar nasıldı? Biz gidince iblisler onları yalnız bırakmış mıydı?

"Çocukları saklıyor olabilecekleri yere seni götürürüm. Ama ondan sonra kendi başının çaresine bakarsın," yazdı.

turkishkitaplar.com

Öyle heyecanlanmıştım ki onu kucakladım.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, hanımefendi?" Başını bana doğru şevkle sallayarak yeni bir şey sipariş etmemi istedi.

"Ha, evet... Çikolata olur mu?" Paige'in küçük çikolataları hala arabada, çantamın dibindeydi.

"Elbette," dedi ve bir çakmak çıkarıp üstüne yazdığımız kâğıdı tutuşturdu. "Hemen size çikolata getireyim, hanımefendi." Alevler küçük not kâğıdını anında sarmaladı, geriye yanık kâğıt kokusu ve kırışmış küllerden başka bir şey bırakmadı.

Barın lavabosunda musluğu açtı, tutuşmuş notu attı ve tüm küller kaybolana dek suyu açık tuttu. Sonra tepsiden çatalı aldı, cheesecake'ten kocaman bir lokma alıp ağzına attı. Odadan çıkmamam için bana eliyle işaret yaptıktan sonra göz kırpıp oradan ayrıldı.

O gelene kadar bir süre daha içeriyi arşınlayıp halıyı eskittim. Dee-Dum'ın neden yüksek sesle konuşmadığını ve burada ne işinin olduğunu merak ediyordum.

Kuş yuvasındaki duvarların kalınlığı ve hiç eksik olmayan gürültü patırtı düşünülürse, not kağıdına mesaj yazmak biraz aşırı temkinlilik gibi gelmişti. Odadaki konuşmalar dinlenebilecek olsa Raffe beni uyarırdı diye düşünüyordum. Fakat sanırım Obi'nin adamlarının onları aşırı yüksek sesle konuştuklarında uyaracak bir melekleri yoktu. Tüm bağlantılarına ve casuslarına rağmen, muhtemelen melekler hakkında hepsinden çok şey biliyordum.

Dee-Dum geldiğinde kocaman bir paket fındıklı sütlü çikolata ve bir takım siyah beyaz hizmetçi üniforması getirdi. Hemen üstümü değiştirdim. Ayakkabıların tüm gün ayakta duran garsonlar için yapılmış topuksuz, yumuşak tabanlı ayakkabılar olduğunu görünce çok sevindim. Koşabileceğim ayakkabılardı

turkcealmanca

bunlar. İşler iyiye gidiyordu.

Dee-Dum yine bloknotunu çıkarınca, meleklerin bizi duyamayacağını söyledim ona. Temin etmeme rağmen kuşkuyla bakmayı sürdürdü. Ben Raffe'nin kılıcını alınca, irkilip nihayet konuşmaya başladı.

"O da neyin nesi?" Sesi alçaktı ama hiç değilse konuşuyordu. Ben kını sırtıma bağlarken Dee-Dum gözlerini ayırmadan kılıca bakıyordu.

"Vakit kötü, Dee-Dum. Her kız üstünde kesici bir şeyler taşımalı." Kılıcı baş aşağı ve belli bir açıyla bağlamak zorunda kalmıştım; böylece kabzası saçlarımın arasından görünmeyecekti.

"Melek kılıcına benziyor."

"Ama belli ki değil. Yoksa yerinden kaldıramazdım, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Doğru."

Sesi fazlasıyla emindi. Melek kılıcı kaldırmayı hiç denememiş birinin konuşması değildi bu. Tahminim, bunu birkaç kez denediğiydi.

Kılıcı tek elle kolayca çekebiliyor muyum diye bakmak için, kılıcı kına bağlayan ve parmakla açılan şeridi kontrol ettim.

Bana hala şüpheyle bakıyordu. Bir konuda yalan söylediğimi anlamış ama bunun ne olduğunu kestirememiş gibiydi. "Eh, tabancadan sessiz. Ama böyle bir şeyi nereden buldun?"

"Bir evden. Sahibi koleksiyoncuydu herhalde."

Üniformanın kısa ceketini giydim. Bana biraz büyüktü, o yüzden de ters duran kılıcı güzelce gizlemişti. Kılıcın kabzası hala belli oluyordu ama üstünkörü bakan biri farkına varmazdı. Sırtım çok doğal görünmese de, normale yakındı. Uzun saçlarım o tuhaf çıkıntıyı nispeten gizlemişti.

Dee-Dum'ın bana kılıçla ilgili başka şeyler de sormak iste-

trilogiturk/aristanae

diği barizdi ama doğru soruları bulamıyordu sanki. Ona yolu göstermesini işaret ettim.

Parti yapan kalabalığın arasından yürürken beni en çok zorlayan şey normal davranmam gerektiğini unutmamaktı. Yürüdüğüm sırada kalçama vurup duran kılıcın kabzasının fazlasıyla farkındaydım. Gölgelere karışıp kaybolmak istiyordum. Ancak bizden beklenildiği gibi davrandığımız sürece, üstümüzdeki hizmetçi üniformasıyla görünmez sayılırdık.

Bizi fark edenler sadece diğer hizmetçilerdi. Neyse ki bizimle ilgilenecek ne zamanları vardı ne de enerjileri. Parti iyice hareketlenmişti ve çalışanlar işlerini yapmak için resmen koşuyorlardı.

Bana yakından bakan tek kişi, bize oda veren resepsiyon görevlisiydi. Göz göze geldiğimizde ve beni tanıdığını anladığımda kendimi kötü hissettim. Dee-Dum'a bir göz attı. Bakıştılar. Sonra hiçbir şey olmamış gibi işine geri döndü.

"Burada bekle," dedi Dee-Dum ve beni gölgelerde bırakıp resepsiyonistin yanına gitti.

Acaba kuş yuvasına kaç direnişçi sızmıştı?

Kısaca konuştular, sonra Dee-Dum girişe yöneldi, gelmem için eliyle işaret etti. Hızlanmıştı, artık daha telaşlı hareket ediyordu.

Dee-Dum binadan çıkınca şaşırdım. Dışarıdaki kalabalık azalmıştı ve muhafızlar da farkımıza varmayacak kadar meşguldüler.

Binanın etrafını dönüp karanlık bir ara sokağa girince daha da şaşırdım. Ona yetişmek için koşar adım yürüyordum.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım.

"Planlar değişti. Neredeyse hiç zamanımız yok. Sana gitmen yeri göstereceğim, sonra yapmam gereken şeyler var."

twilightturkiye

Hiç zaman yok.

Peşi sıra sessizce yürüdüm, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

İçimi kemiren şüphelere ilk defa söz geçiremiyordum. Paige'i zamanında bulabilecek miydim? Onu tekerlekli sandalyesi olmadan nasıl çıkaracaktım? Elbette sırtıma alıp taşıyabilirdim ama o durumda ne koşabilirdim ne de dövüşebilirdim. Atış poligonunda kocaman, hantal bir hedef gibi olacaktık.

Peki ya Raffe?

Sağımızda demir parmaklıklarla kapatılmış bir araba yolu vardı ve ve kuş yuvasının kapalı otoparkına iniyordu. Dee-Dum oraya doğru yürüdü.

Gece vakti sokakta dolaşan bir çift silahsız insan olduğumuz kafama dank etti. Hatta karanlık sokakta, rüzgârda birbirine sokulmuş yatan karanlık yumrukların olduğu taraftan bizi izleyen gözler gördüm. O gözlerde anormal bir şey göremedim ama işin uzmanı değildim.

"Niye lobiden inmedik ki?" diye sordum.

"Merdivenleri sürekli gözleyen birileri var. Arkadan dolaşırsan içeri girme şansın daha büyük."

Parmaklıklı araba yolunun yanında, garaja açılan metal bir kapı vardı. Dee-Dum takdire şayan büyüklükte bir anahtar dizisi çıkarttı. Anahtarları karıştırıp aceleyle içlerinden birkaçını denedi.

"Hangisi olduğunu bilmiyor musun? Ben de seni tedbirli sanmıştım."

"Öyleyim zaten," dedi yüzünde o yaramaz gülümsemeyle. "Ama anahtarlar benim değil."

"Bir ara fırsatını bulunca bana yankesiciliği öğretmelisin."

Yanıt vermek için başını kaldırdı ama yüzü değişti, telaşlı bir ifade belirdi. Dönüp ne gördüğüne baktım.

mrlightturk/aristana

Karanlık sokakta ortaya çıkan gölgeler bize yaklaşıyordu.

Dee-Dum bulunduğu köşeden çıktı, gevşeyip dövüş pozisyonu aldı. Tıpkı darbeye hazırlanan bir güreşçi gibiydi. Ben ise kaçsam mı dövüşsem mi diye düşünüyordum ki dört adam etrafımızı sardı.

Fırtına bulutlarının arasından bir görünüp bir kaybolan ayın ışığında pis kokulu yıkanmamış bedenler, parçalanmış elbiseler ve vahşi gözler gördüm. Kuş yuvasının yakınındaki bu yasak bölgeye nasıl girmişlerdi acaba? Ama bunun fareler her yere nasıl giriyor demekten bir farkı yoktu. Giriyorlardı bir şekilde.

"Otel zibidileri," dedi biri. Tertemiz üniformalarımızı, yıkanmış vücutlarımızı süzdü. "Üstünüzde yiyecek bir şeyler var mı?"

"Evet," dedi bir diğeri. Araba tamircilerinin garajlarında asılı duran türden kalın bir zincirle oynuyordu. "Şöyle neşeli ordövrler yok mu?"

"Hey, hepimiz aynı takımdayız," dedi Dee-Dum. Sesi sakin ve teskin ediciydi. "Hepimiz aynı uğurda çarpışıyoruz."

"Bana bak, ukala," dedi ilk adam, etrafımızdaki çemberi daraltarak. "Sen en son ne zaman aç kaldın, ha? Aynı takımmış."

Zincirli adam, zincirini kement gibi havada döndürmeye başladı. Amacının göz korkutmak olduğundan emindim ama tek planı bu olmayabilirdi.

Kaslarım kavgaya hazırlandı. Keşke bir dövüşte kullanmadan önce kılıçla biraz alıştırma yapacak zamanım olsaydı, ama zincire karşı koymak için elimdeki en iyi şey buydu.

Kayışı çözdüm ve kılıcı kınından çıkardım.

twilightturkiyearistotle

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Penryn?"

Herkes kimin geldiğine bakmak için döndü.

Ara sokakta yatan yumrulardan biri çözüldü, yürüyüp gölgelerin içinden çıktı.

Annem bana doğru yürürken kollarını ardına kadar açmıştı. Elektrikli cop, deliler için yapılmış kocaman bir uğur bileziği gibi sallanıyordu bileğinden. Kalbim duracak gibi oldu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, yüz yüze olduğu tehdidin farkında değildi.

Omuzlarına attığı, kısa pelerine benzeyen capcanlı sarı süveter rüzgârda çırpınıyordu. Adamların arasından, sanki onlar yokmuşçasına geçiyordu. Kim bilir, belki de görmüyordu onları. Beni bağrına bastı, döndürdü.

"Öyle korktum ki!" Saçımı okşadı, sağımda solumda bir şey var mı diye baktı. Keyiflenmiş gibiydi.

Kıvranıp elinden kurtuldum. Onu nasıl savunurum diye merak ediyordum.

Kılıcımı çekmeye hazırlanıyordum ki, adamların geriliğini, etrafımızdaki çemberin genişlediğini fark ettim. Az önce

turkcealtyazi.org

tehditkâr olan adamlar şimdiyse telaşlıydılar. Daha bir saniye önce kement gibi havada sallanarak gözümüzü korkutan zincir, şimdi endişe içinde halkalarla oynayan adamın elinde bir tespih gibiydi.

"Bir kusurumuz olduysa affola," dedi ilk adam, anneme. Teslim olurcasına kaldırmıştı ellerini. "Bilmiyorduk."

"Evet," dedi eli zincirli adam. "Kötü bir şeye niyetimiz yoktu. Gerçekten." Dikkatlice gölgelere gidip kayboldu.

Gecenin içinde dağıldılar, Dee-Dum'la birlikte arkalarından hayretle bakakaldık.

"Arkadaş edinmişsin, anne."

Kaşlarını çatmış ters ters Dee-Dum'a bakıyordu. "Git buradan." Elektrikli çubuğuna yapışıp ona doğrulttu.

"Tamam, anne. O benim arkadaşım."

Kafama öyle bir vurdu ki gözümün önünde yıldızlar uçuştu. "Ödümü patlattın be! Nerelerdeydin sen? Seni kaç defa tembihlemedim mi başkalarının sözüne güvenme diye?"

Böyle yapmasından nefret ediyordum. Arkadaşlarınızın gözü önünde kaçık annenizden dayak yemekten daha aşağılayıcı bir şey yoktu.

Dee-Dum apışıp kalmış, bön bön bakıyordu. Tüm o çetin ceviz tavırlarına, yankesicilik becerilerine rağmen, annelerin çocuklarına el kaldırmadığı bir dünyadan geldiği kesindi.

Elimi ona doğru uzattım. "Bir şey yok. Meraklanma." Anneme döndüm. "Paige'i bulmama yardımcı oluyor."

"Palavra sıkıyor. Şuna bir bak hele." Gözlerine yaşlar doluşmuştu. Uyarılarına kulak asmayacağımı o da biliyordu. "Seni oyuna getirip pis bir delikten cehenneme sürükleyecek, bir daha da çıkmana izin vermeyecek. Seni bir duvara zincirleyecek ki sıçanlara canlı canlı yem olasın. Anlamıyor musun?"

Dee-Dum şaşkınlık içinde bir anneme bir bana bakıyordu.

twilightturkiyaristanesi

Hiç olmadığı kadar, küçük bir çocuğa benziyordu.

"Yeter anne." Parmaklıklı araba yolunun yanındaki metal kapıya yürüdüm. "Ya sessiz olursun ya da seni burada bırakır, Paige'i kendi başıma bulurum."

Yanıma koştu, yakarırcasına kolumu sıktı. "Beni burada yalnız bırakma." Çılgın gözlerinde cümlenin geri kalanını okuyabildim – *iblislerle bir başıma.*

Sokaklarda dolaşan en korkunç şeyin kendisi olduğunu dile getirmedim. "O zaman sessiz ol, tamam mı?"

Başını öne salladı. Yüzü keder ve korku doluydu.

Dee-Dum'a öne geçip yolu göstermesini işaret ettim. Bize baktı. Muhtemelen olanlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Biraz sonra, gözünü annemin üstünden eksik etmeden anahtarlarını çıkardı. Kilitte birkaç anahtar denedi, nihayet işe yarayanı buldu. Kapı öyle bir gıcırtıyla açıldı ki yüzümü buruşturdum.

"Garajın dibinde, sağ tarafta bir kapı var. O kapıyı dene."

"İçeride ne olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Tek söyleyebileceğim, hizmetkârlar arasında söylentiler dolaşıyor... orada çocuklar olabilirmiş. Kim bilir? Belki de cücedirler."

Derin derin soludum, sakinleşmeye çalıştım. Ölen bir kuş gibi çırpınıyordu kalbim göğsümde. Çok küçük bir ihtimal de olsa Dee-Dum benimle gelmeyi teklif eder diye umuyordum.

"Bu bir intihar görevi, biliyorsun, değil mi?" dedi. Yardım alma ümidim böylece suya düşmüştü.

"Başından beri bu muydu planın? Bana nereye gideceğimi göstermek, sonra da kız kardeşimi kurtarmak için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini söylemek mi?"

"Aslını istersen başından beri planım bir rock yıldızı olmak, dünyayı dolaşıp hayran kızları sıraya dizmek, sonra şiş-

twilightturkiyeclub

manlamak, kızlar gelmeyi sürdürürken hayatımın geri kalanını bilgisayar oyunu başında geçirmek, hala eski kliplerimdeki kadar iyi göründüğümü düşünmekti." *Dünyanın böyle bir yere dönüşeceğini kim bilebilirdi* dercesine omuz silkti.

"Bana yardım edecek misin?"

"Kusura bakma, evlat. Eğer intihar edeceksem bir başkasının küçük kardeşini kurtarayım derken bir mahzende biçilmekten daha gösterişli bir şey olmalı bu." Zayıf ışıkta gülümseyerek sözlerini yumuşattı. "Hem yapılması gereken bir iki önemli işim var."

Başımı öne salladım. "Beni buraya getirdiğin için sağ ol."

Annem kolumu sıktı, Dee-Dum'ın ağzından çıkan hiçbir şeye inanmadığını söylemek ister gibiydi. Kendim de bunun bir intihar görevi olduğuna inanırmışçasına onunla vedalaştığımı fark ettim.

Tüm şüphelerimi, onları artık hissedemeyeceğim kadar derine tıkıştırdım. Bu tıpkı derin bir yarığın üstünden sıçramaya benziyordu. Yapamayacağını düşünürsen yapamazdın.

Kapıdan adımımı attım.

"Gerçekten yapacak mısın bunu?" diye sordu Dee-Dum.

"İçerideki senin kardeşin olsa sen ne yapardın?"

Duraksadı, sonra kolumu hafifçe sıktı. "Kulağını dört aç. Bir saat içinde buradan çıkmalısın. Çok ciddiyim. Uzaklaşabildiğin kadar uzaklaş buradan."

Ben neler olduğunu soramadan gölgelere karışıp gitti.

Bir saat mi?

Direniş bu kadar çabuk saldırıya geçmeyi düşünüyor olabilir miydi?

Sırf beni uyarmış olması bile üstümdeki stresi artırmıştı. Bir sızıntı olmasını göze alamazdı, demek oluyor ki yakalanıp sorguya çekilsem bile pek bir şey değişmeyeceğini düşünüyordu.

twilightturkiye

Bir yandan da ameliyat masasında çaresizce yatan Raffe'nin görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Rahatlamak için derin bir nefes aldım.

Bir zamanlar garaj olan karanlık mağaraya yürüdüm.

Birkaç adım sonra zifiri karanlıkta kalınca, içimde büyüyen paniği bastırdım. Annem kolumu çürütecek kadar sert kavramıştı.

"Tuzak bu," diye fısıldadı kulağıma. Titrediğini hissedebiliyordum. İçini rahatlatmak için kolunu hafifçe sıktım.

Gözlerim karanlığa alışana kadar elimden bir şey gelmezdi. Alışacak bir şey varsa tabii. İlk izlenimim mürekkep karası, mağara gibi bir yerde olduğumdu. Ayakta durup gözlerimin karanlığa ayak uydurmasını bekledim. Duyabildiğim tek şey annemin sinirli sinirli solumasıydı.

Aslında kısa sürmüştü ama bana saatler gibi gelmişti. Beynim *acele et, acele et, acele et*, diye haykırıyordu.

Gözlerim karanlığa alıştıkça, spot ışıkları altında kör olduğum hissi de giderek azaldı.

Bir yeraltı garajındaydık, etrafımızı gölgelere sinmiş terk edilmiş arabalar sarmıştı. Tavan hem aşırı yüksek hem de basık geliyordu. İlkin önüme devlerin dizildiğini sanmıştım ama bunların beton sütunlar olduğu ortaya çıktı. Garaj karanlığın içinde gözden kaybolan arabalarla sütunlardan bir labirent gibiydi.

Su bulmaya yarayan bir dal gibi tutmuştum melek kılıcını önümde. Garajın daha karanlık kısımlarına gitmek, kapının demirlerinin arasından sızan azıcık ışıktan da olmak istemiyordum fakat Paige'i bulmak istiyorsam gitmem gereken yer orasıydı. Mekan öyle ıssızdı ki, Paige'e seslenmeyi bile aklımdan geçirdim ama muhtemelen çok kötü bir fikirdi bu.

Neredeyse mutlak karanlıkta ihtiyatla adımlarımı attım,

twilightturkiaristanne

yerdeki dökûntülere dikkat etmeye çalıştım. Bir şeye basınca az daha düşüyordum; boş bir cüzdandı bu galiba. Düşer gibi oldum ama annemin kolumdaki mengeneden farksız kavrayışı buna engel oldu.

Ayak seslerim karanlıkta yankılanıyordu. Yerimizi bildirmekle kalmıyor, bize gizlice yaklaşan birilerini duyma olanağımı da elimden alıyordu. Öte yandan, annem kedilere taş çıkaracak kadar sessizdi. Hatta nefesi bile duyulmuyordu. Kendisini Takip Eden Şey'den sakınmaya çalışırken karanlıkta usulca gezme konusunda epey pratik yapmıştı.

Bir arabaya çarptım ve elimle yoklayarak, uzun bir araba sırasının etrafını döndüm. Herhalde otoparka park etmiş arabaların standart zikzak dizilişi olmalıydı bu. Kılıcı silah gibi değil de, bir körün değneği gibi kullanıyordum.

Bir bavula takılınca düşmeme ramak kaldı. Herhalde bir yolcu bunu sürüklerken, zaten artık içinde taşınmaya değer bir şey olmadığının farkına varmıştı. Birden şunu anladım. Normalde takılıp düşmem gerekirdi. Garajın o kadar içlerine girmiştim ki burası zifiri karanlık olmalıydı. Ancak bavulun dörtgen biçimini zar zor da olsa görebiliyordum. Buralarda bir yerde çok cılız da olsa bir ışık kaynağı olmalıydı.

Gölgelerin hangi yönde hafiflediğine bakarak orayı bulmaya çalıştım. Artık araba labirentinde adamakıllı kaybolmuştum. Bütün geceyi bu dizi dizi terk edilmiş arabanın arasında dolaşarak geçirebilir ve avucumuzu yalayabilirdik.

İki kez daha döndük. Her dönüşümüzde gölgelerin tonu neredeyse farkına varılmayacak derecede açılıyordu. Özellikle gözümü dört açmasam geçip giderdim.

Işık o kadar güçsüzdü ki, bina bu kadar karanlık olmasa fark etmeme olanak yoktu. Bir kapının hatlarını belli eden incecik bir çatlak gibiydi. Kapıya kulağımı yasladım ancak hiçbir

twilightturkiye

şey duyamadım.

Kapıyı azıcık araladım. Bir merdiven boşluğuna açılıyordu. Loş ortam beni aşağı davet ediyordu.

Kapıyı arkamızdan olabildiğince yavaş çekip aşağının yolunu tuttum. Neyse ki basamaklar ayaklarımızın altında yankılanıp çınlayacak metalden değil de betondandı.

Basamakların bitiminde kapalı bir kapı daha vardı. Bu kapının etrafından parlak ışıklar sızıyordu. Merdiven boşluğundaki tek ışık da buydu. Kapıya kulağımı dayadım. Birisi konuşuyordu.

Ne söylediğini duyamıyordum ama içeride en az iki kişi olduğunu anlamıştım. Kulağımızı kapıya yapıştırıp karanlıkta çömeldik, beklemeye koyulduk. İçeridekilerin oradan çıkabilecekleri bir başka yol daha olması için dua ediyordum.

Sesler uzaklaşıp kesildi. Sessizliğe uzunca süre kulak verdikten sonra, gürültü çıkacak korkusuyla yüzümü ekşiterek kapıyı araladım. Sessizce açıldı.

Burası depo büyüklüğünde beton kaplı bir yerdi. Fark ettiğim ilk şey her biri yetişkin bir adamı tutacak kadar büyük diziler dolusu cam sütundu.

Dahası, bu tüplerin içindeki şeyler eğri büğrü akrep meleklere benziyordu.

twilightturk/aristane

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Sırtlarında katlanmış incecik yusufçuk kanatlarıyla biraz melekleri andırıyorlardı ama değillerdi. En azından, şimdiye kadar gördüğüm ya da tanışmak isteyebileceğim hiçbir meleğe benzemiyorlardı.

Onlarda garip bir şey vardı. Şeffaf bir sıvı sütununun içinde yüzüyorlardı ve onlara bakarken kendimi, var olmaması gereken bir hayvanın bedeninden koparılmış rahmine bakıyormuş gibi hissettim.

Kimileri iri yarı insanlar kadar cüsseliydi ve cenin pozisyonunda olduğu halde, baştan aşağı adale kaplıydı. Bazılarıysa hayata tutunmaya çalışıyor gibiydi. İçlerinden birkaçı başparmaklarını emiyordu. Bu hareketin insana özgülüğünü çok rahatsız edici bulmuştum.

Önden bakınca insandan farkları yoktu ancak yandan ve arkadan tümüyle yabancıydılar. Kuyruksokumlarından şişkin akrep kuyrukları uzanıyor, başlarının üstünde kıvrılıyordu. Kuyrukların ucunda, deşmeye hazır görünen iğneler vardı. O kuyrukları görünce kâbusum gözlerimin önünde canlandı. Ürperdim.

twilightturkeyristanae

Birçoğunun kanatları katlıydı ama bazılarınınki sütunun şeklini alacak biçimde açılmış, sanki rüyalarında uçtuklarını görürmüşçesine seğiriyordu. Bunlara bakmak, rüyalarında öldürdüklerini görürmüşçesine akrep kuyruğu seğirenlere bakmaktan daha kolaydı.

Gözleri yeteri kadar gelişmemiş gözkapaklarıyla örtülü gibiydi. Başları saçsız, tenleri ise neredeyse şeffaftı ve altındaki damar ağını, kasları gösteriyordu. Bu şeyler ne olursa olsun, henüz yeteri kadar gelişmemişlerdi.

Annemin görmemesi için elimden geldiğince gövdemle örtmeye çalıştım. Bunları bir gördü mü kafayı sıyırırdı. Bir kez olsun mantıklı bir şey yapmış olurdu yani.

Beni orada beklemesi için elimle bir işaret yaptım. Ciddi olduğumu anlasın diye de yüzümü astım fakat bir faydası olup olmayacağını bilmiyordum. Umarım yerinde kalırdı. Keçileri kaçırması ihtiyacım olan son şeydi. Paranoyasına hiç şükran duyacağımı düşünmemiştim ama duyuyordum işte. Büyük ihtimalle ben onu almaya gelene kadar tavşan gibi karanlığa sinip saklanacaktı. En kötü ihtimalle hayvan dürtme çubuğu vardı.

Yapmak üzere olduğum şeyi düşününce midem buz gibi bir korkuyla kasıldı. Paige buradaysa onu bırakamazdım.

Kendimi zorlayarak mağaradan farksız odaya girdim.

İçeride hava serindi, bir kliniğin havasına benziyordu. Havada formaldehit kokusunu andıran bir şey vardı. Öleli çok olmuş, kavanoz içinde raflara dizilmiş şeylerle ilişkilendirdiğim bir kokuydu bu. Odanın geri kalanını görmek için cam sütunların arasına ihtiyatla adımımı attım.

Sütunların yanından geçerken, tankların dibinde bez yığınına ve yosuna benzer şeyler takıldı gözüme. Sırtımda bir ürperti hissettim. Daha yakından bakmayı reddederek hemen gözlerimi kaçırdım.

turkcell.com.tr/aristanet

Fakat gözlerimi kaçırırken, içimdeki ürpertiyi dehşete dönüştüren bir şey gördüm.

Yaratıklardan biri tankının içinde bir kadına şehvetle sarılmıştı. Kuyruğu kendi başının üstünden geçip iğnesini kadının ensesine saplamıştı.

Kadının gece elbisesinin askılarından biri aşağı indirilmiş, insanın içini bulandıracak kadar sıska omuzları ortaya çıkmıştı. Akrep meleğin ağzı, kadının pörsümüş memesindeydi. Kadının cildi kırışmış ve sanki içindeki bütün sıvı emilmiş gibi kupkuru kalmıştı.

Birisi kadının ağzını ve burnunu örten bir oksijen maskesi takmıştı zorla. Maskenin siyah tüpleri, iğrenç bir göbek bağı gibi tankın kapağına gidiyordu. Kadının hareket eden tek şeyi koyu renk saçlarıydı. Kordonun ve kuyruğun etrafında uhrevi bir şekilde salınıyordu.

Maskeye rağmen tanımıştım onu. Kuş yuvasına girerken ardından kocasının ve çocuklarının el salladığı kadındı bu. Dönüp de ailesine öpücük yollayan hani. Birkaç saat önce gördüğümden bu yana yirmi yıl yaşlanmış gibiydi. Beti benzi sararmış, derisi kemiklerinin üstünden sarkmıştı. Çok zayıflamıştı. Hem de öyle böyle değil.

Kadının ayağının dibinde bir kenara atılmış rengarenk kumaşlar ve artık kemiklerin üstündeki deri olduğunu bildiğim şeyler vardı. İlkin yosun sandığım şey, tankın dibinde ağır ağır sallanan saçlardı.

Canavar kadının içini ağır ağır sıvıya dönüştürüp içiyordu.

Ayaklarım oraya çakılıp kalmıştı. Bir avcıya yem olmayı bekleyen av gibi duruyordum. Sahip olduğum tüm içgüdüler dönüp kaçmam için haykırıyordu bana.

Tam bundan da beteri olamaz diye düşünüyordum ki kadının gözlerini gördüm. Aşırı büyük göz çukurlarında ufacık

turkcealtyazi.org

görünüyorlardı, doğal değildi. Gözlerinde bir çaresizlik ve acı pırıltısı gördüğümü hayal ettim. Hiç değilse acı çekmeden, çabucak ölmüş olmasını diledim ama bundan da şüphem vardı.

Arkamı dönüp gidiyordum ki hava maskesinden bir avuç baloncuk çıkıp saçlarının yanından yukarı süzüldü.

Donup kaldım. Canlı olamazdı, değil mi?

Madem ölüydü, o zaman niye maske takmaya zahmet etmişlerdi ki?

Bir yaşam belirtisi görmek üzere bekledim. Görebildiğim tek hareket, onu açgözlülükle emip bitiren akrebe aitti. Bir zamanlar canlı olan teni gözlerimin önünde kuruyordu adeta. Akrebin her hareketinde kadının saçları ağır ağır dalgalanıyordu.

Sonra bir grup kabarcık daha yükselti maskesinden.

Nefes alıyordu. İmkânsız denecek kadar hafif ve yavaş, ama alıyordu işte.

Gözlerimi ondan güçlükle koparıp odada onu bu tanktan çıkarmamı sağlayacak bir şey aradım. Artık diğer tankların da bazılarında tuzağa düşmüş insanlar olduğunu görebiliyordum. Hepsi de o ölümcül kucaklaşmanın farklı aşamalarındaydılar. Bazıları hala capcanlı ve taze görünüyordu, bazılarıysa süzülmüş ve içi boşalmış.

Tanklardan birinde, bir akrebin kollarında taptaze bir kadın vardı ve akrep onun dudaklarına yapışmıştı. Oksijen maskesiyse suda yüzüyordu. Bir başka tankta ise otel üniformalı bir adam vardı. Akrep canavar onun gözünü emiyordu.

Sistematik bir beslenme değildi bu. Kimi tankların dibinde kocaman bir ceset yığını varken bazılarında hiçbir şey görünmüyordu. Bu farklılık akrep meleklerde de gösteriyordu kendini. Kimileri heyula gibi ve adale yığınına benzerken bazılarıysa ufacık kalmış ve kusurluydu.

Ben orada sersemlemiş ve mahvolmuş halde dururken bod-

twilightturk/aristanae

rum katının ta ucunda bir kapı açıldı. Betonun üstünde dönen tekerleklerin sesini duydum.

İçgüdüm bir canavar tankının arkasına saklanmamı söylüyordu ama içim onlara yaklaşmayı kaldırmıyordu. O yüzden cam sütunlardan oluşan matrisin orta yerinde durup öbür tarafta neler olduğuna akıl sır erdirmeye çalıştım. Odayı cam sütunların ardından görmeye çalışmak, bir köpekbalığı tankının arka tarafındaki bir notu okumaya benziyordu. Her şey çarpılmış, tanınmaz hale gelmişti.

Ben melekleri göremiyorsam onların da beni görememesi lazımdı. Sütunlardan birinin etrafını dönüp odayı farklı bir perspektiften gördüm. Dişimi sıkıp kurbanlara kayıtsız kaldım. Yakayı ele verirsem kimseye faydam dokunmazdı.

Matrisin diğer ucunda bir melek, insan hizmetkâra fırça çekiyordu. "Çekmecelerin geçen hafta gelmesi lazımdı." Kanatlarını örten beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti.

İnsan, bir yük arabasında kocaman bir çelik dolap taşıyordu. Dolabın üst üste üç çekmecesi vardı ve her biri bir insan alacak büyüklükteydi. Bu dolaba neyin gireceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Bunları getirmek için en kötü geceyi seçmişsin." Melek karşı duvara doğru elini şöyle bir salladı. "Onları şu duvara diz. Devrilmesinler diye de sabitle. Cesetler de şurada." Yandaki duvarı işaret etti. "Senin mıymıntılığın yüzünden onları yere yığmam gerekti. Dolapları kurmayı bitirince cesetleri çekmecelere yerleştirebilirsin."

Hamal korkmuş görünüyordu ama laboratuvar meleği oralı bile olmamıştı. Adam dolapla birlikte karşı duvara gitti, melek ise öbür tarafa yürüdü.

"Mobilya getirmek için asırlardan beri en ilginç geceyi seçmiş." Laboratuvar meleği söylene söylene solumdaki duvara yöneldi.

twilightturk/aristanae

Melek hareket ettikçe ben de hareket ederek gizlenmeye çalıştım. Melek çift kanatlı bir kapıdan çıkıp kayboldu.

Odada başkası var mı diye bakınarak ağır ağır ilerledim. Kadavra çekmecelerini boşaltan adamdan başkası yoktu. Ona kendimi gösterip yardım istesem mi diye düşündüm. İçeriden birinin yardımını alabilirsem hem zaman kazanırdım hem de yorulmazdım.

Diğer yandan, davetsiz misafiri ele vererek fazladan puan kazanmak da isteyebilirdi. Kararsızlıkla kalakaldım, onun boş yük arabasıyla odanın diğer ucundaki kapıdan çıkmasını izledim.

O gidince boş oda tanklardan birinden gelen hava kabarcıklarının sesiyle doldu. Beynim acele et, acele et, acele et diye bağırıyordu. Direnişçiler saldırıya geçmeden Paige'i bulmalıydım.

Fakat bu insanları da canavarlar tarafından emilmeye terk edemezdim.

Kurbanları tanklardan çıkarmama yardım edecek bir şey aramak için cenin sütunlarının arasında sessizce ilerledim. Matrisin diğer ucunda mavi bir merdiven vardı. Harika. Tankların tepesini açıp kurbanları çıkarmaya çalışabilirdim.

Ellerim boşta kalsın diye kılıcı kınına geri soktum. Merdivene doğru koşarken sağ tarafımda yepyeni bir renk yığını belirdi. İçi sıvı dolu sütunlar görüntüyü çarpıtıyor, her tarafında iğrenç biçimde çarpıldığı korkunç suratlarla dolu, yüzlerce eli ve ayağı olan bir et yığınını andırıyordu.

Usulca ilerledim. Işığın bir oyunu sayesinde dans eden gölgeler tıpkı beni takip eden yüz adet göze benziyordu.

Sonra sütun matrisinin ardından çıkıp bu şeyi olanca gerçekliğiyle gördüm.

Göğsüm sıkıştı, birkaç kalp atımı süresince nefes alamadım. Ayaklarım yere çakıldı, orada öylece durup baktım.

twilightturk/aristanae

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

İlkin, beynim gözlerimin gördüğüne inanmayı reddetti. Beynim bu sahneyi bir kenara fırlatılıp atılmış oyuncak bebeklerden oluşan bir duvar olarak yorumlamıştı. Ciddi öfke sorunları yaşayan bir oyuncakçının yarattığı bezden ve plastikten bebekler. Ama kendimi bu illüzyona inandıramadım ve her şeyi olduğu gibi görmek zorunda kaldım.

Beyaz duvar boyunca sıra sıra çocuklar diziliydi.

Kimi duvara ve diğerlerinin üstüne yaslanmıştı, altı sıra vardı. Kimi sırtını duvara ve diğer çocukların bacaklarına yaslamış oturuyordu. Kimileriyse odun yığını gibi yüzüstü ya da sırtüstü, sıralar halinde dizilmişti.

Yaşları bebeklikten başlayıp on – on iki yaşına kadar gidiyordu. Hepsi de çıplaktı, kendilerini koruyabilecek her şey alınmıştı ellerinden. Hepsinin de küçük göğüslerinden başlayıp kasıklarına doğru uzanan Y şekilli belirgin otopsi dikişleri vardı.

Birçoğunun kollarında, bacaklarında, boyunlarında ve kasıklarında da dikişler göze çarpıyordu. Birkaçının yüzü de dikiliydi. Çocuklardan bazılarının gözleri fal taşı gibi açıktı,

turkcealtyazi.org

bazılarınınki ise kapalı. Kimilerinin gözbebeklerinin etrafı beyaz değil, sarı ya da kırmızıydı. Kimilerinin bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde koca koca delikler vardı, kimilerinin ise gözleri kocaman, beceriksizce dikişlerle dikilmişti.

Midemle giriştiğim savaşı neredeyse kaybediyordum. Yediğim onca güzel şey gırtlağıma kadar gelmişti. Yiyecekleri midemde tutmak için güç bela yutkundum. Nefesim aşırı sıcak, ürperen tenime değen hava ise aşırı soğuk geliyordu.

Gördüğümü silmek için gözlerimi kapamak istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Ama yapamıyordum. Arıyordum. Bütün o vahşete uğramış çocuklara bakıyor, aralarında kız kardeşimin afacan yüzünü arıyordum. Zangır zangır titremeye başlamıştım, söz geçiremiyordum kendime.

"Paige." Sesim kesik bir fısıltı halinde çıktı.

Adını en fazla fısıldayabilirdim ama sanki sürekli tekrarlarsam bir şeyler yoluna gidecekmiş gibi söyleyip durdum. Kâbus görmeye devam eden, kendini durduramayan, gözlerine söz geçiremeyen biri gibi, kesilip biçilmiş ceset yığınına doğru sürüklendim.

Ne olur burada olmasın. Lütfen, lütfen. Her şeye razıyım.

"Paige?" Sesimde hem dehşet hem de belki burada değildir diye bir umut kırıntısı vardı.

Dikilmiş et yığınında bir şey kıpırdandı.

Yığının tepesinden küçük bir oğlan çocuğu yuvarlanıp yüzüstü yere düştü.

Onun olduğu yerden iki vücut aşağıda küçük bir el körlemesine uzandı ve beceriksizce, düşen oğlanın omzuna tutundu. Elin üstündeki cesetler ileri geri sallandı, sonra yeterince ivme kazanınca oğlanın cesedinin üstüne devrildi.

Nihayet etrafı yoklayan elin sahibi çocuğu görebilmiştim. Bacakları vücuduna oranla aşırı ince, küçük bir kızdı bu. Önü-

twilightturk/aristanae

ne dökülmüş kahverengi saçları, bana doğru acıyla sürünen kızın yüzünü örtüyordu.

Kalçasının üstünde korkunç bir kesik vardı ve sırtı boyunca inen bir diğer kesikle birleşiyordu. Kocaman ve düzensiz dikişler omurgası boyunca sıralanıyor, morarmış ve yarılmış etinin iki yakasını bir araya getiriyordu. İki kolundan, iki bacağından aşağı dikişler iniyordu. Kesiklerinin ve çürüklerinin kırmızı mavi rengi, teninin ceset kadar solgun rengiyle tezat oluşturmaktaydı.

O dehşetle donakalmıştım, gözlerimi yumup bunların gerçek olmadığına inanmak istiyordum. Fakat kızın ceset yığının üstünden düşe kalka, acı içinde bana doğru ilerleyişini izlemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Bacakları bir çift safra gibi ardından sürüklenirken, kendini sadece kollarıyla itiyordu.

Sonsuzluk kadar uzun bir sürenin ardından nihayet başını kaldırdı. Yapış yapış saçları yüzünden geriye düştü.

İşte, küçük kız kardeşim buradaydı.

Acı çeken gözleri, gözlerimle buluştu. O kaşık kadar suratında kocamandı gözleri. Beni görünce gözlerine yaşlar doluştu.

Dizlerimin üstüne düştüm, betona çarptığımı hissetmedim bile.

Kız kardeşimin dudaklarının bitiminden kulaklarına kadar dikişler vardı. Sanki birisi suratının üst kısmını kesip geriye doğru sıyırmış, sonra tekrar aşağı indirmişti. Tüm suratı şişmiş, mosmor olmuştu.

"Paige." Sesim çatladı.

Ben de ona doğru süründüm, sarıldım. Beton zemin kadar soğuktu.

Bebekken hep yaptığı gibi kollarımda kıvrıldı. Artık kucağıma sığmayacak kadar büyük de olsa, onu kucağıma almaya

twilightturkiye

gayret ettim. Boynuma değen nefesi bile kutup rüzgârı kadar soğuktu. Belki de bir daha asla ısınamasın diye tüm kanını çektikleri gibi delice bir düşünce geldi aklıma.

Gözyaşlarım onun yanaklarından aşağı aktı, öfkemizi birleştirdi.

twilightturk/aristana

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Arkamdan gelen soğuk bir ses, "Çok dokunaklı," dedi.

Bize doğru yürüyen meleğin yüz ifadesi öyle kayıtsızdı ki, insanlıkla zerre kadar alakası yoktu. Bir çift gözü yaşlı kıza bir köpekbalığı nasıl bakarsa o da öyle bakıyordu işte. "İlk defa sizlerden birisi dışarı çıkmaya değil de, dışarıdan birisi içeri girmeye çalışıyor."

Arkasında, hamal çift kanatlı kapıyı iterek yeni kadavra çekmeceleri getirdi. Yüzündeki ifade insancaydı. Şaşkınlık, endişe, korku.

Ben daha yanıt veremeden melek başını ansızın tavana doğru kaldırdı, sonra yana eğdi. Uzaklarda sadece köpeklerin duyabileceği bir şeyi dinleyen köpeklere benziyordu.

Kız kardeşimin bir deri bir kemik bedenini, sanki onu tüm fenalıklardan koruyabilecekmişim gibi sardım. Sesim doğru dürüst çıkmasa da, kendimi zorlayıp konuştum. "Neden yaptınız bunu?" dedim fısıltıyla.

Meleğin arkasındaki hamal beni uyarmak için başını iki yana salladı. Kadavra çekmecelerinin ardında saklanmak istermiş gibiydi.

twilightturkestanica

"Bir maymuna hiçbir şey açıklamam gerekmiyor," dedi melek. "Numuneyi aldığın yere koy."

Numune mi?

Kan beynime sıçradı. Kalbim intikam diye haykırıyordu. Ellerim gırtlağını sıkıp susturma ihtiyacıyla titriyordu.

Ne ilginçtir ki, kendimi tutabildim.

Ona sadece ters ters baktım; hâlbuki çok daha fazlasını yapmak için can atıyordum.

Amacım anlık bir tatmin yaşamak değil, kız kardeşimi buradan çıkartmaktı. Paige'i kucağıma aldım, sendeleyerek meleğe doğru bir adım attım.

"Biz gidiyoruz." Sözcükler ağzımdan çıktığı anda bunun boş bir hayal olduğunu anladım.

Elindeki not panosunu bir kenara koydu, kapıyla aramıza girdi. "Kimden izin aldınız peki?" Sesi alçak ve tehditkârdı. Muazzam bir özgüven sergiliyordu.

Ansızın başını tekrar yana eğdi, benim duyamadığım bir şeye kulak kesildi. Pürüzsüz yüzü asıldı.

İki kez derin derin nefes aldım, öfkeyle korkuyu bedenimden kovmaya çalıştım. Paige'i usulca bir masanın altına soktum.

Sonra meleğin üstüne atıldım.

Ona var gücümle vurdum. Ne hesaplama yaptım, ne düşündüm, ne plan kurdum. Sadece çileden çıkmış, muazzam bir hiddet.

Çelimsiz de olsa bir meleğin gücüyle kıyaslanmazdı bu. Fakat sürpriz avantajı bendeydi.

Darbemle otopsi masasına çarptı. İçi boş kemiklerinin nasıl olup da kırılmadığını anlamıyordum.

Melek kılıcını kınından çekiverdim. Melekler insandan kat be kat güçlüydü ama yerdeyken savunmasızlardı. Zaten uçma konusunda becerikli bir meleğin penceresi olmayan bir yer altı

turkcealtyazi.org/aristanne

katında ne işi vardı ki? Muhtemelen kolayca havalanamayan bir melekti bu da.

Yere düşen melek daha toparlanmadan kılıcı gırtlağına nişanlayıp savurdum.

Ya da en azından yapmaya çalıştığım buydu.

Sandığımdan da hızlıydı. Bileğimi tuttu, masanın kenarına hızla çarptı.

Acı dayanılacak gibi değildi. Elim birden açıldı, kılıç fırlayıp gitti. Beton zeminde tangırdayarak benden uzaklaştı.

O hiç acele etmeden doğrulurken tepsinin birinden bir neşter kaptım. Neşter ufacık ve işe yaramaz görünüyordu. Bu dövüşü kazanmak şöyle dursun, onu yaralama şansımı bile sıfıra yakın görüyordum.

Bu gözümü daha da karartmıştı.

Neşteri ona fırlattım. Boğazını çizdi ve akan kan beyaz laboratuvar önlüğünü lekeledi.

O daha toparlanamadan bir iskemle kapıp kafasına attım.

Sanki buruşturulmuş bir kağıt topu fırlatmışım gibi eliyle bir kenara çeldi.

Daha üstüme atıldığını bile fark edemeden, beni tuttuğu gibi sırt üstü betona çarptı ve boğazımı sıkmaya başladı. Sadece soluk almamı engellemekle kalmıyor, beynime kan akışını da kesiyordu.

Beş saniye. Beynime kan gitmezken bilincimi yitirmeden en fazla bu kadar dayanabilirdim.

Kollarımı bir kama gibi, onun kollarının arasından geçirdim. Sonra sertçe koluna vurdum.

Bu normalde beni içine düştüğüm durumdan kurtarmaya yeterdi. Eğitimler sırasında hep işe yaramıştı.

Fakat boğazımı sıkan elleri biraz olsun gevşememişti bile. O panikle meleğin süper kuvvetli olduğunu unutmuştum.

twilightturkiye

Son bir çabayla parmaklarımı birbirine doladım, geriye çekildim, yumruklarımı tüm gücümle dirsek boşluğuna vurdum.

Dirseği bir an için geriledi.

Sonra eski yerine döndü.

Zaman dolmuştu.

Bir amatör gibi, içgüdüsel olarak ellerini tırmaladım. Ama gırtlağımı sıkan el değil de, çelik mengeneydi sanki.

Kalbim adeta kulaklarımda atıyor, giderek hızlanıyordu. Kafam sanki hafiflemiş, yüzüyordu.

Meleğin yüzü soğuktu, vurdumduymazdı. Yüzünde kapkara benekler vardı. Artık görme yetimi yitirmeye başladığımı anlayınca moralim iyice çekti.

Dünya bulanıklaştı.

Kenarlardan karardı.

twilightturkiyearistanae

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir şey güm diye meleğe çarptı. Hayvansı bir hırlama, bir an için dişler ve tüyler görmüştüm.

Islak ve sıcak bir şey gömleğime sıçradı.

Boğazımdaki baskı bir anda kayboldu. Meleğin ağırlığı da.

Ciğerlerimi yakan koca bir nefes aldım. O tatlı, serin hava ciğerlerime sökün ederken çok öksürmemeye çalışarak top gibi kıvrıldım.

Gömleğimdeki şey kandı.

Vahşice homurtuları, hırlamaları işittim. Bir de öğürme sesi geliyordu.

Kadavra çekmecelerinin arkasında öğüren, hamaldı. Öğürürken bile gözü sürekli arkamdaki bir noktaya takılıyordu. Gözleri öylesine büyümüştü ki, gözünün akı, kahverengisinden fazla görünüyordu. Seslerin geldiği yere bakıyordu. Elbisemi sırılsıklam eden kanın kaynağına.

Bakmak zorunda olduğumu bildiğim halde içimde tuhaf bir isteksizlik duyuyordum.

Baktığımda, gördüğüm şeyi kavramakta güçlük çektim. Gördüklerimin hangi biri karşısında şoke olayım bilemiyor-

twilightturkiye

dum. Biçare beynim bir ona bir diğerine koşturuyordu.

Meleğin laboratuvar önlüğü kıpkırmızıydı. Meleğin ayağının dibinde titreşen koca koca et parçaları vardı. Birisi karaciğerini söküp yere fırlatmış gibiydi.

Yanağından kocaman bir et parçası kopmuştu.

Öyle çok debeleniyordu ki, berbat bir kâbus görüyor sanırdınız. Belki de görüyordu. Belki ben de görüyordum.

Paige meleğin üstüne çömelmişti. Onun titreyen bedenini daha iyi tutabilmek için küçük elleriyle önlüğün yakasına yapışmıştı. Saçı ve üstündeki kıyafetler kana bulanmıştı. Kan, suratından damlıyordu.

Ağzını açtığında dizi dizi parlak dişler göründü. İlk başta birisi ona diş teli takmış zannettim. Ama diş teli değildi bunlar.

Jiletti.

Meleği gırtlağından ısırdı. Oyuncak kemiğini sallayan köpek misali iki yana çekiştirdi. Sonra geri çekildiğinde yırtılan etten kan boşandı.

Kanlı et parçasını ağzından tükürdü. Kan ıslak bir şapırtıyla diğer et yumaklarının yanına düştü.

Paige ağzındakini çıkardı, kusacak gibi oldu. Midesi bulanmıştı ama yaptıkları yüzünden mi, etin tadı yüzünden mi, kestirmesi güçtü. Hiç istemediğim halde, Raffe'yi ısırdıktan sonra tükürüp alçak iblisler geldi aklıma.

Melek eti yemek için yaratılmamışlardı. Zihnimdeki çatlaklardan bu düşünce sızmaya başlayınca hemen onu çıktığı yere tıkadım.

Hamal tekrar öğürünce benim de midem döndü, onunla birlikte öğürmek istedim. Paige ağzını hayvansı bir gaddarlıkla yine açıp, titreyen ete dalmaya hazırlandı.

"Paige!" sesim ince ve panik içinde çıkmış, soru sorarcasına bir tonlamayla bitmişti.

twilightturk/aristana

Bir zamanlar kız kardeşim olan bu kız, can çekişen meleğe saldırısının ortasında durup bana baktı.

Gözleri, masumiyet akan, kocaman, kahverengi bebek gözleriydi. Upuzun kirpiklerine kan damlaları asılı kalmıştı. Hep olduğu gibi ilgiyle, uysalca bakıyordu bana. İfadesinde ne gurur vardı ne acımasızlık, ne açlık ne de yaptıkları karşısında en ufak bir korku. Bana, sanki bir kase yulaf ezmesi yerken ona seslenmişim gibi bakıyordu.

Boğulmama ramak kaldığı için gırtlağım sancıyordu ve öksürmemek için kendimi zor tutuyordum. Fena da etmiyordum hani, çünkü akşam yemeğimi de midemde tutmalıydım. Hamaldan gelen istifra sesleri işimi hiç kolaylaştırmıyordu.

Paige doğruldu. Hiçbir yere tutunmadan kendi ayakları üstünde duruyordu.

Sonra bana doğru iki adet zarif, mucize kabilinden adım attı.

Sonra, aslında kötürüm olduğunu anımsamış gibi durdu.

Nefes almaya cesaretim yoktu. Düşerse diye koşup onu kucaklamamak için zor tutuyordum kendimi.

Kollarını, beni kucağına al, dercesine açtı. Tıpkı bebekliğinde yaptığı gibi. Yüzünden ve dikişli bedeninden damlayan kanlar olmasa, her zamanki kadar tatlı ve masum bulabilirdim ifadesini.

"Ryn-Ryn." Sesi, ağlamak üzereymiş gibiydi. Yatağın altındaki canavarları ablasının kovabileceğine inanan korkmuş, küçücük bir kızın sesi. Paige bebekliğinden bu yana bana Ryn-Ryn dememişti.

Yüzünü ve bedenini kat eden kıpkırmızı dikişlere baktım. Zavallı yüzünü ve tüm vücudunu kaplayan mosmor çürüklere.

Bu onun suçu değildi. Ona her ne yaptılarsa, kardeşim canavar değil, kurbandı.

Bunu daha önce nereden duymuştum ben?

twilightturkiye.com

Bu düşünceyle gözümün önünde bir sahne canlandı. Bir ağaçtan sallanan yarısı çiğnenmiş kızlar. O deli çift de az önce aklımdan geçen gibi bir şey dememiş miydi? Yoksa o abuk sabuk konuşmalarından artık anlam çıkarabiliyor muydum?

Bir düşünce zehirli gaz gibi sızdı kafamın içine. Eğer Paige insan etinden başka bir şey yiyemeseydi ne yapardım? Ona yardım edebileceğimi düşünerek, onu cezbetmek için insanları kullanır mıydım?

Düşünmesi bile korkunçtu.

Konuyla da tümüyle alakasızdı.

Çünkü Paige'in bir şeyler yemek zorunda olduğunu düşünmek için hiçbir sebep yoktu. Paige alçak iblis değildi ki. Küçücük bir kızdı altı üstü. Vejetaryen. Doğuştan insancıl. Tanrı aşkına, çiçeği burnunda bir Dalay Lama'ydı o. Meleğe sırf beni korumak için saldırmıştı. Hepsi buydu.

Hem onu yemiş sayılmazdı ki, sadece biraz... kemirmişti.

Koca koca et parçaları yerde hala titreşiyordu. Midem ağzıma geldi.

Paige ceylanlarınki gibi upuzun kirpikleriyle, sıcacık kahverengi gözleriyle beni izliyordu. Dikkatimi sadece buna verdim ve çenesinden akan kanı, kulaklarından dudaklarına kadar giden kocaman, çirkin dikişleri kasten görmezden geldim.

Arkasındaki melek resmen çırpınıyordu. Gözleri yukarı kaymış, sadece beyazı görünüyordu. Başını deli gibi beton zemine vurup duruyordu. Nöbet geçiriyordu. Kanının büyük kısmı yere akmışken, etleri parçalanmışken de yaşayabilir miydi acaba? Bu canavarın, bundan kurtulma olasılığı var mıydı?

Ellerimin altındaki yapışkan sıvıları önemsememeye çalışarak kendimi itip kaldırdım. Gırtlağım yanıyordu, her yanım yara bere içinde kalmış, kaskatı olmuştu.

"Ryn-Ryn." Paige hala kollarını kaldırmış öylece duruyor-

twilightturkiye.com

du ama bir türlü gidip onu bağrıma basamıyordum. Onun yerine, sendeleyerek gidip melek kılıcını aldım. Dönerken tekrar vücuduma alışmıştım ve daha rahat yürüyordum.

Meleğin boş gözlerine, kan gelen ağzına baktım. Başı titriyor, yere çarpıyordu.

Kılıcı bir anda kalbine soktum.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim. Beni korkutan da birini öldürmek değildi. Bunun ne kadar kolay olduğuydu.

Kılıç, sanki çürük meyve kesermişçesine hiçbir engelle karşılaşmadan meleğin içine giriverdi. Beyaz önlüğünün taze kanla ıslandığını, eldivenli ellerini gördüm. Derken arkasındaki kapı açıldı, içeri iki melek daha girdi. İkisinin de önlükleri ve eldivenleri kan içindeydi.

Altın rengi saçlarını sımsıkı topuz yapmış Laylah'yı az daha tanıyamıyordum. Ne işi vardı burada? Raffe'yi ameliyat etmesi gerekmiyor muydu?

Durup bana baktılar. Neden kan revan içindeki kardeşime değil de bana baktıklarına hayret ediyordum ki, kılıcımın hala laboratuvar meleğine saplı olduğunu fark ettim. Hiç şüphem yok ki kılıcı tanımışlardı. Herhalde insanların melek kılıcı kullanmalarını engelleyen en aşağı bir düzine kural olmalıydı.

Beynim bu durumdan sağ çıkmak için arı kovanı gibi işliyordu. Fakat suçlama faslı bile başlamadan, ikisi birden tavana baktı. Tıpkı laboratuvar meleği gibi onlar da benim duymadığım bir şeyi duymuşlardı. Yüzlerindeki sinirli bakış içimi hiç de ferahlatmıyordu.

Derken ben de hissettim. Önce gümbürtüyü, sonra sarsıntıyı.

Bir saat geçmiş miydi yoksa?

Melekler tekrar dönüp bana baktılar, sonra döndükleri gibi hamalın geldiği kanatlı kapıya fırladılar.

twilightturkiye.com

Kendimi şu ankinden daha bile huzursuz hissedebileceğime hayatta inanmazdım.

Direniş, saldırıya başlamıştı

twilightturk/aristanne

KIRKINCI BÖLÜM

Otel başımıza yıkılmadan dışarı çıkmalıydık. Fakat bu insanların akrep melekler tarafından emilip bitirilmesine de göz yumamazdım. Her bir tankın yanına merdiven dayayıp felç olmuş insanları yukarı çekmek saatler alırdı.

Laboratuvar meleğine saplı kılıcı çekip aldım. Ne yapacağımı bilemez bir halde cenin sütunlarına koştum. Kılıcı beysbol sopası gibi tutmuştum.

Kılıcı akrep tanklarından birine indirdim. Sırf öfkemi salıvermek için yapmış, kılıcın camdan sekmesini beklemiştim.

Ben daha farkına bile varamadan kalın tank tuzla buz oldu. Sıvılar ve cam beton zemine saçıldı.

Hoşlanmaya başlamıştım bu kılıçtan.

Akrep cenini, kurbanını bıraktı. Yere düşerken tiz bir çığlık attı. Sonra yığıldı, cam parçalarının üstünde kan içinde kıvranmaya başladı. Bir deri bir kemik kalmış olan kadın, camları kırılan tankın dibine serilmişti. Camlaşmış gözleri yukarı bakıyordu.

Canlı mıydı ya da zehrin etkisi geçince daha iyi olur muydu, bilemiyordum. Onun için ancak bu kadarı gelirdi elimden.

twilightturkeyaristanne

Sadece onun için değil, diğerleri için de. Tek yapabildiğim, işler sarpa sarmadan önce kendilerine gelip buradan uzaklaşmalarıydı çünkü onları merdivenden yukarı sürükleyemezdim.

İçinde kurbanların bulunduğu diğer tanklara da koştum ve onları birbiri ardına kırdım. Mahzendeki laboratuvarın tüm zemini suyla ve kırık camla kaplanmıştı. Debelenen akrep ceninlerinin ciyaklaması yeri göğü inletiyordu.

Ben bunu yaparken, bir yanım bana Paige'i orada bırakıp kaçmamı salık veriyordu. O artık benim kız kardeşim değildi, değil mi? Artık çaresiz olmadığı kesindi.

"Ryn-Ryn?" Paige ağlıyordu.

Onunla ilgilenip ilgilenmeyeceğimden emin değilmiş gibi ağlıyordu. Sanki demir bir el ona ihanet etmeyi aklımın ucundan geçirdiğim için yüreğimi sıkıp cezalandırıyordu beni.

"Geldim bir tanem," dedim en rahatlatıcı sesimle. "Buradan çıkmamız gerekiyor, tamam mı?"

Bina tekrar sarsıldı, dikilmiş cesetlerden biri aşağı düştü. Başı yere vurunca küçük oğlanın ağzı açıldı, metal dişler göründü.

Paige de onun kadar ölüyken hareket etmişti. Acaba bu çocuk da yaşıyor olabilir miydi?

Birden delice bir fikir belirdi aklımda. Raffe bazen isimlerin gücü vardır, dememiş miydi?

Acaba Paige sırf onu adıyla çağırdığım için uyanmış olabilir miydi? Duvara dizili cesetlere, pırıl pırıl parlayan dişlerine, upuzun tırnaklarına baktım. Elimden gelse onları hayata döndürebilir miydim?

Dönüp kılıcımı bir başka tanka sapladım. Elimde değildi ama çocukların isimlerini bilmediğime seviniyordum.

"Paige?" Annem sanki rüyadaymış gibi bize doğru yürüdü. Sanki her gün böyle şeyler görmeye alışıkmış gibi, çırpınan ca-

turkishkitaplar.com

navarlara basmamaya çalışarak kırık camların üstünden geçti. Belki de onun dünyasında normaldi bu. Onları görmüş, onlardan sakınmış, ama kesinlikle şaşırmamıştı. Gözleri berrak, ifadesi ihtiyatlıydı.

"Bebeğim?" Paige'in yanına koştu, tepeden tırnağa kana bulanmış olmasına bakmadan kucakladı onu.

Annem koca koca hıçkırıklara boğulmuştu. İlk defa farkına varıyordum ki, Paige için o da en az benim kadar tasalanmış ve üzülmüştü. Benim Paige'i bulmak için onca yolu tepip geldiğim bu yerde karşıma çıkması şans eseri değildi. Tamam, sevgisini akli dengesi yerinde bir insanın anlayamayacağı –ve hatta sapkınlık sayacağı- şekillerde dile getiriyor olabilirdi ama bu, bizleri sevmediği ya da düşünmediği anlamına gelmezdi.

Yutkundum, annemin Paige'in üstüne nasıl titrediğini görünce dökülmeye yüz tutan gözyaşlarımı bastırdım.

Annem Paige'i alıcı gözle inceledi. Kanı. Dikişleri. Morlukları. Hiçbiriyle ilgili yorum yapmadı ama Paige'in tenini, saçlarını okşarken şaşkınlığını belirten sesler çıkartıyordu.

Sonra dönüp bana baktı. Gözlerinde sert bir suçlama vardı. Paige'in başına gelenlerden beni sorumlu tutuyordu. Ona, bunu benim yapmadığımı söylemek istiyordum. Böyle bir şeyi nasıl olur da düşünürdü?

Ama hiçbir şey demedim. Diyemezdim de. Tek yapabildiğim annemin bakışlarına suçluluk duygusu ve acımayla karşılık vermekten ibaretti. Bundan yıllar önce babamla eve gelip de Paige'i kötürüm vaziyette bulduğumuz zaman anneme nasıl baktıysam, o da şimdi aynı şekilde bakıyordu bana. Paige'i kesip biçen ben değildim ancak bunlar benim nöbetimde meydana gelmişti.

Hayatımda ilk defa, Paige'in belkemiğinin kırılmasında annemin gerçekten bir payının olup olmadığını merak ettim.

twilightturkiye

"Buradan çıkmalıyız," dedi annem, kolunu korumak için Paige'e dolayarak. Sesi otoriter ve güven doluydu. Kızlarını güvenliğe kavuşturmayı kafasına koymuş ve hazırlanmış bir anne gibiydi.

Sesi, aklı başında geliyordu.

Sonra "Peşimizdeler," dedi.

İçimde yeşeren umut büzülüp soldu, kalbimin olması gereken yerde sert bir yumru kaldı. Onların "kim" olduğunu sormama gerek yoktu. Anneme kalırsa "onlar" kendimi bildim bileli peşimizdeydiler. Bu savunmacı duruşu, kızlarının sorumluluğunu üstlendiğini göstermiyordu.

Ailemin tüm sorumluluğunu tekrar sırtlanarak, başımı evet anlamında salladım.

twilightturkiyearistanae

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Annem Paige'i çıkışa doğru götürürken, çift kanatlı kapının ardından öyle bir gürültü geldi ki yerlerine mıhlanıp kaldılar. Meleklerin çıktığı odadan geliyordu gürültü. Kılıcı tam bir tanka indirecekken durakladım, acaba bir baksam mı diye düşündüm.

O kapıların ardına bakmakla zaman yitirmem için hiçbir bahanem yoktu fakat her nedense bir şeyler içimi rahatsız etmişti. Zihnime musallat olmuş, kapının ardına bakmaya zorluyordu beni. O kadar çok şey olup bitmişti ki, bu düşünce dizisini takip edememiştim. Ama ardında çok önemli bir şey olabilirdi...

Kan.

Oradan çıkan meleklerin beyaz önlükleri ve eldivenleri kanlıydı.

Laylah'nın da. Halbuki onun Raffe'yi ameliyat ediyor olması gerekliydi.

Kapıların ardından bir şeyler daha kırılıp döküldü. Sanki metal bir market arabası devrilmiş, başka bir arabaya çarpmıştı.

O anda koşmaya başladım.

Kapıya tam varmıştım ki, bir vücut içeri daldı. Havada uça-

twilightturkiye.com

nın Raffe olduğunu hemen tanıdım.

Peşi sıra dev cüsseli bir melek içeri girdi. Bir zamanlar belki de güzel olan yüzüne artık vahşice bir ifade hakimdi.

Bembeyaz ve harika kanatlarını açmıştı. Kanatların kökü pıhtılaşmış kanla kaplıydı ve kanatlar yeni atılmış dikişlerle yerine sabitlenmişti. Ne tuhaftır ki sırtı kan içinde olmasına rağmen sargılar karnındaydı.

O kanatları bir yerden gözüm ısırıyordu.

Kanatların tekinde, tüylerde bir çentik vardı. Tıpkı Raffe'nin kanadında makasla yaptığım gibi bir çentik.

Beynim, o bariz sonucu kabullenmeyi reddetti.

Dev melek, ailemle buraya geldiğimiz kapı arasında duruyordu. Annem ona bakarken dehşetten donmuş gibiydi. Elinde titreyen elektrikli copu deve doğru uzattı. Onu kovmaktan çok, elindekini ona sunuyor gibiydi.

Pes bir patlama sesiyle tavan sarsıldı, ardından bir patlama, sonra bir tane daha duyuldu. Sesler giderek kuvvetlenmişti. Melekler bunu işitmiş olmalıydılar. Artık saldırının başladığına dair aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı.

Anneme deli gibi el sallayıp hamalın gittiği kapıdan çıkmasını işaret ettim. Nihayet jetonu düştü, Paige'le birlikte kapıya doğru seğirtti.

Devin onları durduracağından korkmuştum ama oralı bile olmadı. Tüm dikkatini Raffe'ye vermişti.

Raffe yerde yatıyordu. Yüzü ve adaleleri acıyla kasılmıştı. Beton zemine değmemek için sırtını büküyordu. Altında, yere kapkara bir pelerin gibi serilmiş, koca bir çift yarasa kanadı vardı.

İskelet üzerine gerilmiş deri tabakasıyla kanat, kanattan çok silaha benziyordu. Kenarları jilet keskinliğindeydi ve giderek büyüyen kancalarla doluydu. Bu kancalardan en küçükleri, çengelli balık iğneleri gibiydi. Kancaların en büyükleri ise ka-

twilightturkiye.com

natların uçlarındaydı. Bana keskin orakları hatırlatıyordu.

Acıyla dönüp yerden kalkan Raffe'nin sırtından taze kan akıyordu. Hareket ettikçe yeni kanatlarının altında kalıyordu. Onları henüz kontrol edemiyordu anlaşılan. Kanatlardan birini, benim yüzümün önüne düşen saçlara yaptığım gibi geriye attı. Ancak koluna yepyeni çizikler açıldı ve kancalardan birinin ete takıldığı yerde bir yarık meydana geldi.

"Dikkat et, baş melek," dedi dev, Raffe'nin üstüne yürüyerek. "Baş melek" sözcüğünü kinle söylemişti.

Tanıyordum bu sesi. Bu, ilk karşılaştığımız gece Raffe'nin kanatlarını kesen Gece Meleği'nin sesiydi. Sanki mobilyaymışım gibi, bana bakmaya bile tenezzül etmeden yanımdan geçip gitti.

"Nedir bu oyun, Beliel? Niye beni ameliyat masasında öldürmediniz? Neden bu şeyleri sırtıma dikmeyi göze aldınız?" Raffe ayaklarının üstünde sallanıyordu. Operasyon, doktor meleklerin odadan çıkmasından az önce bitmiş olmalıydı.

Devin sırtındaki kurumuş kanları görüp de ilk operasyonu onun üstünde yaptıklarını anlamamak mümkün değildi. İyileşmek için Raffe'den fazla zamanı olmuştu ancak her türlü iddiasına girebilirim ki daha tam gücünü toplamamıştı.

Kendimi fark ettirmemeye çalışarak kılıcımı kaldırdım.

"Bana kalsa öldürürdüm seni," dedi Beliel. "Ama melek politikalarını biliyorsun işte. Eminim hatırlıyorsundur."

"Çok zaman geçti." Raffe ayakta kalabilmişti.

"Artık sırtında bu kanatlar olduğuna göre daha da uzun olacak." Beliel sırttı ancak gülümserken bile yüzünden acımasızlık akıyordu. "Kadınlar ve çocuklar senden kaçacaklar bundan böyle. Melekler de."

Yeni tüylerini okşayarak çıkışa doğru döndü. "Ben yeni hediyelerimle caka satarken sen de kaç git. Aşağıda hiç kimsenin tüyleri yok. Bütün cehennem kıskançlığından çatlayacak."

turkcealistanac

Raffe başını boğa gibi önüne eğip Beliel'e saldırdı.

Raffe'nin onca kan kaybına rağmen değil koşmasını, ayakta durabilmesini bile aklım almıyordu. Beliel'e doğru koşarken biraz sendeledi, dev melek onu akıllara durgunluk verecek kadar kalın kolunun altına alıp metal bir sehpaya vuruverdi.

Raffe sehpayla birlikte devrildi. Düşerken söz geçiremediği kanatlarına çarpıp durduğundan yanaklarında, boynunda ve kollarında kıpkırmızı kesikler açılmıştı.

Koşup kılıcını eline verdim.

Beliel'in yüzünde bir kararsızlık belirdi, rahat hareketleri bir anda ihtiyatlı bir hal aldı.

Kılıcın kabzasını Raffe'nin eline vermemle, kılıcın ucunun bir ton kurşun gibi yere çarpması bir oldu.

Raffe kılıcın kabzasının da yere çarpmaması için gücünü son damlasına kadar kullanıyor gibiydi. Halbuki kılıç elimde tüy kadar hafifti.

Raffe'nin kalbi kırılmıştı.

İhanete uğramış, şaşalamış bir vaziyette kılıcına baktı. Tekrar kaldırmaya çalıştı, kaldıramadı. İnanmakta çektiği güçlük ve içerleme yüzüne vurmuştu. Onu ilk defa bu kadar duygulanmış görüyordum ve onu böyle gördükçe birilerinin canını yakasım geliyordu.

Raffe'yi kendi kılıcını kaldırmaya çabalarken görmenin şokundan ilk sıyrılan Beliel oldu. "Kendi kılıcın seni reddediyor. Kanatlarımı seziyor çünkü. Artık Raphael değilsin."

Kıkır kıkır güldü. Altında yatan su katılmamış neşenin daha da rahatsız edici hale getirdiği karanlık bir sesti bu. "Ne kadar da üzücü. Takipçilerinden yoksun bir lider. Kanatları kesilmiş bir melek. Kılıcı olmayan bir savaşçı." Beliel onunla dalga geçerken bir yandan da köpekbalığı gibi etrafında dönüyordu. "Geriye hiçbir şeyin kalmadı."

twilightturkiaristanae

"Ben varım," dedim. Göz ucuyla Raffe'nin yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

Beliel bana baktı. Beni ilk defa gerçekten görüyordu. "Bir de evcil hayvan edinmişsin, baş melek. Ne zaman oldu bu?" diye sordu. Beliel'in sesinde şaşkınlık vardı; sanki Raffe'nin tüm dostlarını tanıması normalmiş gibi konuşuyordu.

"Ben kimsenin hayvanı değilim."

"Onunla bu gece kuş yuvasında tanıştım," dedi Raffe. "Peşimde kuyruk gibi geziyor. Benim için hiçbir önemi yok."

Beliel alaycı bir tavırla burnundan soludu. "Ne komik, senin için bir şey ifade edip etmediğini sormamıştım halbuki." Beni hiçbir detayı kaçırmadan, baştan aşağı süzdü. "Sıska. Ama iş görür." Başıboş gezinerek bana yaklaştı.

Raffe kılıcın kabzasını elime tutuşturdu. "Kaç."

Tereddüt ettim. Raffe'nin bu halde daha ne kadar dayağı kaldırabileceğini merak ediyordum.

"Koş!" Raffe benimle Beliel'in arasına girdi.

Kaçtım. Bir cenin sütununun arkasına saklanıp izlemeye başladım.

"Kendine dostlar edindin demek?" dedi Beliel. "Hem de bir İnsan Kızı. Ne kadar da ironik. Sürprizlerin ardı arkası hiç kesilmeyecek mi?" Sevincinden ağzı kulaklarına varıyordu. "Çok geçmeden klanımın tam bir üyesi olacaksın. Başından beri biliyordum. Senden harika bir baş şeytan olacak." Gülümsemesi siliniverdi. "Ne yazık ki patronum olmana izin veremem."

Raffe'yi sımsıkı kucakladı, ama ardından bırakıverdi. Raffe'nin yeni kanatlarının açtığı yaralar yüzünden kolları ve yüzü kan içinde kalmıştı. Anlaşılan Raffe yeni kanatlarına alışamayan tek kişi değildi.

Bu sefer Raffe'nin gırtlağına yapışıp ayaklarını yerden kesti. Raffe'nin yüzü kıpkırmızı olmuş, Beliel gırtlağını sıktıkça şa-

twilightturkiyaristanesi

kaklarında damarlar kabarmıştı.

Büyük bir *bom* sesiyle tepemizdeki bina sarsıldı. Beton parçaları garaja döküldü. Geriye kalan cam sütunlardan birkaçı çatladı, içindeki canavarlar endişeyle dönmeye başladı.

Beliel'e doğru koştum.

Kılıç elimde sağlam ve dengeli duruyordu. Kılıcı başımın üstüne kaldırınca bir şok daha yaşadım.

Kılıç kendini düzeltmişti.

Yemin edebilirim ki dirseklerimi kaldırmam için açısını değiştirmişti. Savaşa hazır, kana susamıştı. Gözlerimi hayretler içinde kırpıştırdım, az daha zamanlamayı kaçıracaktım. Ama kaçırmadım, çünkü ayaklarım o şaşkınlıkla yerine çakılıp kalsa da, kolum kılıcın önderliğinde yumuşak bir kavis çizmişti.

Ben kılıcı kullanmıyordum. Kılıç beni kullanıyordu.

Raffe ölümcül kanatlarıyla Beliel'e vurduğu anda ben de kılıcı indirdim. Kılıç onun sırtındaki eti yarıp omurgasına saplandı.

Raffe'nin kanatları ise iblisin yanaklarını, kollarını lime lime etmişti. İblis haykırdı, Raffe'nin boynunu bıraktı.

Yere yığılan Raffe güçlükle solumaya çalıştı.

Beliel sendeleyerek uzaklaştı. Ameliyattan henüz çıkmış olmasa ikimizin de karşısında duracak kadar güçlü olabilirdi. Belki de olamazdı. Karnındaki sargılar Raffe'nin birkaç gün önce, son kavgalarında kılıcıyla açtığı yara içindi herhalde. Eğer Raffe'nin melek kılıçları hakkında söylediği doğruysa, yaraların iyileşmesi için daha çok vardı.

Kılıcım tekrar kalktı. Ona yine saldırmak istediği barizdi. Beliel şaşkınlıktan yuvasından uğramış gözlerle bana bakıyordu. Meslektaşlarını öldürdüğümü gören melekler kadar şaşırmıştı en azından. Bir melek kılıcının bir insan kızının elinde olmaması lazımdı. Bu olanaksızdı.

Raffe fırlayıp Beliel'in üstüne bindi.

twilightturkiye

Beliel'i öyle bir yumruk yağmuruna tuttu ki, hızdan darbeleri görünmez olmuştu. Bu darbelerin ardındaki duygunun gücü müthişti. Raffe ilk defa öfkesini, hüsranını ve kaybettiği kanatlarına duyduğu özlemi gizlemiyordu.

Beliel darbelerle gerilerken Raffe eski kanadını tutup asıldı. Beliel'in sırtındaki dikişler patlamaya, bir zamanlar kar beyazı olan kanatlar taze kanla ıslanmaya başladı. Raffe, Beliel'in etinden dikişleri teker teker sökmesi gerekse bile kanatlarını geri almaya kararlıydı.

Raffe'nin kılıcına sımsıkı sarıldım. Sanırım artık benim kılıcım olmuştu. Yeni kanatları yüzünden kendi kılıcı Raffe'yi reddedecekse, onu kullanabilecek tek kişi benim demekti.

Kanatlar koparmak üzereyken Raffe ile Beliel'e yaklaştım.

Arkadan bir şey ayak bileğime yapışıp beni çekti. Mengene gibi sıkan, yapış yapış bir şey.

Ayaklarım ıslak zeminde kaydı, güm diye betona düştüm. Kılıç elimden fırladı, çınlayarak uzaklaştı. Akciğerlerim öyle bir kasıldı ki, bayılacağımı sandım.

Beni neyin yakaladığını görmek için başımı çevirmeyi başardım.

Keşke başaramasaydım.

twilightturkiye

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Arkamda her yanı adaleli bir akrep cenini çenesini açmış, dizi dizi pirana dişini göstererek haykırıyordu.

Henüz gelişmemiş teninin altında damarları ve kaslarının gölgesi seçiliyordu. Karnının üstünde duruyordu. Kırılan tanktan buraya kadar beni yakalamak için sürünmüş gibiydi.

Ölümcül kuyruğu sırtından yükseldi, suratıma nişan aldı.

Paige ile annemi gecenin içinde koşarken hayal ettim. Tek başlarına. Korkmuş. Onları terk edip etmediğimi düşünerek.

"Hayır!" Üstüme gelen iğneden sakınmak için doğal olmayan bir tarzda yan dönünce çığlığım yarıda kaldı. Yüzümü kıl payı ıskalamıştı.

Ama ben daha nefes bile alamadan kuyruk kalkıp tekrar indi. Bu sefer kendimi hazırlayacak zamanım bile olmamıştı.

"Hayır!" diye kükredi Raffe.

Akrebin iğnesi boynuma saplanınca vücudum seyirdi.

Bir an için, akıllara zarar uzunlukta bir iğne etime gömülüyor sandım.

Gerçek acı işte ondan sonra başladı.

Boynumun yanına cayır cayır bir acı yayıldı. Sanki içim

twilightturk/aristanne

parçalanarak dışıma çıkarılıyordu. Nefesim kesik kesikti, cildimi boncuk boncuk ter kaplamıştı.

Gırtlağımdan acı dolu bir feryat koptu, bacaklarım deli gibi tekmeler savurdu.

Hiçbirisi akrep cenini bana yaklaşmaktan alıkoymamıştı. Yaklaşırken ağzını açtı, ölümcül bir öpücük vermeye hazırlandı.

Beni kendine çekerken göz göze geldik. Beni iliğime kadar sömürmenin ona yapay rahmin dışında yaşama gücü vereceğini anlayabiliyordum. Beni kavrayışında, ağzını nefes almaya çalışan bir balık gibi açıp kapamasında, damarlı gözkapaklarını sanki ışık henüz gelişimini tamamlamamış gözlerini kamaştırmışçasına kapamasında görebiliyordum.

Zehri bir acı şeridi halinde yüzüme ve göğsümden aşağıya yayıldı. Akrep meleği itip uzaklaştırmaya çalıştıysam da nafileydi, tek yapabildiğim onu hafifçe itmek oldu.

Kaslarım donmaya başlamıştı.

İğne ansızın boynumdan çıkıverdi. Üstü kancalı gibiydi, sanki içimi parçalayıp dışarı dökmüş gibiydi.

Bir çığlık daha atacaktım ancak ağzımdan çıkmadı. Ağzım hafifçe aralanmıştı. Yüz kaslarım ıstırapla kasılmak yerine sadece seğiriyordu. Çığlığım cılız bir çağıltı gibi geliyordu kulağa.

Yüzümü oynatamıyordum.

Raffe yaratığı kuyruğundan tutup üstümden aldı. Kükrüyordu. Birden, onun ta başından beri kükremekte olduğunun farkına vardım.

Akrep cenini aldı, beysbol sopası tutar gibi savurup akrep tanklarına fırlattı.

Yaratık birbiri ardına üç tane tanka çarpıp parçaladı. Oda, kürtaja uğrayan yaratıkların ölüm çığlıklarıyla doldu.

Raffe yanımda diz çöktü. Sersemlemiş gibiydi. Çok da sarsılmıştı. Gördüğüne inanamazmış gibi bakıyordu bana. Gör-

turkishkitaplar.com

düğüne inanmayı reddedermişçesine.

O kadar mı kötü görünüyordum?

Ölüyor muydum yoksa?

Çok kanıyor mu diye bakmak için elimi boynuma götürmeye çalıştım fakat kolumu o kadar kaldıramadım. Kolum yolun üçte birini tırmandı, zorlanıp titredi, sonra gevşekçe düşüp kaldı. Raffe, bin bir güçlükle hareket etmeye çalıştığımı görünce yıkılmışa benziyordu.

Ona akrebin zehrinin beni felç etmekte, nefesimi yavaşlatmakta olduğunu söylemeye çalıştım ama ağzımdan çıkan mırıltıyı kendim bile anlamadım. Dilim kocaman olmuş, dudaklarım ise kıpırdamayacak kadar şişmiş gibi geliyordu. Diğer kurbanların hiçbirinde şişlik yoktu, o yüzden ben de bir yerimin şiştiğini düşünmüyordum ama yine de öyle geliyordu. Sanki dilim kocaman, hantal bir şeye dönüşmüştü de yerinden oynatamıyordum.

"Şşş," dedi nazikçe. "Buradayım."

Beni kollarına alınca, onun sıcaklığına odaklanmaya çalıştım. İçten içe acıdan titrediğimi hissediyordum ama dıştan, felç bacaklarıma ve sırtıma yayıldıkça kılımı bile kıpırdatamıyordum. Başımın onun koluna düşmesini engellemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Yüzündeki bakış beni en az felç kadar korkutuyordu. İlk defa yüzü maskesizdi. Adeta ne gördüğümü umursamıyordu artık.

Yüzünde şok ve endişe dolu çizgiler vardı. Yas tuttuğu düşüncesine dikkatimi verdim. Benim adıma yas tutuyordu.

"Benden hoşlanmıyorsun bile, unuttun mu?" Buydu işte ona söylemeye çalıştığım. Ağzımdan dökülenler ise daha çok bir bebeğin ilk agulama çabalarını andırıyordu.

"Şşş." Parmak uçlarını yanaklarımda gezdirip yüzümü

twilightturkiye.com

okşadı. "Meraklanma, ben buradayım." Gözlerinde derin bir elemle bana bakıyordu. Sanki söylemek istediği çok şey varmış ama artık iş işten geçmiş gibi.

Yüzünü okşamak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Her şeyin düzeleceğini.

Keşke öyle olsaydı her şey.

twilightturkiye

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Şşş," dedi Raffe beni kollarında sallayarak.

Raffe'nin başını saran aydınlığa bir gölge düştü.

Arkasından Beliel'in karanlık bedeni görüş alanıma girdi.

Yeni kanatlarından biri büyük oranda yırtılmıştı ve birkaç dikiş yerinde tutuyordu. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Buzdolabına benzer bir şeyi Raffe'nin başının üstünde kaldırmıştı. Herhalde Kabil de kayayı Habil'in başının üstünde böyle kaldırmış olmalıydı.

Haykırmaya çalıştım. Raffe'yi yüz ifademle uyarmak istedim.

Ama fısıltıdan farksız bir soluktan başka hiçbir şey çıkmadı ağzımdan.

"Beliel!"

Beliel kendisine kimin bağırdığını görmek için hızla döndü. Beni hala korumacı bir tavırla kucağında tutan Raffe de dönüp manzaraya baktı.

Politikacı kapının ağzında duruyordu. Onu, peşinden gelen ödü patlamış kadın hayranları olmadığı halde tanıyabilmiştim.

"Onu hemen bırak, *şimdi*!" Dev meleğe bakarken Politikacı'nın dost canlısı yüzü asıktı.

twilightturkiyaristanesi

Beliel buzdolabını ta tepesine kaldırmış, nefes nefeseydi. Söz dinleyip dinlemeyeceği belirsizdi.

"Onu sokaklarda öldürmek için fırsatın vardı," dedi odaya girerken Politikacı. "Ama bir çift güzel kanada tav oldun, değil mi? Şimdi de onu görenler var, döndüğü haberleri kulaktan kulağa yayıldı diye öldürmek mi istiyorsun onu? Neyin var senin be?"

Beliel buzdolabını odanın karşı duvarına fırlattı. Buzdolabını Politikacı'nın kafasına indirmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyordu. Dolap büyük bir gürültüyle görüş alanımın dışında bir yere çarptı.

"Ama bana saldırdı!" Beliel, dopingden deliye dönmüş küçük bir çocuk gibi, parmağını Raffe'ye doğru uzattı.

"Pantolonundan içeri asit bile dökse umurumda değil. Sana ona dokunmayacaksın demedim mi ben? Eğer şimdi ölecek olursa adamları onu bir şehide çevirir. Şehit bir meleğin aleyhinde kampanya yürütmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun sen? Arkasından, hayatta olsa şuna nasıl da karşı çıkardı diye masallar uydurup duracaklar."

"Melek politikaların çok mu umurumda sanıyorsun?"

"Umurunda, çünkü sana öyle olmasını emrediyorum." Politikacı elbisesinin manşetini çekiştirdi. "Aman be, seninle niye uğraşıyorum ki? Asla orta seviye bir iblis olmanın ötesine geçemeyeceksin. Politik stratejileri anlayacak kafa yok sende."

"Ah, anlıyorum, Uriel." Beliel'in dudakları hırlayan bir köpeğinki gibi gerilmişti. "Onu dışlanmış birine dönüştürdün. Şimdiye kadar inandığı, söylediği her şeye iblis kanatlı düşmüş bir meleğin saçmalıkları gözüyle bakılacak. Senin hiç anlamayacağın kadar iyi anlıyorum. Ben de aynı durumdaydım ve bunu atlattım, unuttun mu? Sana avantaj sağlamış, sağlamamış benim için hiç önemi yok."

Uriel, ona ters ters bakmak için başını kaldırması gerektiği

turkcealtyazi.org

halde Beliel'in karşısına dikildi. "Sen ne diyorsam onu yap, yeter. Hizmetlerinin karşılığı olarak kanatlarını aldın işte. Şimdi defol."

Yukarıda bir şeyler patlayınca bina sarsıldı.

Kalan son damla gücüm de tükendi ve başımı daha fazla kaldıramadım. Raffe'nin kollarında gevşeyiverdim. Başım aşağı sarktı. Gözlerim açıktı ama boş bakıyordu. Nefesim fark edilmeyecek kadar hafifti.

Tıpkı bir ölününki gibi.

"HAYIR!" Raffe sanki ruhumu bedenime bağlayabilecekmiş gibi sarıldı bana.

Görüş alanıma kapının tersten görünüşü girdi. Kapıdan içeri duman sızıyordu.

Acı, Raffe'nin sıcaklığını örtse de, kucaklayışının baskısını, o "Hayır" dedikçe vücutlarımızın ileri geri sallandığını hissedebiliyordum.

Sarılışı beni biraz olsun rahatlatmış, korkum dinmeye yüz tutmuştu.

"Niye yas tutuyor böyle?" diye sordu Uriel.

"İnsan Kızı için," dedi Beliel.

"Olamaz." Uriel duyduklarına inanamamış ama bundan büyük de keyif almış gibiydi. "Şu haline bak, Raffe. Büyük Baş Melek, bir çift iblis kanadıyla dizlerinin üstünde. Kucağında da ölü bir İnsan Kızı mı var?" Kıkır kıkır güldü. "Ah, Tanrı her şeye rağmen yüzüme gülüyor anlaşılan. Neler oldu, Raffe? Dünya'da çok mu yalnız kaldın? Tüm asaletinle avladığın Nephilim haricinde hiç kimse olmadan asırlar geçirmek çok mu zor geldi?"

Raffe onu umursamadı ve saçlarımı okşamaya, çocuk uyutucasına ileri geri sallanmaya devam etti.

"Ne kadar direnebildin?" diye sordu Uriel. "Onu geri mi

turkcealbum.com

çevirdin? Senin gözünde başka hayvanlardan farklı olmadığını söyledin mi? Ah, Raffe, ona değer vermediğini düşünerek mi öldü? Ne kadar da *trajik*. Herhalde yüreğin bin bir parça olmuştur."

Raffe gözünde ölümcül bir bakışla ona döndü. "Onun hakkında konuşma."

Uriel elinde olmadan bir adım geriledi.

Bina tekrar sarsıldı. Can çekişen akreplerin üstüne toz yağdı. Raffe beni usulca beton zemine bıraktı.

"Burada işimiz bitti," dedi Uriel, Beliel'e. "Adı Düşmüş Melek Raphael'e çıktıktan sonra onu öldürebilirsin." Omuzları buyurgan bir tavırla dimdikti ama aceleyle yürüyordu. Beliel de yırtık kanadını tozda sürükleyerek onun peşinden çıktı. Raffe'nin kar beyazı kanatlarının böyle bir muameleye maruz kaldığını görmek yürek dağlıyordu.

Raffe başımı yere koymadan önce saçımı düzeltti, sanki fark edermiş gibi.

Sonra peşlerinden koştu. Kapıları parçalayıp bir kasırga gibi merdivenden tırmanırken hiddetle bağırıyordu.

İki ayak sesi Raffe'nin önünde basamakları tırmanıyordu.

Merdivenin yukarısında bir kapı çarpıp kapandı.

Duvarlardan, kapıdan sesler yankılandı. Bir şey kırıldı, sonra tangır tungur merdivenden aşağı düştü. Raffe gözü dönmüşçesine bağırıyor, çıkan sese bakılırsa duvarları yumrukluyordu. Tasmasını koparmaya çalışan, öfkesinden kudurmuş bir köpek gibiydi. İyi, ama nereye bağlıydı ki tasması? Niye onların peşinden gitmiyordu?

Ayaklarını vura vura basamakları indi, soluk soluğa kapının eşiğinde durdu. Beton zeminde yattığımı gördü, sonra koşup kendini bir akrep tankına fırlattı.

Resmen öfkesinden uluyordu. Cam kırıldı. Sular fışkırdı.

twilightturkiye

Akrep canavarlar kurbanlarından ayrıldıkça bir şeyler yere çarpıp çığlık attı. Patlamalardan ve feryatlardan hangileri yukarıdan, hangisi laboratuvarı kırıp döken Raffe'den geliyordu, emin olamıyordum.

Nihayet kıracak bir şey kalmadığında Raffe'nin etrafı molozlarla doluydu, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Hala kıracak bir şeyler var mı diye bakınıyordu.

Kırılmış camları, laboratuvar malzemelerini tekrar tekmeledi ve yerde bir şey gördü. Almak için eğildi. Fakat yerden kaldırmak yerine, o şeyi bana doğru sürükledi.

Kılıcıydı bu. Beni yüzüstü çevirdi ve kılıcı hala sırtımda asılı duran kınına soktu. Kılıcın ağırlığıyla ezileceğimi sanmıştım ama kınına giren kılıcın ağırlığı belli belirsizdi.

Sonra beni kucağına aldı. Acı durma noktasına gelmişti ancak tümüyle felç olmuştum. Kollarım ve kafam taze bir cesedinki gibi gevşekçe sarkıyordu.

Kapıdan geçtik, merdivenden çıktık, patlamalara yöneldik.

twilightturkiye.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Raffe ilk başta sürekli sendeliyordu, tökezleyip düşmek üzereydi. Sebebi, az önce yaşadığı öfke nöbetinin ardından damarlarında dolaşan adrenalin miydi, yoksa ameliyatın etkisi mi, bilemiyordum.

Boynundaki ve kulağındaki kesiklerin kanaması durmuştu bile; yaraları gözlerimin önünde iyileşiyordu. Her adımında daha da güçlenmesi gerekirken, zorlukla ve düzensiz bir biçimde nefes alıyordu.

Bir ara durdu, merdivenin tırabzanına yaslandı, beni göğsüne bastırdı. "Neden sana söylediğimde kaçmadın ki?" diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Daha en başından, ölümüne, sadakitinin yol açacağını biliyordum. Ama bunun, *bana olan* sadakatinin olacağı aklıma gelmemişti."

Bir patlama daha merdiveni sarstı, yolumuza devam ettik.

Basamakların üstünde yatan, eğrilmiş tırabzanın üstünden atladı. Tırabzan duvardan sökülmüştü. Duvarın iki yanına da kenarı çentilmiş delikler açılmıştı.

Nihayet yukarıya vardık. Raffe kapıya yaslandı, zemin kata çıktık.

twilightturkiye.com

Burası bir savaş meydanıydı.

Herkes ateş ediyor, etmeyenler ise kurşunlardan kaçıyordu.

Melekler fuayenin bir ucunda elbiselerini yırtıp üzerlerinden çıkartıyor, sonra ön kapıya doğru koşuyor ve dışarı çıkar çıkmaz da havaya sıçrıyorlardı. Ancak havalanan her üç melekten biri, kurşunlar hedefini bulunca kanlı bir tüy yumağı halinde yere çakılıyordu. Binanın bu tarafında sadece tek bir çıkış olduğundan, bir fıçının içine girmiş meleklere ateş etmekten farkı yoktu bunun.

Bir şey patlayınca avizeler ve mermer parçaları aşağı döküldü.

Bina mermilerle delik deşik olurken üstümüze taş parçaları ve toz yağdı.

İnsanlar her yöne kaçışıyorlardı. Kadınların çoğu topuklu ayakkabılarla koşuyor, kırık camların üstünde kayıp düşüyordu. Daha bir dakika önce bir yana koştuğunu gördüğüm bazı insanlar göz açıp kapayana kadar aksi yöne koşmaya başlıyordu. Koşarken, yerde hareketsiz yatan diğer insanları ve melekleri çiğnemeleri gerekiyordu.

Bizi parçalamaması için yeni kanatlarını açmış olan Raffe artık çok daha fazla göze çarpıyordu. Paniğe kapılmış olsalar da yanımızdan geçen herkes durup bize bakıyordu.

Meleklerden de durup bakanlar vardı. Özellikle de savaşçı görünümlü olanlar. Kimilerinin yüzünde Raffe'yi tanımanın ve şaşkınlığın şoku görünüyordu. Uriel'in Raffe'ye karşı yürüttüğü kampanya her ne idiyse, kamuoyu yoklamalarında bir hayli oy artışı yaşayacağı kesindi. Raffe ile ben ise ayaklı bir şeytani seçim kampanyası posteri gibiydik. Bu çılgınlıktan kurtulup kurtulamayacağımızı, kurtulursak onun nasıl bir muamele göreceğini düşündükçe kaygım artıyordu.

Ailemi bulmaya çalıştım ama gözlerimi kıpırdatamazken bu kargaşada bir şey görmek güçtü.

twilightturk/aristamar

Bir dizi melek içeride sıkışmayı göze almış, ön kapılardan kaçarak uzaklaşmaya başlamıştı. Muhtemelen asansöre ulaşmayı, oradan uçarak binanın üst katlarına gitmeyi ve dışarı kaçmayı planlıyorlardı. Partinin resmen mahvolduğunu, bu yabancı varlıkların havalı kostümlerini can havliyle çıkarıp kaçıştıklarını görmek hoşuma gitmişti.

Ön kapılardan geriye ne kaldıysa, etrafa şarapnel saçarak patladı.

Ardından her şeyi boğuk işitmeye başladım. Yerler kırık camlarla kaplıydı ve üstünde sabahlık olan, ayağı çıplak insanları epey bir zorluyordu bu durum.

Kapılara koşup, biz insanız, diye bağırmak istiyordum. Televizyonlardaki rehineler gibi, onlara ateşi kesin de dışarı çıkabilelim, demek istiyordum. Fakat bunu yapabilseydim bile direniş savaşçılarının biz kurtulalım diye saldırıya ara vereceğine zerre kadar inanmıyordum. İnsan yaşamı uğruna fedakârlık yapma günleri çok geride kalmış, üstünden haftalar geçmişti. Artık insan hayatı en ucuz maldı. Fakat bu sefer bir şey farklıydı: Ortalığa bez bebekler gibi saçılmış insanların yanında, melekler de yatıyordu.

Binanın iç kısmına ilerledik. Herkes uzağımızdan geçiyordu.

Asansör lobisinin zemini, fırlatılıp atılmış resmi ceketlerden, yırtılmış gömleklerden oluşan bir halıyla kaplıydı. Bu kıyafetler kendileri için özel dikilmiş de olsa, çıplakken çok daha rahat uçuyor olmalıydılar.

Tepemizde, hava melek doluydu. Meleklere özgü zarafetle çizilen ihtişamlı sarmalların yerinde yeller esiyordu. Artık hepsi deli gibi kanat çırpmaktaydı.

Kırık aynalarla kaplı bir duvardaki paramparça yansımamız, manzaranın daha da korkunç görünmesine yol açıyordu. İblis kanatlarıyla ve kucağındaki ölü kızla Raffe, bu cehennem-

twilightturkiyaristanesi

den süzülüp giderken lobiye hükmediyordu.

Boğazım parçalanmış gibi hissetmekle beraber, akrebin kuyruk iğnesinin saplandığı yerdeki kırmızı izi güç bela görebiliyordum. İğnenin saplandığı yerde kanlı et parçaları göreceğimi sanmıştım ama kötü bir böcek ısırığından daha farklı görünmüyordu.

O kaosa rağmen bir düzen fark etmeye başlamıştım. Melekler genelde bir yöne koşarken, insanlar aksi yöne koşuyorlardı. Biz ise insan güruhunun koştuğu yönde ilerliyorduk. Kalabalık, fermuarın iki yakası gibi açılıyordu önümüzde.

Bir kapıdan geçip paslanmaz çelikten endüstriyel aletlerle dolu devasa bir mutfağa girdik. Havada koyu renk bir duman vardı. Ocaklara yakın duvar alevler içindeydi.

Duman genzimi yakmış, gözlerimi sulandırmıştı. Gözlerini açıp kapayamamak, öksürememek de apayrı bir işkence çeşidiydi. Fakat dumandan rahatsız olmak gibi başka şeyler de hissetmeye başladıysam, akrep iğnesinin acısı geçmeye başlıyordur diye akıl yürüttüm.

İnsanlar birbirlerini itip kakarak mutfağın diğer ucundaki servis kapısından çıkmaya çalışıyorlardı. İçlerinden biri, "Çıkın! Çıkın! Gaz patlayacak!" diye bağırıyordu.

Kapıdan fırlayıp soğuk, gece havasına adımımızı attık.

Savaş meydanına çıktığımızda, çığlıklar ve patlama sesleri daha bile kuvvetliydi. Silahların ta-ta-ta sesi tüm duyularımı boğuyordu. Aşırı ısınmış mekanizmaların ve barut dumanının yakıcı kokusu ciğerlerime doluşuyordu.

Önümüzde, az sayıda sivilin ve askerin kuşattığı bir kamyon konvoyu vardı. Onların ötesinde ise kıyameti gördüm.

Melekler havalanınca savaşın seyri değişmişti. Askerler uzaklaşmaya çalışan kamyonlardan hala el bombası fırlatıyorlardı ama bina çoktan tutuşmuştu ve bombaların kargaşaya

turkcell.com.tr/arsivtanem

gürültü katmaktan başka faydası olmuyordu.

Uçan düşmanlarına makineli tüfek ateşi de açıyorlardı fakat bu, onlar tarafından hedef alınmalarına da yol açıyordu. Bir grup melek kamyonlardan ikisini tutup havaya kaldırdı ve kaçmaya çalışan diğer kamyonların üstüne fırlattı.

İnsanlar hem yaya hem de arabalı olarak tüm ara sokaklara kaçıyorlardı. Melekler ise sivil, asker ayırt etmeksizin, gelişigüzel pike yapıp yakaladıklarını paramparça ediyorlardı.

Raffe binadan uzaklaşıp kamyonların etrafında toplanmış insanlara yürürken hiç hızını kesmedi.

Ne yapıyordu böyle? Hayatta ihtiyacımız olan son şey, sivilden dönme bir askerin sırf gördükleri karşısında korkuya kapıldığı için bizi makineli tüfeğiyle kevgire çevirmesiydi.

Askerler sivilleri koca koca askeri kamyonların arkalarına dolduruyordu. Kamuflaj üniformalı direniş askerleri kamyonların kasalarında yere çömelmiş, silahlarının namlularını göğe çevirmişti. Yukarıda daire çizen meleklere ateş ediyorlardı. İçerinden biri etrafına emir yağdırmayı bırakıp bize baktı. Bir başka kamyonun farlarının ışığında yüzünü bir an için görebildim. Direnişin lideri Obi'ydi.

Ateş ve bağrışmalar, yanınızda polis memuruyla gittiğiniz parti nasıl kesilirse, aynen öyle bıçak gibi kesiliverdi. Gerimizde kalan mutfak kapısından ve penceresinden alevler püskürürken, yangının ışığıyla aydınlanıyordu yüzleri.

"Bu da ne?" diye sordu bir asker. Sesinde müthiş bir korku vardı. Bir başka asker ise istavroz çıkardı. Meleklerle çarpışan bir askerin böyle bir hareket yapmasının ne kadar ironik olduğundan tümüyle habersiz görünüyordu.

Üçüncü bir adam ise silahını kaldırıp bize doğrulttu.

Kamyonların arkasındaki askerler, monte edilmiş makineli tüfeklerini bize döndürdüler. Ödlerinin koptuğu ve tetik tutan

twitter.com/aristanne

parmaklarının kaşındığı su götürmezdi.

"Ateşi kesin," dedi Obi. Bir başka kamyonun ışığı vurunca, onun adrenalinle merak arasında bir çekişmeye sahne olduğunu gördüm. Şimdilik merakı bizi hayatta tutuyordu ama merak, kurşunları kısa bir süreliğine engelleyebilirdi.

Raffe onlara doğru yürüyordu. Ona bağırmak, dur demek istedim; bizi öldürteceğini söylemek istedim ama elbette yapamadım. Benim zaten öldüğümü düşünüyor, kendi emniyetini ise umursamıyordu.

Bir kadın aklını kaçırmış gibi haykırıyordu. Her nedense annemi hatırlatıyordu bana.

Sonra çığlık atan kadını görebildim. Tabii ki *annemdi*. Yüzü alevlerin ışığında kıpkırmızı parlıyor, olanca dehşetini görmeme izin veriyordu. Bağırıyor, bağırıyor ve hiç susmayacakmış gibi görünüyordu.

Durumun ona nasıl gözüktüğünü tahmin edebiliyordum. Raffe'nin kanatları cehennemden fırlamış şeytani bir yarasanın kanatları gibi açılmıştı. Hiç şüphem yok ki arkamızdan vuran alevlerin ışığında, kanatlarındaki tırpanlar daha da bir öne çıkıyordu. Arkasında, dumandan kararmış gökyüzünde kötücül alevlerle yanan bina, yüzünü titreşen gölgelerle örtmüştü. Hiç şüphem yok ki klasik iblis formunda kapkara ve tehditkâr görünmekteydi.

Annem onun kanatlarını bize bir zarar gelmesin diye öyle tuttuğunun farkında değildi. Onun gözünden bakınca, karşısındaki, Peşinden Eksik Olmayan Şey'e benziyor olmalıydı. Üstelik en büyük kâbusu bu gece gerçekleşmişti. İşte, şeytan karşısındaydı; alevlerin içinden yürüyüp çıkmış, kızının ölüsünü kollarında taşıyordu.

Haykırmaya bu denli erken başladığına göre annem elbiselerimi tanımış olmalıydı. Belki de bu sahneyi o kadar çok defa

turkishkitaplar.com/aristanaa

kafasında kurmuştu ki, şeytanın kucağındakinin ben olduğumdan emindi. Korkusu öyle içten, öyle derindi ki, ağladığını duydukça yüreğim dağlanıyordu.

Silahını üstümüze doğrultmuş bir askerin eli titredi. Kendilerini daha ne kadar tutabileceklerini bilmiyordum. Eğer ateş ederlerse gözlerimi bile kapayamayacağımın farkına vardım.

Raffe diz çöktü, beni asfalta yatırdı. Saçımı bir yana çekti, sonra parmaklarının arasından yavaşça geçirerek omzumdan aşağı döktü.

Alevlerin ışığında yüzü gölgeler içindeydi, başının etrafında halesi varmış gibi duruyordu. Parmaklarını çok şefkatli, yavaş bir dokunuşla dudaklarımda gezdirdi.

Sonra kendi adaleleriyle mücadele ediyormuşçasına, kaskatı şekilde benden uzaklaştı.

Gitmesin diye yalvarmak istiyordum. Hala burada olduğumu söylemek istiyordum. Ancak heykelden farksızdım. Tek yapabildiğim onun ayağa kalkışını izlemekti.

Ardından kaybolup gitti.

Geriye, yangının ışığını geri yansıtan boş gökyüzünden başka hiçbir şey kalmamıştı.

twilightturkiye.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Şehirde bir yerlerde bir köpek uludu. Normalde savaşın gürültüsü içinde yitip gitmesi, korkumun ve paniğimin içinde boğulması gerekirdi bu sesin. Ancak zihnim bu sese tutunmuş, geri kalan her şey gölgede kalmıştı.

Soğuk kaldırımda felçli bir halde yatarken tek düşünebildiğim, bunun şimdiye kadar işittiğim en yalnız ses olduğuydu.

Annem hala avaz avaz haykırarak bana doğru koştu. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak üstüme kapandı. Öldüğümü düşünüyor ama hala korkuyordu. Ruhum için korkuyordu. Ne de olsa cesedimi bir iblisin getirip onlara teslim ettiğini görmüştü.

Etrafımızda, insanlar korkuyla konuşmaya başladılar.

"O neyin nesiydi öyle?"

"Kız ölmüş mü?"

"O mu öldürmüş kızı?"

"Ne diye ateş etmedin ki!"

"Kız sağ mı, ölü mü anlayamamıştım."

"Şeytan mıydı o gördüğümüz?

"Ne yapıyordu öyle?"

Cesedimi, halkıma teslim ediyordu. Başka meleklerin saldırı-

turkcealtyazi.org/ayristanee

sına uğrayabilirdi. Gerçekten ölmüş olsam, beni molozların altında gömüleyim diye alt katta bırakabilirdi. Beliel'i takip edip kanatlarını geri alması lazımdı. Uriel'in planlarını suya düşürmesi ve diğer meleklerin gözüne görünmekten kaçınması gerekirdi.

Onun yerine, beni, aileme teslim etmişti.

"Bu o. Penryn." Dee-Dum görüş sahama girdi. Üstü başı kurum içindeydi, bitkin ve kederli görünüyordu.

Ardından Obi girdi görüş alanıma. Bir an ağırbaşlı bir tavırla baktı bana.

"Hadi, gidelim" dedi bezgince. "Elinizi çabuk tutun!" diye bağırdı gruba. "Şu insanları çıkaralım buradan!"

İnsanlar yanımdan geçip kamyonlara doluştular. Hepsi de geçerken bana bakıyorlardı.

Annem daha sıkı sarıldı, hıçkırmaya devam etti. "Ne olur onu kamyona bindirmeme yardım edin," diye bağırıyordu.

Obi durdu, anlayışlı bir tavırla baktı ona. "Kızınız için çok üzüldüm, hanımefendi. Ama korkarım arabada ona yer yok... Onu burada bırakmanız gerek." Dönüp askerlerine seslendi. "Birisi hanımefendiyi kamyona bindirsin."

Bir asker gelip onu çekerek benden uzaklaştırdı.

"Hayır!" Annem askerin kollarında bağırmaya, debelenmeye başladı.

Asker tam pes edip onun gitmesine izin verecekti ki, kaldırıldığımı hissettim. Birisi beni taşıyordu. Başım geriye yuvarlandı ve beni kimin tuttuğunu görebildim.

Küçük Paige'di bu.

Bu açıdan, kaba dikişlerin çenesinden kulağına kadar vardığını görebiliyordum. Boynundaki ve omzundaki dikişlerin üstüne annemin parlak sarı kazağı örtülmüştü. Onu binlerce kez taşımıştım bu şekilde. İleride bir gün külahları değiştire-

twilightturkiye.com

ceğimiz hiç aklıma gelmemişti. Ağırlığımla sendelemesi gerekirken gayet rahat bir hızda yürüyordu.

Kalabalık sus pus oldu. Herkes gözünü bize dikmişti.

Paige hiç kimseden yardım almadan beni kamyonun arkasına bindirdi. Kamyonun kasasında duran asker tüfeğini kavradı, bizden uzaklaştı. Kamyona binmiş olan insanlar büyükbaş hayvan sürüsü gibi ilerleyip kasanın bir ucunda toplandılar.

Paige'in arabaya tırmanırken zorlandığını işittim. Hiç kimse yardım eli uzatmadı ona. Eğildi, beni tekrar kaldırdı.

Bana bakınca hafifçe gülümsedi ama dikişleri gerilince yüzünü buruşturdu. Sıra sıra jiletten oluşan dişlerinin arasına sıkışmış çiğ et parçalarını gördüm.

Keşke gözlerimi kapayabilseydim.

Küçük kardeşim beni kamyonun kasasındaki sıralardan birine yatırdı. İnsanlar bizden uzaklaştılar. Annem görüş alanıma girdi, yanı başıma oturdu. Başımı kucağına yasladı. Hala ağlıyordu ama artık isterik değildi. Paige ise ayağımın dibine oturmuştu.

Obi de yakınlarda olmalıydı zira kamyonun arkasındaki herkes sanki bir karar beklercesine dışarıya bakıyordu. Kalmama izin verecekler miydi?

"Hadi, gidelim buradan," dedi Obi. "Zaten çok vakit yitirdik. Şu insanları hemen kamyonlara bindirin! Burası havaya uçmadan gidelim!"

Burası mı? Kuş yuvası mı?

İnsanlar kamyona doluştu ama her nasılsa bizim etrafımızda yer bırakmışlardı. O yüzden sıkışmamıştık.

Bağırış çağırışların arasında silah sesleri duyuldu. Herkes zorlu bir yolculuğa hazırlandı. Kamyon öne doğru fırladı, hızla kuş yuvasından uzaklaşırken ölü arabaların arasından geçmeye başladı.

twilightturkiyaristanne

Bir şeyin üstünden geçtik ve annemin bacağına dayalı başım yerinden sıçradı. Ceset miydi çiğnediğimiz? Havaya açılan makineli tüfek ateşinin ardı arkası kesilmiyordu. Deli gibi sıkılan mermilerin, her neredeyse Raffe'ye zarar vermemesini umuyordum.

Yola çıkmamızın üstünden çok geçmemişti ki koca bir kamyon, yangının sahte şafağında binaya çarptı.

Kuş yuvasının ilk katı bir ateş topu halinde dışarıya doğru patladı.

Cam ve beton parçaları dört bir yana uçuştu. Ateşin, dumanın ve dökûntülerin arasında insanlar ve melekler kuş yuvasından karıncalar misali kaçıştılar.

Görkemli bina sanki bocalarmış gibi sarsıldı.

Alt kat pencerelerinde alevler titreşiyordu. Raffe dışarı çıkabildi mi diye merak ederken kalbim sıkıştı. Beni bıraktıktan sonra nereye gittiğini görmemiştim. Tek umudum sağ ve salim olmasıydı.

Derken, kuş yuvası ağır ağır kendi üstüne çöktü.

Bina yıkılırken ağır çekimde bir duman bulutu püskürdü. Buna eşlik eden gümbürtü, bitmek bilmez bir depremi akla getiriyordu. Herkes dehşet içinde kalmıştı.

Melek orduları havada dört dönüyor, kıyımı seyrediyordu.

Mantar biçimli toz bulutu üzerlerine gelince gerilediler, yayıldılar ve seyrek bir halde kaçıştılar. Kuş yuvasının taç biçimli cephesi de yere devrilince huşu dolu büyük bir sessizlik oldu.

Derken, melekler ikili üçlü gruplar halinde dumanlı gökyüzüne dağıldılar.

Etrafımızdaki herkes tezahürata başladı. Kimileri ağlıyordu. Kimileriyse slogan atıyordu. İnsanlar alkış tutarak hoplayıp zıplıyorlardı. Normalde sokakta birbirine silah çekecek yabancılar şimdi kucaklaşıyordu.

turkishstudies/aristanae

Karşılık vermiştik.

Savaşmadan kökümüzü kazıyabileceklerini düşünen yaratıklara savaş açmıştık. Onlar ne kadar göksel ya da güçlü olurlarsa olsunlar, burası yuvamızdı ve öyle kalması uğruna çarpışacaktık.

Zafer kusursuz olmaktan çok uzaktı. Meleklerin çok büyük kısmının ufak tefek yaralarla kaçtığını biliyordum. Belki birkaç tanesi ölmüştü ama geri kalanları göz açıp kapayana dek iyileşecekti.

Ne var ki insanların kutlamasını gören savaş kazandık zannederdi. Obi'nin bu savaş meleklere galip gelmekle ilgili değil derken ne dediğini ancak şimdi anlıyordum. Bu savaş, insanları kazanmak içindi.

Şimdiye kadar hiç kimse –ben de dahil- karşı koymamızın mümkün olduğuna inanmamıştı. Savaş çoktan bitti diye düşünmüştük. Obi ile direniş savaşçıları bize bunun daha başlangıç olduğunu kanıtlamıştı.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama insan olmaktan gurur duyuyordum. Doğru, birçok kusurumuz vardı. Kırılgan, aklı karışık, şiddet düşkünü varlıklardık ve birçok dertle boğuşuyorduk. Ama her şey bir yana, bir İnsan Kızı olduğum için gurur duyuyordum.

twilightturk/aristanne

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Gökyüzü kan kırmızısıyla kurum karası arasında bir renkle aydınlanmıştı. Bu bozuk ışık, yanıp kömürleşmiş şehre gerçeküstü bir parlaklık katıyordu. Askerler ateşi kesmişlerdi ama her an tepemize bir iblis ordusunun inmesini beklermişçesine göğü taramaya devam ediyorlardı. Uzaklarda bir yerde, makineli tüfek ateşinin sesi sokaklarda yankılanıyordu.

Çalışmaz haldeki arabaların arasında mekik dokumaya devam ettik. Kamyonumuzdaki insanlar kısık seslerle coşku içinde konuşuyorlardı. Öyle hevesliydiler ki her biri kendi başına koca bir melek ordusuna kafa tutmaya hazır gibiydi.

Mümkün olduğunca kamyonun kendilerine ait tarafında kaldılar. Böyle coşkulu ve mutlu oldukları iyiydi de hani. Aksi takdirde, korkarım hepimizi bir kazığa bağlayıp yakarlardı. Bir yandan çene çalıyor, arada göz ucuyla bize bakıyorlardı. Bakışlarını bu tarafa çeken neydi, bilemiyorum. Annemin transa girmiş bir halde okuduğu saçma sapan dualar mı, boş bakışlı ve korkunç dikişli kız kardeşim mi, yoksa cesetten farksız ben mi?

Acı diniyordu. Otoyolda tır çarpmış gibi değil de, yaya geçidinde küçük bir araba çarpmış gibi hissediyordum artık. Gözlerime biraz olsun söz geçirebilmeye başlamıştım. Diğer adalelerimin de yavaş yavaş çözüldüğünden şüpheleniyordum ama

twitter/aristanae

en rahat gözlerimi hareket ettirebiliyordum. Birkaç milimetrelik bir kıpırtıyı hareketten sayarsanız elbette. Yine de zehrin etkisinin geçici olduğunu, muhtemelen bir şeyim kalmayacağını anlamam için yeterliydi.

Sokaklar bomboştu, tek insan kalmamıştı. Kuş yuvasının olduğu semtten çıkmış, yıkıntı bölgesine girmiştik. Yanımızdan kilometrelerce uzunlukta yanmış araba kalıntıları ve harabeye dönmüş yapılar geçiyordu. Dünyamızın kırılmış kavrulmuş iskeletinin içinden geçerken rüzgar saçımı kaldırıp yüzüme çarpıyordu.

Ara sıra durup terk edilmiş diğer arabaların arasına karışıyorduk. Bir seferinde Obi hepimizi susturdu, fark edilmemeyi umarak nefeslerimizi tuttuk. Tahminim o ki tepemizde uçan melekleri görmüşlerdi ve kamufle olmaya çalışıyorduk.

Tam her şey geride kaldı dediğim anda, arka taraftan biri, "Dikkat!" diye bağırdı.

Yukarıyı işaret ediyordu. Herkes başını kaldırıp baktı.

Yaralı gökyüzünde yapayalnız bir melek, tepemizde daireler çiziyordu.

Yo, melek değildi bu.

Işık, kanatlarının kenarındaki kıvrık metalden geri yansıyordu. Kanatları kuş kanadına benzemiyordu. Devasa yarasa kanatlarıydı bunlar.

Ona bağırma ihtiyacıyla kalbim çarpmaya başladı. Bu o olabilir miydi?

Tepemizde döndü, her dönüşünde spiral çizerek alçalıyordu. Artık spiraller geniş ve yavaştı, neredeyse gönülsüzdü.

Bana sorarsanız tehdit niteliği taşımıyor, sadece kamyonumuza bakmaya çalışıyordu. Fakat diğerlerinin gözünde, özellikle de adrenalin sel gibi çağlarken, düşman saldırısıydı bu.

Tüfeklerini kaldırıp gökyüzüne çevirdiler.

turkcealtyazi.org

Onlara durmaları için bağırmak istiyordum. Kimsenin bize zarar vermeye çalışmadığını söylemek istiyordum. Onlara çarpıp nişanlarını bozmak istiyordum. Ancak tüm yapabildiğim onların elleriyle göğü gösterip ateş açmalarını seyretmekti.

Meleğin tembelce çizdiği daireler, yerini sakınma manevralarına bıraktı. Saçlarının koyu renk olduğunu ve süzülmenin de ötesinde, kanat çırpmaya başladığında tuhaf hareket ettiğini fark edebileceğim kadar yakındı. Kanatlarıyla uçmayı yeni öğreniyordu sanki.

Raffe'ydi bu. Sağdı.

Ve uçuyordu!

Yerimde sıçramak, el sallayıp ona bağırmak istiyordum. Tezahürat yapmak istiyordum onun için. Vurulup gökten düşeceğinden korktuğum halde, yüreğim onunla birlikte göklerdeydi.

Askerler onca mesafeden hareketli bir hedefi tüfekle vuracak kadar deneyimli değildiler. Raffe hiç zarar görmeden kaçıp uzaklaştı.

İçimdeki neşeye karşılık yüz kaslarım hafifçe seyirdi.

twilightturkiye.com

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Tümüyle çözülmem bir saat daha aldı. Tüm bu sırada annem ellerini birleştirmiş, gırtlağından pes sesler çıkartarak, kendi uydurduğu dillerde mırıldanarak bedenimin üstünde var gücüyle dua ediyordu. Normal sözcükleri kendince eğip bükerek insanı hiç şüphesiz rahatsız eden bir hale getiriyordu ama mırıldanışı, ne ilginçtir ki bir yandan da ninni gibi geliyordu bana. Annem, sadece akli dengesi bozuk bir annenin olabileceği gibi, aynı anda hem ürpertici hem de rahatlatıcıydı.

Vücuduma tekrar söz geçirebildiğimi hissediyordum ama doğrulacak kadar güç toplayana kadar öylece yattım. Ara sıra gözümü açıp kapadım ve normal bir şekilde nefes aldım ama hiç kimse fark etmemişti. Ayağımın dibinde duran her yanı dikişli kız kardeşimin robotsu tavırları ve tepemde hiç durmadan dua okuyan annem varken, sanırım insanların en son dikkat edeceği şeydim.

Şafak sökü yordu.

Sırf hayatta kalmanın bile ne kadar büyük bir zafer olduğunu daha önce hiç kavrayamamıştım. Kız kardeşim bizimleydi. Raffe tekrar uçuyordu. Bunun dışında her şey ikinci plandaydı.

Ve şimdilik, bu kadarı yeterliydi.

turkcealmanca

TEŞEKKÜRLER

Çok özel teşekkürlerimi kitaba olan bağlılığıyla bana esin aşılayan muhteşem editörüm Gryphon'a sunuyorum. Aynı zamanda müthiş test okurlarım Nyla, Jessica, Eric, Adrian Khactu ve Travis Heermann'a öyküyü bir üst seviyeye atlatan harikulade ve içgörülü geri bildirimleri için teşekkürü bir borç bilirim. Gözden kaçan yazım hatalarını son dakikada yakaladığı için John Skotnik'e ve çektiği enfes yazar fotoğrafları için fotoğrafçıların piri Peter Adams'a da teşekkürler.

Elbette beni sanatsal bakımdan geliştirip destekleyerek doğru yolu bulmamı sağlayan Aaron'a en içten teşekkürlerimle.

twilightturk/aristanur